

ARZULADIĞIMIZ KAN

KISIM II

SAPLANTI BİZE
YETERLİ GELECEK Mİ?

MONTY JAY

Aşkımin onu kurtaracağına
hep inanmıştım.

Yanılmıştım.

Taklitçi katil her geçen gün giderek yaklaşıyordu
ve tüm hareketlerinin bana bir mesaj olduğunu
düşünmekten kendimi alamıyordum.

Sürekli karşılaştığımız çıkmaz sokaklar ve biriken
cesetler yüzünden zamanımız daralıyordu.

Onu benden alıp son ışığını çalmışlardı
ve artık içi bomboş kalmıştı.

Artık intikam peşinde olan yalnızca Hollow
Erkekleri değildi. Ben de kan dökmek için
burada, intikam savaşının yolundaydım.

Kötü adam mı istiyorlardı?
Onlara istediklerini verecektim.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

ARZULADIĞIMIZ KAN, KISIM İKİ
Özgün Adı: The Blood We Crave, Part Two
Monty Jay

Çeviren : Barış Sever
Yayın Koordinatörü : Derya Sevim
Editör : Elif Çınar
Son Okuma : Öznur İlter
Sayfa Tasarım : Sidem Zelal Edin
Kapak Tasarım : Aslıhan Kopuz
Kapak Uygulama : Ali Özer

Türü : Yetişkin - Romantik
Kitap No : 2812

1. Baskı: Aralık 2025
ISBN: 978-625-366-252-3
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright © 2023 by Monty Jay
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Weaver Literary Agency aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt:
Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8C
Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43087

HOLLOW ERKEKLERİ SERİSİ-4

ARZULADIĞIMIZ KAN

❖ KISIM II ❖

Düzenleme
Ny.özlem

MONTY JAY

Çeviren: Barış Sever

Ninova

İÇERİK UYARISI

Okurların olay örgüsünün keyfini çıkarmaları için körlemesine gitmelerini seviyorum ancak bu kitabın karanlık romantizm türünde olduğunu önceden belirtmem gerektiğini hissettim. Bu kitap uyuşturucu, insan ticareti, şiddet tasviri, detaylı cinsel sahneler, kan ve vahşet, işkence/işkence tasvirleri gibi bazılarımızın tetikleyici bulabileceği hassas konular içermektedir. Bunlardan herhangi biriyle ilgili bir sorunuz varsa, lütfen buradan sonrasına devam etmeyin.

*Ahlaken gri olanların dünyasına ve
o dünyadaki sevdiğimiz kötülere...*

“Seni bulmak için zaman okyanuslarını aştım.”
Bram Stoker “Dracula”

Calma Listesi

Hostage - Billie Elilish

Moonrise - Anne Buckle

Under Your Skin - Aesthetic Perfection

A wild river to take you home - Black Hill, Silent Island

Salt and The Sea - Gregory Alan Isakov

From Persephone - Kiki Rockwell

Silhouette - Aquilo

To Be Alone - Hozier

It Will Come Back - Hozier

A Girl Like You - Edwyn Collins

GİRİŞ

Bilinmeyen

Her şeyi onun için yapmıştım.

Böylece birlikte olabilecektik.

Buna rağmen hâlâ *onun* yasını tutuyordu.

Onun için birçok insan öldürmüştüm, öldürmeye de devam edecektim. Ancak o kollarımda huzuru aramak yerine yas tutuyordu.

Yakında ne kadar nankör olduğunu anlayacaktı. Stephen bu kasabanın sahibi olacak ve karanlığın çocuklarının uğursuz saltanatı sona erecekti. Tatlı Lyra çok yakında her zaman olması gerektiği gibi sadece bana ait olacaktı. Bunu neden yapmak zorunda kaldığımı anlayacaktı.

Neden benim gibi bir adamı sevebilecek tek kişinin kendisi olduğunu anlayacaktı.

Kimse bizi durduramayacaktı. Beni durduramayacaklardı. Dokunulmaz Hollow Erkekleri yalnızca miraslarının meyvesini toplamakla kalmayacak, ettiklerini de biçeceklerdi. Hain isteklerden taçları, kemikten tahtları parçalanacaktı.

Zayıf ve kırılganlardı. Aşk, insancıl yönlerini açık etmişti.

Tanrılar ve canavarlar arasında ince bir çizgi olurdu. Hepsi görecekti. Lyra görecekti. Tanrı olduklarını iddia ettikleri çocukların aslında birer sahte tanrı olduklarını anlayacaktı.

Onları koruyacak bir kutsal hak ya da tanrı yoktu.

Kanayacaklardı ve işte o zaman kırmızı kanları akacaktı.

Düzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM BİR

Ölümüne Bir Yemin

Lyra

Mezarlıklar benim için daima bir sığınak olmuştu. Kasvetli ve unutulmuş toprak ne kadar çok ruhun sonsuzlukta var olmaya devam ettiğini hatırlatıyor, dünyanın daha az ıssız hissettirmesini sağlıyordu. Diğer yandan başka hiçbir yaşam alanının kaldıramayacağı türden, ürkütücü bir bakış açısına sahip olduğu da söylenebilirdi.

Ancak mezar taşları o gün beni avutmuyordu.

O gün kaybettiklerimizi anımsatıyorlardı. Sona ermiş hayatların hatırlatıcılarıydı. Mezarlar huzurun mekânıydı, cenazeler ise sevdiğin birinin olmadığı bir geleceğe doğru seni iten törenlerdi.

“Çok üzücü,” dedi yanımdaki bir kadın gözyaşlarını silerek. “Kimse böyle bir ölümü hak etmez.”

“Piersonların sonuncusunu görecektik kadar yaşayacağımı hiç düşünmemiştim,” diye mırıldandı kocası. Sanırım bunu yüksek sesle söylemeyi istememişti. Belki de istemişti. Belki de diğer

sahtekârlardan daha sağlam birisiydi ve iyi insan rolü oynamak yerine, küçümsemesini saklamaktan yorulmuştu.

Kadın tekrar hıçkırdı, çıkardığı ıslak sesler kulaklarımı yakıyordu. Kafamı, içinde siyah bir tabutun beklediği taze açılmış çukurdan kaldırdım. Kocasının ya da kendisinin fark etmesini umursamadan, orta yaşlı kadının yüzüne dik dik baktım.

Kederim, damarlarımda akan öfkeme karışarak somut bir şeye dönüşüyordu. Yere kadar uzanan dantel elbisemin içine sızan kar taneleri, tenime değer değmez eriyordu. Burada durup yıllarca arkalarından konuştuğu bir aile için âğlamaya nasıl cüret ediyordu?

Orada bulunma hakkını kendilerinde nasıl buluyorlardı?

Etraftaki herkes sahte başsağlığı dileklerinde bulunurken bir yandan da cenazeyi bir yas töreninden çok sosyal bir etkinlik, son dedikoduları öğrenecekleri bir fırsat olarak görüyorlardı.

Bana bakın! Bana bakın, diyorlardı. Sahte gözyaşlarıyla anlamsız üzüntülerini donanmış halde, en kaliteli ipekleri ve incileriyle gösteriş yapıyorlardı.

“Hiçbir fikrin yok...” Evcilleşmemiş bir zehirle dolu sözlerimi sarf edeceğim sırada bir el omzuma dokundu ve beni geriye, yanlarına çekti.

Gözlerimi kaldırdığımda Alistair'm onaylamayan sessiz ve karanlık bakışlarını gördüm. Güven verici parmakları, sessiz bir uyarıyla omzumu sıktı.

“Değmezler,” diye mırıldandı sessizce. “Onları dikkate alarak kazandıklarını sanmalarına izin verme. İstedikleri bu zaten. Eğer ilk ısırığı almasına izin verirsen, bu kasaba seni yer bitirir.”

Tutuşundan kurtulmaya çalıştığımda parmakları sıkılaştı. “Bakıcım falan değilsin. Kendim başa çıkabilirim.”

Beni parçalamaları umurumda değildi. Beni bitirmeden önce onlardan koca bir ısırık kopardığım sürece sorun yoktu.

Kasaba tüm Pierson ailesini bir hayalet öyküsüne dönüştürmüştü. Dinleyen herkesin onların ne kadar kötü olduklarından emin olacakları türden uğursuz, lanetli bir hikâye uydurmuşlardı.

Şimdi de gelmiş yas mı tutuyorlardı? Orada öylece belirip ölüye saygısızlık mı edeceklerdi?

“Senin neler yapabileceğini biliyorum.”

“O halde beni bıraksan iyi olur,” dedim sıkılı dişlerimin arasından. Alistair’ı incitmek istemiyordum fakat üzerime titremesini de istemiyordum.

“Canının yandığını, onların canını yakmak istediğini biliyorum,” dedi fısıldarcasına. “Nasıl bir şey olduğunu anlıyorum, Lyra. Ama şimdi olmaz.”

Azı dişlerimi hırsla birbirine sürttüm. “Böyle daha mı iyi olacak yani? Burada öylece durmam mı gerekiyor? Hiçbir şey yapmadan? Zaten tek yaptığımız buydu ve karşılığının ne olduğuna bak, Alistair.”

Caldwell’in kaşları seğirirken dudakları hafifçe büküldü. Gözlerinde biriken acıyı görebiliyordum. Mantıklı düşünebilseydim, yaşananların onun suçu olmadığını fark edebilirdim. Hatta ona sarılıp destek bile olabilirdim çünkü o da kendisinden bir parçayı kaybetmişti.

Ancak içim boştu. Bomboştum.

O sığ, karanlık yerde ne hava ne de ışık vardı. Bu bitmek bilmeyen acıdan kurtulmak, herhangi başka bir şey hissedebilmek için o dipsiz çukuru öfkemle doldurarak kendimi avutuyordum.

Onu kaybetmenin acısı çok acımasızdı.

Onu çocuklukta kalan bir çift ayakkabıyı, güzel bir yaz anısını veya kaybedilen evcil bir hayvanı özliyormuş gibi özlemiyordum. Hayır, kaybedilen birine duyulan bir özlem değildi.

O içimden kayboluyordu.

Hayati bir organım parçalanmış, uzuvlarım kopmuş gibi hissediyordum.

Çocukken farklı koruyucu aileler ve yetimhaneler arasında dolaşırken Thatcher'ın anısına sarılırdım. Sahip olduğum her şey elimden alındığında, beni daha az yalnız hissettiren çocuğa tutunurdum. Hiçbir şeyim olmasa da kısa süreliğine ona sahip olurdum. Bu kadardı. Sahip olduğum yegâne şey oydu. İnsanlar bunu nasıl anlamıyordu?

Okul yıllarım boyunca ona, onu izleyerek topladığım parçalara tutunmuştum. Beni yeniden insan gibi hissettiren, güvende ve görülür kılan o kişiye sıkıca bağlanmışım.

Kalbimle ruhum hiçbir zaman bana ait olmamıştı. Daima ona aitlerdi ve artık kimseye ait değillerdi. Kaybolmuş, unutulmuş ve yalnızlardı.

Ona tutunmuştum. Şimdiyse o... gitmişti.

Gitmişti ve anısı bana yetmiyordu.

Yine de elimdeki tek şey buymuş gibi hissettiriyordu.

“Her zaman istediğini yapmakta özgürsün, Lyra. Fakat cenazede birilerini gözlerinden bıçaklamam istemiyorum. Şu anda ihtiyacımız olan son şey bu.”

Söylemeye niyetli olmadığım kelimeler, daha kendimi durdurmaya fırsat bulamadan ağızımdan çoktan fırlamıştı.

“Beni umursuyormuş gibi davranmayı bırak,” dedim karanlık gözlerine bakarak. “Ben Briar'ın arkadaşıyım. Onun iyiliği için yaptığını biliyorum, neyse ki beni korumana ihtiyacım yok. Bana en son güvende olduğumu söylediğinde olanları hatırlıyormusun? Neredeyse ölüyordum.”

Bu kez kolumu parmaklarının arasından çekmeyi başardım. Muhtemelen gitmeme izin verdiği içindi ama her türlü onun kontrolünden kurtulmuştum. Onunla hiç bu şekilde konuşmamıştım, hatta daha önce kimseyle böyle konuşmamıştım.

Ancak pişman değildim. İçimdeki acı, bir zamanlar benliğimde yaşayan nezaketin her bir zerresini tüketmişti.

“Pekâlâ,” dedi ellerini ceketinin cebine sokarak. “Şuna ne

dersin? Eğer bu cenazede aptalca bir şey yaparsan ve Briar'ı riske atarsan, işte o zaman başına gelecekleri ne kadar az umursadığımı sana gösteririm.”

Sert bir karşılık alacağımı biliyordum. Alistair Caldwell'i kışkırtırsanız, eninde sonunda patlardı.

Sivri sözleri beklediğim kadar canımı yakmamıştı. Büyük ihtimalle sebebi yaşadığım uyuşukluktu. Belki de daha en başımdan ilişkimizin doğasının bu olduğunu bilmemden kaynaklıydı.

“Tamam,” dedim ona hak vererek.

Kar yağışı yoğunlaşmaya başlamıştı. Daha sıcak bir yer arayan konukların arabalarına yönelmelerini izledim. Pierson aile mezarlığında sadece birkaç kişi kalırken gösteri sona ermek üzereydi.

“Gelenler var,” dedi Alistair başıyla sağ tarafı işaret ederek. Gösterdiği yöne baktığımda haftalar önce *Tilly's*'de yanımıza gelen dedektifleri gördüm. Birbirleriyle harika bir senkron içinde yürüyerek bize yaklaşıyorlardı.

“Umarım aramıza karışmaya falan çalışmazlar.”

“Burada olduklarını gözümüze sokmaya çalışıyorlar. Bizi izlediklerini göstermek için uyguladıkları bir korkutma taktiği.”

Karşıma geçen Odette Marshall, ellerini cebine sokup hafifçe gülümsedi. Gerrick diye tanıttığı arkadaşı ise başını hafifçe sallayarak Alistair'a selam verdi.

Sahte bir samimiyetle dolu sesiyle, “Uğrayıp kaybınız için başsağlığı dileklerimizi iletmek istedik,” dedi Odette. Bugün, ömrüm boyunca yetecek kadar sahte duygu gösterisine maruz kalmıştım.

Kibar kız rolü oynayacak havada değildim. Özellikle de onlara karşı.

Alistair da ben de ona cevap vermedik. Boş bakışlarla asıl konuya gelmesini bekledik.

“Bakın,” dedi ciddileşerek. “Biz sadece yardım etmek istiyoruz. Şu anda böyle görmüyor olabilirsiniz ama sorumluların işledikleri suçların cezalarını çekmelerini istiyoruz.”

“Yardımlarınızı başka yere sunabilirsiniz,” dedim sertçe. Belki soğuk hava, belki de kaybımmın acısı yüzünden gerginliğimi açıkça belli ediyordum. Etrafımdaki her bir fısıltı, kederimin yoğun acısını bir kere daha hatırlatıyordu.

“Bu, anlattığından çok daha fazlasını bildiğini ve deşip durmamı istemediğini söyleme şeklin mi?”

“Hayır,” diye cevap verdim. “Öyle olsaydı doğrudan söylerdim.”

Odette sırtıttı, başıyla onaylarken dudaklarını birbirine bastırdı.

“Eğer bizi bir cenazede sorgulamayı düşünüyorsanız, çok boktan zevkleriniz var demektir. Ayrıca bu durum avukatlarımızın hiç hoşuna gitmez,” dedi Alistair kolumu kavrayarak. “Size bildiğimiz her şeyi anlattık.”

Üstelik bu doğruduydu.

Pierson Bölgesi’ndeki eve gelip bizim çoktan orada olduğumuzu gördüklerinde, bizi ifadelerimizi almak üzere polis merkezine davet etmekte hiç gecikmemişlerdi.

Tüm bunlar yaşanırken ben tamamen hissizleşmiş, suskun kalmıştım. Rook Van Doren’in babasının avukat paramı ödediğini bile zor fark etmiştim. Konuşmanın çoğunu, benim yerime o yapmıştı. Hoş bir beyefendiydi ve eğer dedektiflerden birisi ya da herhangi rozetli bir memur, o olmadan bizimle konuşmaya kalkarsa pişman edeceğini açıkça belirtmişti.

“Nedense bundan şüpheliyim,” diye ilk kez konuştu Gerick. “Sadakatiniz sonunuzu getirecek. Üstelik katil bunu hak etmiyor bile. Thatcher...”

“Sakın onun ismini ağzına alma,” diye çıkıştım. Tepkilerinden korkmadan onlara doğru bir adım attım. Kaybedecek neyim kalmıştı ki? “Sen onun ismini bile ağzına alamazsın.”

Ellerim yumruk halini aldı. Elbisemin kumaşı parmaklarımın tutuşu altında buruşmuştu. Alistair kolumu sıktı, bunu öfkeden ya da Gerrick'in yorumu yüzünden yapmadığının farkındaydım. Beni sonradan pişman olacağımı bir şey yapmaktan alıkoymaya çalışıyordu.

O pisliği çıplak ellerimle boğmak gibi şeyler. Oysa hiçbir evrende bu aptal piyadeye yapacaklarım için pişman olmazdım.

“Sözlerine dikkat et, küçük kız.”

Biraz daha yaklaştım, parmağımı uzun boyundan ve boş ifadesinden korkmadan ona doğru uzattım. “Ona kayıp biri yeri-ne, şüpheli olarak yaklaştığınıza göre anlaşılan öncelikleriniz biraz değişmiş.”

Sözler içimde yankılanıyor, boş göğsümden sekiyordu. Belki de canımı en çok yakan şey buydu. Ölü mü, yoksa hayatta mı olduğunu bilememek... O taklitçi katil, onu Halo için bir koz olarak mı tutuyordu? Yoksa bedenini balıklara yem olsun diye çoktan okyanusa mı atmışlardı?

Nerede olduğunu bilmiyordum.

Onu bulamıyordum. Hiçbirimiz bulamıyorduk.

“Bedenini bulana dek kızların ve May Pierson cinayetinin bir numaralı şüphelisi Thatcher Pierson'dır. Yerinizde olsam buna alışmaya çalışırdım. Böylece kışını hapishaneye tıktığımızda, masraflarını karşılamakta zorlanmazsınız.”

“Ne kadar da aptalsınız,” diye karşılık verdim. “En kolay hedefi bulup cinayeti üzerine mi atıyorsunuz yani? Egondan başka bir kanıtın olsun bari, sık kafalı.”

Ellerim iki yanımda gerilirken midemin düğümlendiğini hissettim. Saçımdaki iğneyle Gerrick'i deştigime dair canlı görüntüler gitgide daha cazip gelmeye başlıyordu. Ağzıma hücum eden metalik tadı yutmakta zorlanıyordum. Otokontrolümün Thatcher'ınki kadar sağlam olmadığını farkındaydım.

Zaten öğretmenim olmasının temel amacı da buydu. O anda

deli gibi yapmak istediğim şeyi yapmamanın bir yolunu öğrenmekti.

O işe yaramaz polisler Thatcher'ı bulmak yerine, işlemediği bir suç için onun peşine düşmüşlerdi. May'i asla öldürmeyeceğini, o kızların hiçbirinin ölümünün sebebi olmadığını anlamak istemiyorlardı.

Etrafımdaki herkesi hiçbir kanıt olmadan çarmıha germeye çalışırlarken, burada yardım etmek için bulunduklarına inanmamı mı bekliyorlardı?

“Arkadaşını korumana saygı duyuyorum. Senin gibi bir kız arkadaşına sahip olduğu için çok şanslı.” Araya giren Odette'in sesinde açık bir küçümseme vardı. “Ama onun nerede olduğunu ve ne yapmak üzere olduğunu bildiğine dair en ufak bir işaret bile görürsem, seni firariye yardımdan hapse tıkarım. Sadakatine hücrende devam edebilirsin.”

Solgun yüzünde zoraki bir gülümsemeyle, “Her şey yolunda mı?” diye sordu Rook. Elini Alistair'ın omzuna koydu.

Ortamdaki gerilim arttı. Yoğun bir duman gibi ciğerlerimi ağırlaştırırken neredeyse boğulacağımı düşündüm.

Arkadaşlarımın varlığını yanımda hissettim. Briar'ın eli benimkini kavrayarak sıkı ama kendimde karşılık verecek enerjiyi bulamadım. Bu haldeyken yapamazdım. Bıkmış ve yıpranmıştım. O kadar boş hissediyordum ki varlığımı kimseye, kendime bile belli etmek istemiyordum.

Hem o hem de Sage umutsuzca bana yardım etmeye çalışıyorlardı. Ancak ben çok ama çok uzaklardaydım. Karanlığın içinde bana uzattıkları ellerini göremeyecek kadar kuytuydum. İçimdeki o karanlığa dönüşmüş, beni ele geçirmesine izin vermiştim.

“Harika,” dedi Alistair dişlerini sıkarak. “Biz de tam gidiyorduk.”

Her iki dedektif de gözlerini bize dikmişti, hepimizi dikkat-

le süzüyorlardı. Hiç bitmeyen savaşın yeni bir cephesi açılmış gibi hissediyordum. Sanki önümüzdeki kar tabakasında çizilen kalın bir çizgi hepimizin tarafını açıkça gösteriyordu.

Odette ve Gerrick'in doğru tarafta, yasaların yanında durduklarını düşündüklerinden emindim. Buraya gelerek iyi bir şey yaptıklarını sanıyorlardı.

Nerede durduğunuzun bir önemi yoktu. Eğer yanımızda değilseniz, bizim karşımızdaydınız.

Daha en baştan düşmanımız olmuşlardı.

"Sonunda canı yanan siz olacaksınız," dedi Odette her birimize bakarak. Ancak benimle göz teması kurmakta gecikmemişti. "Kendinize sorun. O sizin sessizliğinize karşılık verir miydi? Sizin için kendi özgürlüğünü tehlikeye atar mıydı?"

Dönüp yanlarından uzaklaşmaya başladık ve üstü toprakla örtülen kadına son vedamızı ettik. *Tatlı May*. Muhtemelen kısıp kaldığımız bu ağdaki tek masum kişiydi. Bunu, böyle bir ölümü hak etmemişti.

Kesilmiş, parçalanmış ve kalbi sökülmüştü.

Bu kırık dökük adamlardan her birine anne sevgisi göstermekten başka bir şey yapmamıştı. Küçüklüklerinden beri onlara rehberlik etmiş, onları korumuştur. Suçluluk hislerinin ağırlığının farkındaydım. Hepimiz onun ölümünden ve Thatcher'ın kaybolmasından kendimizi sorumlu hissediyorduk.

Rook çömeldi, cebinden madeni bir para çıkarıp fırlattı. Para havada döndükten sonra ahşap tabutun üstüne düştü. "Bunu onlara ödeteceğiz, May. Söz veriyorum."

Yanaklarımdan bir damla yaş süzülürken hıçkırığımı son anda yutmaya başladım.

"Styx Nehri üstüne yemin ederiz," dedi Alistair boğuk bir sesle. Altın zincirinin ses çıkararak mezara düşüşünü izledim.

"Styx Nehri mi?" diye merakla sordu Sage. Mavi gözleri buğulanmış, solgun teni pembeleşmişti.

“Homeros, Tanrıların Styx suyu üzerine yemin ettiklerini yazmıştı. Bu onların en bağlayıcı yeminidir,” diye cevap verdim. Sessizlik hepimizi ele geçirirken yanağımın içini ısırdım. “Bu bozulmaz bir yemindir.”

BÖLÜM İKİ

Katil Olmak

Lyra

Müzik kutusunun anahtarını bir kez daha sonuna kadar çevirip bıraktım ve aynı sesin yeniden odamı doldurmasına izin verdim. Titrek melodi dört duvar arasında yankılandığında şarkının adını anımsamam uzun sürmedi.

“*Once Upon a Dream*” annemin evde çalışırken ya da yemek yaparken mırıldandığı bir şarkıydı. Bazen beni uyutmadan önce de söylerdi. Bu melodiyi nerede duysam hatırlardım. Hollow Heights’ın kütüphanesinde bu küçük kutuyu bulmamın kaderin oyunu olup olmadığından emin değildim.

Her iki durumda da bana tuhaf bir rahatlık hissi veriyordu ve bunun için minnettardım.

Yatağımın yanındaki telefonum titrediğinde Briar’ın aradığını görmek için ekrana bakmama gerek yoktu.

Yine arıyordu.

Tavana bakmaya devam ederken telefon da çalmaya devam etti. Telefon susana kadar parmağımın ucunu kutunun tabanındaki altın kıvrımlarda gezdirdim. Tuhaf nesneyi yatağın üzeri-

ne koyduktan sonra telefonumu elime aldım ve endişeli arkadaşşıma hızlıca bir mesaj gönderdim.

B: *Yeni yılın kutlu olsun. Seni özlüyoruz.*

Nasıl çoktan bir ay geçmiş olabilirdi? O olmadan yeni bir yıl nasıl başlamıştı?

Ben: *Sizin de yeni yılınız kutlu olsun. Ben de sizi özlüyorum. Sadece bu akşam konuşmak istemiyorum.*

B: *Lyra...*

B: *Cenazeden beri görüşmüyoruz. Neden yanında olmamıza izin vermiyorsun?*

Mesajın yarısını yazdıktan sonra vazgeçip sildim. En iyi arkadaşşıma buraya gelmesini istemediğimi çünkü her şeyin düzeleceğine ve daha iyi olacağına dair konuşmalar dinleyecek durumda olmadığımı bir mesajla söyleyemezdim.

Özellikle Thatcher'dan uzak durmamı söylerken ne kadar kararlı bir tavrı olduğunu düşününce... Onun yerinde olsaydım, aynısını yapmayacağımı söyleyemezdim ancak benim durumumla ilgili bildikleri yüzeysel şeylerden ibaretti.

Elbette bilmemesi benim hatamdı ama bu konuda bir söz vermiştim. Aramızda olanlar gizli kalacaktı. Thatcher'ın ona sadık olmadığımı görmesindense, Briar'ın koruyucu tavırlarına katlanmayı tercih ederdim.

Ben: *Sadece biraz yalnız kalmak istiyorum, B. Hepsi bu.*

B: *Gelip temizlik yapmana yardım etmemizi ister misin? Komodininin üzerinde en az on tane boş şişe olduğundan eminim. Konuşmak zorunda değiliz. Alistair da endişeli.*

Bir süre daha boşluğu izledikten sonra yüzümü buruşturarak komodine baktım, haklıydı. Üzerinde bir sürü plastik kap vardı.

Odamın haline bakarken utanç bile duymuyordum. Her yanda umutsuzca su bekleyen saksı bitkileri duruyordu. Raftaki tahnit malzemelerinin üzeri tozla kaplanmıştı. Zemin çöple doluydu ve kıyafetler etrafa saçılmıştı.

Sadece Alvi'yi besleyecek enerjiyi bulabiliyordum. İki kath teraryumu evdeki en temiz yerdi. Beyaz kral yılanıma kendimden daha iyi bakıyordum.

Kendimi doğrulmaya zorladım ve kirli bir kot pantolonu odanın diğer ucuna fırlatıp sessizce dolabıma yürüdüm. Eski- den en güvenli sığınağım olan odamın, şimdi bir depresyon ka- sırgasına dönüşünü hayranlıkla izledim.

Kulübede yenilediğim son alan burası olmuştu. Her santimet- rekaresini düzenlemiş, farklı böcek türlerini sergileyeceğim al- tın çerçeveleri tek tek zaman ayırarak elden geçirmiştım. Birkaç tane hayvan kafası satın alıp onları tabandan tavana uzanan ki- taplığımın raflarına özenle yerleştirmiştım. Mobilyaları, bitkileri ve hatta siyah kadife yatak başlığımı bile bana ait bir alan yarat- ma umuduyla seçmişim. Benim unutulmuş küçük köşemdi.

Bütün yılımı evimi tasarlayıp restore etmekle geçirmiştım. Oysa en sonunda kendimden nefret etmek için kullandığım bir yere dönüşmüştü. Bunun için üzgün bile hissedemiyordum.

Her şey çok boş gelirken yapamıyordum.

Ne kimseyi görmek ne de bir şey yapmak istiyordum. Dilsiz bir depresyon ve dizginlenemez bir öfke arasında gezinirken neden yapacaktım ki? Benim acım savaşı bir acıydı. Her türlü etkileşime düşmanca yaklaşıyor, etrafımdaki herkese kaybımı sürekli hissettirmeye ihtiyaç duyuyordu.

Giysi dolabımı açıp siyah kazağı hızlıca askısından aldım ve onun parfümünden geriye kalan belli belirsiz kokuyu içime çektim.

Yaşlar gözüme batarken yumruğumu göğsüme bastırarak içimdeki yanma hissinden kurtulmaya çalıştım. Hayatta ve iyi olmasımı, bir şekilde geri dönüş yolunu bulmasını çaresizce diliyordum.

May'in katledilmesinin üzerinden bir ay geçmesine rağmen hiçbir iz bulamamıştık. Elimde tek bir cevap yoktu. Sadece bir yerlerde nefes alma ihtimaline dair hastalıklı bir umut besliyordum.

Orada öylece ne kadar durduğumdan emin değildim, ruh halim düşünüldüğünde sağlıksız bir süre sayılabilirdi. Ancak aşağı inip dolaptan bir poşet çay alacak motivasyonu bulduğumda, boş kutuyla karşılaşmış ve hayal kırıklığına uğramıştım.

Normalde buna gülebilirdim ama satın almak için kasabaya inmek zorunda olduğumu fark ettiğimde içimdeki mizah da ölmüştü. Bir an Briar'dan getirmesini isteyebileceğimi düşündüm, benim için yapardı ancak sonra burada kalmak isterdi.

İstedikini almasını sağlayan yumuşak gülümsemesiyle, Rok'un zulasmdan ot yürüten Sage'i de yanında getirirdi. Geceyi bir yığın battaniyenin arasında, televizyon karşısında geçirirdik. Kapının ardındaki dünya boka batmakla meşgulken normal üniversite öğrencileri gibi davranırdık.

Aslında eğlenceli olabilirdi, hatta onu çağıracak enerjiyi bir anlığına içimde bulmuştum. Fakat aynı enerji geldiği gibi kayboldu. Zihinsel olarak gözlerindeki acıma duygusuyla başa çıkacak durumda değildim. Endişemi gizlemek imkânsız geldiğinden dolayı iyi bir eşlikçi de olamayacaktım.

Onu tekrar görmeden önce aradan ne kadar zaman geçeceğini düşünmeden duramıyordum. Bir ay mı? Bir yıl mı? Yoksa bir daha asla göremeyecek miydim? Katlanılması çok zor bir gerçeklikti. Ölüm ihtimalini kabullenmeyi görmezden gelmek istiyordum ancak umudumu korumak her geçen gün zorlaşıyordu.

Rüküş, ekose kabanımı kaptım ve ayaklarıma kapının ya-

nındaki sarı yağmur botlarını geçirdim. Yan taraftaki aynadan kendime hızlı bir bakış attığımda gözlerimin altındaki koyu halkalar irkilmeme neden oldu.

Eminim dünyada bir yerlerde cenazede giydiğim gotik dantel elbiseyi, bu ceket ve botlarla kombinlemek moda trendlerinden biriydi. Burada ise birinin bana, giydiklerimi fark edecek kadar uzun süre bakması çok mümkün değildi.

Bu sabah neden bu elbiseyi giydiğimden emin değildim. Belki de hatırlamak içindi. Yas tutmak, kaybın acısını hissetmek istemiştim. Kendime acı çektirmek konusunda tam bir enayyidim.

Arabamın yükselen sıcaklığı yüzüme vuruyor, boynumu saran yüksek yaka tenime batıyordu. Karların arasından sessizlik içinde ilerlerken uzaklaşan güneşi ve karanlığın çamları esir alışını izledim.

Birkaç araba dışında otoparkın boş olduğunu gördüğüme memnundum. Keşke mağaza içindeki floresan lambalar da bu kadar parlak olmasaydı. Tenimi ve gözlerimi yakan ılık karşısında vampir gibi hissediyordum. O keskin parıltıdan kendimi korumaya çalıştım.

Normalde içeride saatler geçirir, koridorlar arasında gezinip gözüme kestirdiğim yiyecekleri ve henüz denemediğim tatlıları keşfederdim. O anda ise yalnızca bir an önce eve dönüp battaniyemin içine kıvrılmak, önümüzdeki elli yıl boyunca uyumak istiyordum. Belki uyandığımda her şey bitmiş olurdu. Halo yok edilmiş, taklitçi katil parmaklıkların ardına tıkılmış ve arkadaşlarım da sonunda mutluluğa kavuşmuş olurdu.

Hiç olmazsa hepimiz biraz huzur bulurduk.

Altdudağı ısırarak önümüzdeki hafta boyunca hangi çayı içmek istediğimi düşündüm. *Bergamotlu siyah çay, baharatlı sütlü çay, limon aromalı çay, zencefilli siyah çay, klasik İngiliz çayı, nar aromalı çay...*

Ağır botların tok sesi karo zemini sarstı, dışarıdaki kardan dolayı ıslak gıcırtilar çıkarıyordu. Nasıl olduğunu açıklayamazsam da bir kişinin benim olduğum tarafa döndüğünü hissettim. Ensemdeki tüyler ürperdi, kalp atışlarım biraz hızlandı.

Hareket eden bir market arabasının sesi kulaklarımda yankılanırken başımı yavaşça çevirdim ve bir sürprizle karşılaştım.

Üzerinde düzgün bir gömlek ve kumaş pantolon vardı. Islık çalarak ilerliyordu. Her gece uykularıma musallat olan adamdı.

Bir Numaralı Oyuncu.

Beni bir sandalyeye bağlayıp her yanımda morarana kadar döven ve boğmaya çalışan adam özgüvenli bir tavırla yürüyordu. Varlığımdan habersizdi, karısının istediği şeyi almak için iş çıkışı markete uğrayan sıradan bir adama benziyordu. Ya da kocasının isteği için de olabilirdi. Her iki durumda da parmağındaki altın halka onun birine ait olduğunu söylüyordu.

Onun kadar aşağılık biri bile bir başkasına aitti ve tek nedeni o olmasa da benim de aynısını yaşayamamamın nedenlerinden biri bu adamdı.

Bana ait olanın burada olmamasının sebebi oydu.

Bakışlarımı hissetmiş olmalıydı çünkü benimle göz göze gelene dek etrafa baktı. Beni tanımıştı, kim olduğumu anladığı açıkça ortadaydı. Açlık hissi midemde birikirken parmak uçlarımda tanıdık bir kaşıntı kendini gösterdi.

Elime geçen fırsatın cızırtılı uğultusu ruhumu ele geçirdi, kanım alev alacakmış gibi hissediyordum. Öfke damarlarımda şiddetli bir hızla dolaşıyordu. Bir Numaralı Oyuncu'ya saldırganım olarak değil, çok daha iyi bir şey gözüyle bakıyordum.

Bir çıkış noktası.

Bütün bu can sıkıcı öfke ve suçluluk duygusu nihayet boşalacak bir yer bulmuştu. Bir anlığına bile olsa intikam susuzluğumu giderebilmem için mükemmel bir şanstı. Ellerim yumruk olduğunda eklemlerim bembeyaz kesildi.

Hepsi onların suçuydu, *onun* suçuydu. Thatcher'ı onlar yüzünden kaybetmiştim. O adam onu öldürmüş bile olabilirdi. Stephen Sinclair'in köpeklerinden biri olduğu düşünülüyöğünde, bu işe karışmış olabileceğinden şüphe duymamam için bir sebep yoktu.

Michael'a, bana dokunan ve beni öldürmeye kalkan partnerine yaptıklarım, Bir Numaralı Oyuncu'ya yapmak istediklerimin sadece ön gösterimi sayılırdı.

Onu benden alırlarsa başlarına gelecekler konusunda hepsini uyarmıştım. Artık ölüm meleğinden korkmalarına gerek yoktu.

Thatcher'ı seven kadından korkmaları gerekiyordu.

Hafifçe gülümseyerek onu tanıdığımı belli etmeden tekrar çay reyonuna döndüm. Beni izlemesine, benden nasıl kurtulacağına dair planlar yapmasına izin verdim.

İçimde yaşayan arzuya karşı bir zamanlar duyduğum korku artık gitmişti. Henry Pierson'ın beni dönüştürdüğü şeyi kabullenmiştim, zincirlerimden kurtulmaya hazırdım.

Ancak bu kez Bir Numaralı Oyuncu'nun canını yakmak için bir sebebe ihtiyacım yoktu. Gelecekte hissetme ihtimalim olan suçluluk duygumu hafifletmek için bir bahaneye veya benzeri-ne ihtiyacım yoktu. Artık yanlış bir şey yapıp yapmadığının ya da ölümü hak edip etmediğinin de önemi yoktu.

Onu tek bir nedenle öldürecektim.

Öldürmek istediğim için.

İçimde, kanını parmaklarımın arasında hissetmeye karşı duyduğum şiddetli arzu dışında hiçbir şey yoktu.

Raftan rasgele bir çay alıp topuklarımın üzerinde döndüğümde yağmur botlarım gıcırdadı. Birkaç donmuş ürünle dolu arabasıyla birlikte arkamda olduğunu neredeyse her adımında hissederek reyondan çıktım ve kasaya doğru yürüdüm.

Cüzdanımı çantamdan çıkarırken arkamdan gölge gibi geliyordu.

“İyi geceler.”

“Öyle olacak,” diye yanıt verdim genç kasiyere.

İstikrarlı bir tempoyla yürümeye devam ettim, omuzlarıma düşen sükûneti hissedebiliyordum. Kapıları geçerek bir kere daha karlı havaya çıktım. Elim cebime sokup parmaklarımın arasına gizlediğim pürüzsüz metali kavradım. Thatcher’dan çaldığım nispeten daha pahalı ama en sevdiğim eşyalardan biriydi. Lise ikinci sınıfta şifresini kırmak için bir hafta uğraştığım dolabından çalmıştım, hatta içindeki bir paket sakızı da almıştım.

Başparmağımı sustalı bıçağın üzerinde gezdirirken Thatcher’ı hayal ettim. Arabama doğru ilerlediğim sırada onun bana öğrettiği -net olmak, plan yapmak ve kontrolü kaybetmemek- şeyler zihnimin gerisinde kalmıştı. Tek planım, onun en önemli kurallarından birini çiğnemekti.

Duygularınla öldürme.

Bu gece tam olarak bunu yapacaktım.

Toplumu daha iyi bir hale dönüştürüp yardım etmek amacıyla değil, tamamen içimdeki acıyı rahatlatmak için bir can alacaktım. Hayal kırıklığıyla kederimi dökmenin bir başka yolu vardı. Biraz daha iyi hissetmek için öldürmek istiyordum.

Bir Numaralı Oyuncu, hileli ve şüpheli bir labirentte sıkışmış bir deney faresiydi. Son seferinde kontrol ondaydı, o loş ışıklı otoparkta arabama ilerlerken de kontrolün hâlâ onda olduğunu zannettiğine emindim.

Sokak lambası her an sönmek üzereymiş gibi titrek bir ışık saçıyordu. Parmaklarım arabamın kilit düğmesine bastığında ses otoparkta yankılandı. Kalbim sabit bir ritimle atarken sanki bedenim bile olacakları kabullenmişti.

Duygularımı bir kenara ayırarak denklemden çıkardım. Böylece hayatta kalmak için ihtiyacım olan içimdeki katil kontrolü eline aldı. Arka kapıyı açtım, poşeti sürücü koltuğunun arkasına yerleştirirken parmaklarım heyecanla titriyordu.

İçimden üçe kadar saydım. Beni tüm gücüyle arka koltuğa itip elini sırtıma bastırması için gereken süre bu kadardı.

Adrenalin tüm bedenime yayıldı. Adam üstüme çıktığında ağzımı kapalı tuttum. Mücadele ettim, tekmeler atarak döndüm ve onunla yüz yüze geldim. Ağırlığıyla beni deri koltuğa yapıştırmıştı. Parmaklarımı cebimdeki silahıma iyice sararak sabırlı gözlerle ona baktım ve beklenmedik bir şey yapmasını sessizce bekledim.

“Beni hatırladın mı?” dedi karanlık bir sesle. Beni tutuşu sıklaştı, güçle dolup taşıdığına inandığına emindim. Muhtemelen kontrol sahibi, kuvvetli ve durdurulamaz bir adam olduğunu zannediyordu.

Ben de onun avıydım. Tamamlanması gereken yarım kalmış bir iştim.

Gözlerimi kırıştırdım, pis nefesinin kokusundan kaçınmak için başımı hafifçe eğdim. “Fırsatın varken beni öldürmeliydin.”

Şaşkınlıkla kaşlarını çatığında bu şansı değerlendirdim. Çakının yan kısmındaki düğmeye bastım ve bıçağın özgür kalışını hissettim. O daha gözünü bile kırpamadan boğazının ön kısmına geçirdim.

Teni metalle buluştu. Derisinin keskin kenarın temasıyla eriyip soyulduğunu, kırmızı bir şelalenin açıldığını hissettim. Kesikten fışkıran kanlar göğsüme akıyordu. Elbisemi ıslatıyor, boynumu kırmızıya boyuyor ve sıcaklığıyla bedenimi kaplıyordu.

Hissettiğim güçle boğuluyordum. Sıvı altın gibi üzerime dökülüyor, parmaklarımı ve ağzımı lekeliyordu. Beni adeta yutarken daha fazlasını istemek dışında bir şey yapmıyordum. Açgözlülükle dilimde bıraktığı tadı arzuluyordum. Damarlarımda kıvrılan güç beni ele geçiriyordu. Kemiklerimin ihtiyaçla uğuldadığını hissedebiliyordum.

Sanki içimdeki tüm anahtarlar ait oldukları kilidi bulup yerine oturmuşlar gibi aklımla bedenim nihayet anlaşılmaya varmışlardı. Tam da o anda, bir adamın kanında boğulurken bir zamanlar olmaktan korktuğum bütün o korkunç şeyleri kabullendim.

Ölüm ve çürüme. Ölümün âşığı. Bir katil.

Sanki tüm bu kanlar beni bambaşka bir yere gönderiyordu. Lyra zihnimdeki dolapta güven içinde saklanırken kontrolü bambaşka biri ele almıştı.

Adamın gözleri kocaman açıldığında dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Kanamayı durdurmaya çalışırken dehşet içinde çırpınıyor, ben de o panik dolu halini izliyordum. Ağa yakalanmış bir sinek gibi yaşam mücadelesi veriyordu ve farkında olmadan doğruca ölümün ellerine gidiyordu.

Onun parçalanışını izlemek, hayatının benim elimde olduğunu bilmek gururumu ve egomu körüklüyordu. Yok olup gitmeden önce göreceği son şey bendim. Bundan sonraki tüm yaşamlarda yüzüm, onun ruhuna musallat olacaktı. Öldüremediği, kontrolünü yiyip ayaklarının dibine tüküren kız sonunu getirmişti.

Ödeşme günü gelmişti ve bedelini canıyla ödüyordu.

Gözlerindeki ışığın sönmesini sessizce izledim. Yüzündeki renk azaldı, boğulurken yalvarmaya benzer bir şeyler geveledi. Kan sonu gelmeyecekmiş gibi fişkırırken kırmızı sıvı her yere akmaya devam ediyordu. Bir intikam banyosuydu. İçimdeki çarpık öfkeye sunulmuş kıpkırmızı bir yemekti.

O an, bu adamın sıradaki birçok ismin ilki olacağını fark ettim. Bütün suçlular yaptıklarının bedelini ödeyene kadar durmayacaktım. Benden aldıklarının bedelini ödetecektim.

Derin metalik kokuyu içime çekerken bedeninin gevşediğini hissettim. Üstümde bir ceset olduğu gerçeğinin korkunç farkındalığı zihnime yerleşmeye başlıyordu. Arkasından suçluluk duygusunun gelmesini bekledim.

Ancak gelmedi.

Sadece rahatlama ve kan akışıma karışan adrenalin vardı.

Bıçak arabanın döşemesine düştü. Onu bir market otoparkında bırakamayacağımın farkındaydım, cesedinden kurtulmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Kabullenmek istediğimden çok daha fazla mücadele ederek ellerimi göğsüne bastırdım ve arka koltuktan kurtulmak için bedenlerimizi hareket ettirmeye uğraştım.

En sonunda ayağa kalkabildiğimde neden olduğum karmasına baktım. Neredeyse panik duygusunun yükselmesini isteyecek haldeydim. Bu donuk uyuşukluktan başka bir şey hissetmek istiyordum ama hiçbir şey yoktu.

Belki sebebi Thatcher'ın bana öğrettikleriydi. Belki de kaybedecek bir şeyim kalmadığı içindi. O bir parçası olmadıktan sonra özgürlüğümün ne anlamı vardı ki?

Bir Numaralı Oyuncu'nun bedeninin büyük bir kısmı deri koltuktan aşağı sarkmıştı. Bana *The Wizard of Oz**'daki evin üzerine düşen cadıyı anımsatıyordu.

Çizmeli ayaklarından tutup içeri itmeden önce boş otoparka bir göz attım ve dizlerini göğsüne doğru iterek iri gövdesini arka koltuğa sığdırdım.

Ön koltuğa geçtiğimde kırmızıya boyanmış ellerime baktım. Hâlâ yapış yapış olan kan direksiyonu lekelemişti. Buraları temizlemem gerektiğini aklıma not ettim.

Otomatik pilota alınmış gibi hareket ediyordum. Arabayı çalıştırdım, eve doğru yol aldım. Arkada bir cesedin sıkıştığının fazlasıyla farkındaydım. Belki de ertesi gün adrenalin azaldığında kendimi daha suçlu hissedecektim. Korkacak ya da panikleyecektim.

O zamana kadar hissettiğim bu sakinliği, cesetten kurtulmak için kullanacaktım.

* Türkçeye Oz Büyücüsü olarak çevrilen, yönetmenliğini *Victor Fleming*'in yaptığı, 1939 yapımı Amerikan fantastik müzikal filmidir. (ç.n.)

Araba yoluna girerken kar, yağmura dönüşmüştü ve arabamın camına sıçırıyordu. Kapıyı açtığımda derin bir nefes alarak soğuk havayı içime çektim, ölümün keskin kokusundan bir anlığına kurtuldum.

Planım buraya kadar gelmekten ibaret olduğundan, artık cesetle ne yapacağım kısmıyla baş başa kalmıştım. Yakacak mıydım? Hayır, dışarısı fazla ıslaktı. Asit? Elimde hiç yoktu.

Ancak onu gömebilirdim. Arka bahçem giriştiğim tadilatlar ve acınası bahçe kurma çabam yüzünden harap haldeydi. Biri merak ettiğinde bozuk zeminin sebebi olarak tadilatı gösterebilirdim.

Elimdeki tek seçenek buydu, daha iyi bir fikrim yoktu.

Fakat kimse bana biri öldüğünde ne kadar ağırlaştığından bahsetmemişti. O gerçeği adamı ayaklarından tutup evin dışına doğru çekerken zor yoldan tecrübe ederek öğrenmiştim.

Geriye doğru tökezleyen adımlarla ilerlerken ciğerlerim yanıyor, ayaklarım ağrıyordu. Soğuk hava nefes almayı neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Saatler sürmüş gibi gelen çekiştirmelerimin sonunda neyse ki arka bahçem görünmüştü.

Bahçenin ortasına gelene kadar birkaç metre daha sürükledim ve ayaklarımı bıraktım. Ellerimi dizlerime yaslayarak soluklandım. Her şeyi yanlış yapıyordum, farkındaydım. Hayal kırıklığı içimi kemirirken tek istediğim onun şu an yanımda olmasıydı.

Thatcher böyle bir durumda ne yapılacağım bilir ve bana gösterirdi.

Burada olmalıydı. Neden değildi ki?

Ağzımdan bir hıçkırık dökülürken göğsümün dayanması zor bir acıyla sıkıştığını hissettim. Bıçak elimdeyken yok olan duygular hemen geri gelmişti.

Onu özlüyordum.

Sahip olduğum ne varsa, her şeyimi benden alabilirlerdi. Ancak o olmazdı.

Gökyüzünde şimşekler çakıyordu. Evimi çevreleyen ağaçlar sarsılırken bulutlar benimle birlikte ağılıyordu. Gözyaşlarım yağmur damlalarına karışıyordu. Yorgunluk bedenimi ele geçirmişti.

Bir dal çıtırtısı dikkatimi çektiğinde yaşlarla dolu gözlerimi kaldırdım. Fırtına yüzünden bir ağacın devrileceğini düşündüm ama ağaçların hepsi yerlerinde duruyordu.

Fakat orada biri vardı.

Karanlık bir figür tam karşımdaydı. Baştan aşağı siyahlar içindeydi, ellerini ceplerine sokmuştu. Yağmurun etkisiyle saçları solgun yüzüne düşmüştü. Buz gibi bakışlarının yanında soğuk hava hiçbir şeydi.

Yağmur damlaları dudaklarından süzülüyor, köşeli çenesine akıyordu.

Zihnim bana bir hayalet gördüğümü söylüyordu. Travma sonrası stres bozukluğum, onun kaybıyla başa çıkabilmem için onun anısını taklit ediyordu. Oysa kalbim, bu bağımlı kalbim o kaybolduğundan beri ilk kez atmıştı.

Sensin! Sen! Geri döndün! Geri döndün!

Kan kulaklarıma doğru hücum ederken kalbim göğsümde şiddetle gümbürdüyordu. Sanki dünya biraz daha yavaşlamıştı. Onun ismiyle boğazımın daraldığını hissediyordum.

İkimiz de hareket etmedik.

Orada öylece durmuş, birbirimize bakıyorduk.

Yıkıcı biriydi. İnsanların arasındaki sessiz ve ürkütücü bir tanrıya benziyordu.

Neredeyse zihnimin kazanmasına izin verip onun bir hayalet olduğuna inanacaktım.

Ta ki...

“Merhaba, sevgili hayaletim.”

BÖLÜM ÜÇ

Yaşayan Ölünün Gecesi

Thatcher

Hiçbir zaman Lyra'nın kıyafet seçimlerinin hayranı olmamıştım.

Ancak bu gece durum öyle değildi.

Siyahlar içinde büyüleyici bir manzaraya benziyordu.

Bu renk sadece onun için yaratılmış olabilirdi.

Ölümün tatlı gelini, düğün hediyesi olarak ayaklarının dibindeki bir cesetle duruyordu. Baştan çıkarıcı bir ışıktı. Ölümü aldatmıştı, benim tek hatamdı.

Vücudunun her kıvrımını özenle saran dantel, onu kuzgunların hanımı gibi gösteriyordu. Kumaşı lekeleyen ve teninin açıkta kalan kısımlarını kaplayan kırmızı izleri gördüğümde dudaklarım hafifçe seğirdi.

Pahalı bir elbiseyi, kan ve doğa koşullarının mahvetmesi için giymişti. Zaten o hiçbir zaman paketi saran şeyle ilgilenmemiş, içindekini önemsemişti. Saçlarının ıslak bukleleri yüksek yakasına karışıyordu, hangisinin nerede başlayıp nerede bittiğini söylemek imkânsızdı.

“O güzel elbiseyi benim için mi giydin, Lyra?”

Sesimden hoşnutsuzluk aksa da gözlerim tam tersini söylüyordu. Yağmur porselen yüzüne dökülürken ay ışığı titreyen altdudağını aydınlatıyordu.

Dönüşüm onu rahatlatmıştı ve bu benim için ciddi bir sorundu.

“Büyükannenin cenazesi için giymiştim,” diye fısıldadı. Sesi, son zamanlarda yaşadığı bütün acılarla yankılanmıştı. “Annemindi.”

Çenemi sıkıldığında yanak kaslarım seğirdi.

Sessiz bir öfke göğsümde yükseldi.

Hiçbir zaman cenaze ya da yas insanı olmamıştım. Yine de bir yanım May’i huzur içinde yataarken görmek isterdi. Belki de onu son gördüğümdeki halini zihnimden silebilirdim.

Hayatım boyunca onu kendi karmaşamın içindeki güçlü, inatçı ve değişmez biri olarak görmüştüm. Oysa son gününde bunlardan çok farklıydı. Çocukluk günlerimde yaşadıklarım, kana karşı bağışıklık kazanmamı sağlamıştı. Kopan uzuvlara, ortaya çıkan kemiklere alışkındım.

Kadınların, kesime götürülen hayvanlar gibi kancalara asıldığını görmüştüm. Onların arkasından ortalığı temizlemek zorunda kalmıştım. Boş zamanlarımda yapmaktan en çok zevk aldığım şey, seri katillerin derisini yüzmektir.

Yani konu cinayet olduğunda, beni şok edecek hiçbir şey yoktu.

May’i mutfak zemininde bulduğumda içimde dalgalanan şey de bir şok dalgası değildi. Sadece bedenimin içinde bir fırtına çıkmış gibi tenimin altında bir şeylerin kaydığını hissetmiştim.

Gömülmesini izlemenin, beni böyle duygulardan bir şemsiye gibi koruyacağını düşünmek istiyordum.

“Nerelerdeydin?”

Gayet makul bir soruydu. Fakat Stephen'ın Halo ile bağlantısı ortaya çıkıp tutuklanana kadar cevap vermeyi düşünmüyordum. Ancak Lyra'nın umursamazlığı yüzünden planım nezaketsizce kesintiye uğramıştı.

Cevap vermeden ilerlemeye devam ettim, bacaklarım mesafeyi hızla kapattı. Şimdi aramızda sadece daha fazla acı çekmeyi hak eden adamın cesedi vardı.

Ölüm her zaman Lyra ile aramızda ince bir çizgi gibiydi, daıma oradaydı. Hava gibi ikimizin arasında varlığını sürdürüyor, nereye gitsek peşimizden geliyordu.

Parmaklarım, yakasındaki danteli hissetme ihtiyacıyla uzandı. Islak kumaşı başparmağımla okşadım. Vücudu rahatlayıp gevşedi ve kendini dokunuşuma doğru bıraktı.

Omuzlarına çöken ağırlık kalktı. Onu dünyadan koruyan sağlam demir parmaklıkları, parmaklarımın her bir dokunuşuyla yıkılıyordu. Bu tepkisi sadece ona zarar vermemi kolaylaştırıyordu. Ellerimin altında kolayca kırılacak kadar esnemişti.

İşaretparmağımla uzattım, rahatlatıcı dokunuşlarla boynunu okşadım. Teninin yumuşaklığı karşısında zihnimden bağımsız bir tepki verdim ve ensemdeki tüyler ürperdi.

O yeşim rengi gözleri, içinde kalan son ışıkla parıldıyordu. Bana sanki onun kahramanıymışım gibi bakıyordu.

Sanki meleğine bakıyordu.

“İlahi bir güzellik,” dedim nefesimi vererek.

Bunu hiç bu kadar içten söylememiştim. Hiç bu kadar dürüst olmamıştım.

“Thatch...”

“Öyle ki, bu gece yarattığın karmaşayı bile telafi edecek düzeyde,” dedim sakince. “Neredeyse.”

Kaşları çatılırken parmağımla hafifçe boğazına bastırıp nabzının sabit ritmini hissettim.

“Söyle bana, mutlu bir cehalet anı mı yaşıyordun? Yoksa yakalanmak mı istiyordun?”

Olduğu yerde hareketsiz kaldı. Üstdudağını yalarken aramıza çöken havadan ona kim olduğumu hatırlatmak istediğimi büyük ihtimalle hissediyordu. Ne onun ne de bir başkasının meleği olmadığımı anlıyordu.

Dikkatimin dağılıp onun karmaşasında kaybolmama, aynadaki yansımamın geçici olarak bulanıklaşmasına izin vermiştim. Bir şeylere zarar vermek ve huzur nedir bilmemek üzere yaratılan benliğim, kısa bir an için bile olsa her türlü duyguyu içimde öldürmem gerektiğini unutmuştu.

Oysa içimde böyle şeylere yer yoktu. Yaşayacakları bir yuva değildim.

İçim bomboştu, egom ve birilerinin hayatına son verdiğimde elde ettiğim kontrol hissi tarafından yönlendiriliyordum. Bu kadardım. Lyra'nın baş etmesi gereken adam işte buydu. Onun ölümle lanetlenmiş âşığı olmadığımı anlamalıydı. Ben tüm kötülüklerin kökü, ahlaksızlığın tohumuydum.

“Halka açık bir yerde birini öldürecek kadar mı kalın kafalısın?” Elimi çenesinin altına yerleştirdim ve gözlerimin içine bakması için yüzünü hafifçe kaldırdım. “Sana asla duygularımı yakıt olarak kullanıp öldürmemeni söylemiştim. Ama işte buradayız, Lyra.”

Gözyaşları yağmur damlalarına karışıyordu.

“O oradaydı,” diye mırıldandı. “Alışveriş yapıyordu. Üstelik sen yoktun, gitmiştin. Düşündüm ki...”

“Ne düşündün?”

“Öldüğünü düşündüm. Öldüğünü zannettim. O adam ise bana yaptığı, bize yaptığı o kadar şeyden sonra hâlâ nefes alabiliyordu. Dayanamadım.” Başını iki yana sallarken elleri adrenaline titriyordu. “Kendimi kontrol edemedim. İçimdeki dürtüye yenik düşmek, üzüntümle başa çıkmaktan kolay geldi. Yani evet, duygularım yüzünden öldürdüm. Ancak bu benim hatam değildi.”

Ah, hadi ama.

Çenesinde sıkılaşılan parmaklarım cevabını onaylamadığımı gösteriyordu.

“Peki kimin hatasıydı, Lyra? Onun mu? Tanrı’nın mı? Yine kim olduğunu, insanlara yapmaktan hoşlandığın şeyleri inkâr etmeye mi döndün?”

“Senin hatandı,” diye suçladı. “Hepsi senin lanet hatandı.”

Boğazımdan alaycı bir gülüş yükselirken cevabına karşı başımı iki yana salladım. Tartışmak, kendini öldürtmeden benden uzaklaşmasını sağlayacak sert bir şeyler söylemek üzere ağzımı açtım. Ancak Lyra yumruk gibi inen sözlerine devam etti.

“Çekip gittin.” Sesi titredi, her bir kelimesinden hüznün ve keder yayılıyordu. “Alistair’ı bıraktın. Rook ve Silas’ı bıraktın. Beni terk ettin.” Küçük elleriyle göğsüme indirdiği yumrukların her biri kalbime saplanan hançer darbeleri gibi hissettiriyordu.

Tüm duygularını, yüzümüze düşen yağmur damlaları kadar net hissediyordum.

Duygularını ne kadar kolay yüzüne yansıtıyordu. Daima gerçek ve çok saftı.

“Nereye gittiğin, başına neler geldiği konusunda hiçbir fikrimiz yoktu. Öldüğünü sandık, kahrolası! En iyi arkadaşlarının öldüğüne inanmasına izin verdin. Bir de benim iyi olmamı mı bekliyordun? Kendimde mi olacaktım yani?”

Fırtına tenime sert darbeler indiriyor, gök gürültüsünün şiddetli yankıları ağaçları sarsıyordu. Doğa, tenimizin altındaki yıkımla uyum içindeydi.

“Bize ne yaptığını anlamayacak kadar mı insanlıktan uzaksın? Her yere baktık. Seni hiçbir yerde bulamadım...”

“Bir an durup bulunmak istemediğimi düşündün mü? Herhangi biri tarafından?” diyerek haykırışlarını böldüm. “Bir amatör gibi arabanın arka koltuğunda bir adamın boğazını kesmeden önce bunu hiç düşündün mü?”

“Ben herhangi birisi değilim.”

Cevabı hızlı ve kararlıydı. Sözlerinden o kadar emindi ki, neredeyse ben bile bir anlığına inanacaktım. Rüzgârın yüzüne dağıttığı saçlarını nazikçe kulağının arkasına sıkıştırdım.

Başımı eğdim, elimin tersiyle yanağını okşadım.

“Değilsin, öyle mi?”

Tüm vücudu titredi. Sanki yanağındaki elim tenini okşamak yerine, ona tokat atmış gibi irkilmişti. Onu tanıdığımndan beri ilk kez dokunuşumdan uzaklaşan o olmuştu. Sevgili hayaletim kendini benden ayırmıştı.

Fırtınanın içinde adeta boğuluyordu, esen sert rüzgâr saçlarını başının üzerinde savuruyordu. Omuzları dikleşti, sözlerimin etkisiyle yüzündeki tüm duygular silinip gitti.

Gözlerimin önünde tekrar yükselttiği duvarlarına koyduğu her bir tuğlayı resmen görebiliyordum. İnşa etmesine yardım etmeye karar verdim.

“Bunu hissediyor musun?” diye sordum. “Seni terk etmenin, benim için ne kadar kolay olduğunu anlıyor musun?”

Duvarları onu korkutan şeylere karşı bir savunma mekanizmasıydı. Babam sayesinde edindiği bir stres tepkisiydi. Bu halini daha önce de görmüştüm ancak kalkanları hiçbir zaman bu geceki kadar sağlam olmamıştı.

Hissettiği acı yüzündendi.

Ona doğru eğildim. Başparmağım tembel dokunuşlarla alt dudağım okşarken yüzümde yırtıcı bir sırıtış belirdi.

“Beni tekrar sevmeye çalıştığında bunu hatırla.”

Kendime yıllar boyunca en büyük arzumun onun gözlerindeki ışığı söndürmek olduğunu söylemiştim. Ellerimi boğazına sarıp yok olana dek sıkmak istediğimi sanıyordum. Kelimelerimin aynı işi göreceğini kim bilebilirdi ki?

İçindeki ışık, karanlığa doğru kanat çarptığı sırada onu tutmak istedim. İçindeki o son güzel parçayı bir kavanozun içinde

saklamak istedim. Ancak daha tadını bile çıkarmaya fırsat bulamadan kaybolmuştu.

Tam olarak istediğim şey bu olsa da kendimi zafer kazanmış gibi hissetmiyordum. Damarlarımda dolaşan bir gücün varlığı da söz konusu değildi.

Sadece bitkin hissediyordum.

Ayrıca bizzat ben sebep olmama rağmen yüzündeki ifadeni nefret ediyordum.

Hareket etmiyor, boş bakıyordu. Saklanıyordu.

Fakat başka bir seçeneğim yoktu.

Elimi yüzünden iterken çenesi gerildi. Kıstığı gözleriyle sanki onun avıymışım gibi bana bakıyordu. İki yanında sallanan ellerini sıkıca yumruk yapmıştı. Bir anlığına beni gerçekten de öldürmeye çalışacağını düşündüm.

Güzel, diye onu övmek istedim. Kendini benden koru. Buna başkalarından çok daha fazla ihtiyacın var.

“O zaman neden geri döndün? Bizim için değilse ne için öyleyse? Egon için mi?”

Mizah duygusundan yoksun, soğuk bir gülüşle karşılık verdim.

“Bu kadar şaşırmış görünme, evcil şey. Benim kim olduğumu biliyorsun. Her şey benim egomla ilgilidir.”

Colin’in bu gece için son gösterisi olduğunu düşünmüştüm ama Lyra başkalarının da kanını akıtmaya devam etmeye niyetli görünüyordu.

“Aradan geçen yıllara rağmen hâlâ babanın seni onaylamasına muhtaçsın.”

Sözlerinin yakıcılığını anında hissettim. Bıçağı tam hedefine saplamıştı ve karşımda dimdik dururken bunun farkındaydı. Aynadaki yansıyamla burun burunaydım.

Uysal ve sevgi dolu Lyra Abbott artık yoktu. O bir kenara itilmiş, yerine kana susamış birisi gelmişti. Artık bir zamanlar Scarlett isimli kızın varlığından bile şüphe ediyordum.

Henry beni görseydi genlerimi inkâr ederdi, bunu ona da söylemek istiyordum. Neden izimi kaybettirip taklitçi katilin peşine düştüğümü bilirdi ve ne yazık ki eylemlerimin egomla bir ilgisi yoktu.

Babam görseydi, benden iğrenirdi.

Yine de Lyra cesedi gömmek için bahçede bir çukur kazmaya başladığında bile sessiz kaldım.

Orada öylece, ses çıkarmadan durdum ve gerçeği kabullendim. Evet, içindeki merakı uyandıran o travmayı ona Henry vermişti. Hastalıklı arzusuna, açlığına ve tutkusuna sebep olmuştu.

Fakat Lyra'yı bir canavara dönüştüren babam değildi.

Bendim.

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM DÖRT

Hain

Thatcher

Alistair Caldwell önce yumruklarıyla düşünen biri olarak tanınırdı. Dövüşmek, vahşi bir adama dönüşen o ihmal edilmiş çocuğun kartvizitiydi.

Yumruğu sağlam bir darbeye yüzümün yan tarafına, tam çeneme isabet ettiğinde geçmişte ondan dayak yiyen insanlarla neredeyse bir anlığına empati kurmuştum.

Neredeyse.

Yüzüm donuk bir zonklamayla seğirirken ağzımın içi tamdık, metalik bir tatla doldu. Ondan gelen şiddeti kabullenerek bir anlığına yere baktım ve başparmağımı altdudağımda gezdirdim. Başımı kaldırdığımda karanlık bakışlarıyla karşılaştım.

Onu çok uzun zamandır tanımama rağmen fiziksel şiddetine hiç maruz kalmamıştım. Bir kez bile.

“Beni özledin mi, Ali?”

Bir şey söylemeden sessizce durdu. Yüksek sesle söylemediği bütün kelimelerini gözlerinden okuyabiliyordum. Geçmişimiz ve anılarımız odanın ortasında adeta asılı kalmıştı.

Farklı biri olsaydı, gölgelerde doğmamış ve unutularak büyümemiş olsaydı söyleyeceği şeyi tahmin edebiliyordum.

“Beni terk ettin.”

Ben de farklı bir hayata sahip olsaydım, çocukluğu çalınmış birisi olmasaydım ve bir şeyler hissedebilseydim ona vereceğim bir cevabım olurdu.

“Senin için geri gelirdim. Her zaman.”

Oysa bizim gerçekliğimiz bu değildi.

Bizler sadece yıkım için yaratılmış, huzurlu bir hayat için umudu kalmamış ve sonsuz bir savaş için bileylenmiş silahlardık.

“Bu kadar mı yani?” diye homurdandı Rook. Babasının ofisinden fırtına gibi çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Yanımdan geçerken bana sertçe omuz atmayı ihmal etmedi. “On iki yaşındayken bana daha sert vurmuştun. Dişimi kırmıştın.”

Alistair’a bakarken sözlerini vurgulamak istercesine çenesine vurmuştu. Bana sırtını dönmekten başka tepki vermemişti. Benimle göz göze gelmeye korkuyordu. Derinlere gömmeye çalıştığı her şeyi görmemden endişeleniyordu.

“Her seferinde, *‘Daha sert, babacık,’* diye çığlık atan sendin,” diye karşılık verdim gözlerimi kısarak. Başını çevirip omzunun üzerinden bana baktı. Dişlerinin arasındaki kibriti döndürürken yüzünde hastalıklı bir sırıtış belirmişti.

“Bu herif nasıl senin favorin olabiliyor asla anlamıyorum,” diye mırıldandı Rook. Yanından geçerken Alistair’ın omzuna bir şaplak yaptırdı. “Mükemmel olanımıza zarar vermekten Tanrı bizi korusun. Aynı anda yaralı ve cinayet şüphelisi olmasına izin veremeyiz.”

Tembel hareketlerle babasının masasına geçip ayaklarını masanın üzerine uzattı.

“Umarım baban iştedir ve yakında dönmeyi planlamıyordur. Benim bir polis aracına tıklandığımı izlemekten daha çok istediği bir şey yok.”

“Bütün gün ofiste olacak, geç saatlere kadar dönmez. Muhtemelen döndüğünde çok sarhoş olacak. Senin soluk teninle kıçım arasındaki farkı bile anlamayacaktır.”

Birlikte büyüdüğüm iki insana bakarken gidişimle birlikte bizi bir arada tutan sadakatin büyük ölçüde zedelendiğinin farkındaydım. Onlara neden söylemediğimi öğrendiklerinde iyice kötüleşecekti.

Zaten gerçek sebep bu değildi ve konu gerçekler olduğunda birer tazıya dönüşüyorlardı. Yalanın içini görürlerdi ama gerçeği asla anlamazlardı.

Bana inanmaları gerekiyordu. Sorgusuz güvenlerine ihtiyacım vardı.

Şu anda bana olan güvenlerinin epey az olduğunu bilmek, içimde tehlikeli bir şeyleri tetikliyordu. Onları asla tehlikeli bir duruma sokmamıştım. Güvenliklerini riske atmamıştım.

Şimdi neden beni sorguluyorlardı?

“Hadi artık şu işi bitirelim.” Ağrıyan çenemi ovalayarak derin bir nefes aldım. “Gitmem herkesin yararınaydı. Birinize bile söyleseydim, sizi zor durumda bırakmaktan başka bir işe yaramazdı.”

Yumruklarını iki yanında sıkkan Alistair’ın yüzünde alaycı bir ifade belirdi. Bana yeniden vurmak istediğini biliyordum. Ancak bu dürtüyü bastırdı ve bunun yerine sert kelimeleri tercih etti.

“Bizi büyükannenini parçalanmış halde bulmamız için yalnız bıraktın. İstersen başka bir cevap vermeyi dene. Ama bu defa saçmalama.”

Ne söylerlerse söylesinler, ikisi de duygusaldı. Her biri hislerini farklı şekilde ifade ediyordu. Alistair onları daha keskin yaşıyordu, tüm duygularını iki uçta sınırlandırıyor. Ya öfkeliydi ya da sakindi. Rook ise kendi duygularını kimsenin anlayamayacağı, gizli bir terazide tartıyordu.

May'ın ölümünün onları incittiğini, kederlerinin gerçek olduğunu biliyordum. Onlara yakınlık gösteren tek ebeveyn figürüydü. Tatilleri benim evimde geçirmişler, hayatımdaki tek sağlıklı yetişkini bu şekilde tanımışlardı.

Kaybı hepimizin üzerinde derin bir etki bırakmıştı, bunu hepimiz hissediyorduk. Farklı şekillerde başa çıkmaya çalışsak da hâlâ oradaydı.

“Başka seçeneğim yoktu. Polis olay yerini görecekti ve o kızların hepsinin öldürülmesinden sorumlu tutulacaktım. İşim biterdi. Ponderosa Springs'ten çıkamadan kelepçeleri bileklerime geçirirlerdi.”

“Bize söyleyebilirdin. Uyarabilirdin,” dedi Rook. Ucunu yaktığı esrarından düzenli nefesler çekti.

“FBI hakkımda tutuklama emri çıkardı. Onlar aç köpekler gibi etrafta dolaşırken Stephen ve Halo hakkında nasıl daha fazla bilgi toplayacaktık?” diyerek karşı çıktım. “Ortadan kaybolmam gerekiyordu. En iyi seçenek buydu.”

“Senin için,” dedi yüzünün çevresini kaplayan dumanların arasından. Üzerime diktiği bakışları sertti. “Senin için en iyi seçenektir. Bize söyleyip bizi de planına dahil etmen aslında en iyisiydi. İz bırakmadan kaybolmak ise... Sakın konuyu başka yere çekmeye çalışma, bencil pislik.”

Yılın birçok zamanı Rook ile nasıl hâlâ arkadaş kalabildiğimizi sorguluyordum. Nadiren aynı fikirde olurduk. Gerçekten anlaştığımız zamanlar ise çok daha nadirdi.

Yine de bir sebeple hâlâ onu koruyordum. Hepsini koruyordum.

May'i bulduktan sonra aklımdaki tek şey buydu. Taklitçi katilin yapmaya çalıştığından ve verdiği zarardan onları korumak istemiştim.

“Bilseydiniz beni bulurlardı.”

“Öyle mi? Nasıl? Bize sır verecek kadar güvenmediğin için

mi? Tanrı kompleksin inanılmaz. Sunduğun her gerekçeye sorgulamadan güvenmemizi bekliyorsun. En çılgın tarafı, biz de ciddi bu yapıyoruz.”

“Beni sakın sorgulama...”

“Neden geri döndün?” diye araya girdi Alistair. Ellerini göğsünde kavuşturdu. “Planın buysa neden buradasın?”

Sorusu ve ses tonundaki güvensizlik yumruğundan daha sertti. Sanki cevabımın hiçbir önemi yoktu. Bana inanmayacak, söylediklerimi en baştan yalan olarak kabul edecekti.

Rook’un iddialarının aksine, ben onları hiç sorgulamamıştım. Yöntemlerini elbette sorgulamıştım ama güdülerini ve lanet kırılma duygularını sorgulamamıştım. Bir kere bile yapmamıştım.

Alistair’a soğuk gözlerle baktım.

“Briar bu işe karıştığında seni hiç sorgulamadım. Hoşuma gitmese de fazla yargılamadan kabul ettim. Sen Dorian ve ailele ilgilenirken o hastanede sakinleştirici aldığı yanında kalan bendim. Yıllarca seni sorgulamadan takip ettim,” dedim içimdeki zehri tükürürcesine.

Eğer oyun oynamak istiyorlarsa oynayacaktık.

“Ve sen.” Bakışlarım dumanların arkasına saklanan Rook’a çevirdim. “Kim senin acı çekme ihtiyacını hiç sorgulamadı? Kapıma gelip seni kesmem için yalvardığında ihtiyacın olanı sana verdim. Bir kızın intikamını alman için, bir polisi kaçırarak hayatımı tehlikeye attım. Üstelik benden bunu istemek zorunda bile kalmadın.”

Kelimeler toz zerrecikleri gibi havada süzülüyor, bir sarkaç gibi aramızda sallanıyordu. En büyük yarayı hangimizin alacağını merak ediyordum.

Neredeyse hayatım boyunca onlara sadık kalmıştım ve böyle mi geri ödüyorlardı?

“Açıkçası benim yapıp yapmadığımı sormamanıza şaşırdım.

Yani öz büyükannemi katledip katletmediğimi. Böyle bir şeyi bana konduramadınız mı? Ne de olsa bana güvenmiyorsunuz.”

“Thatcher...”

“Artık hikâyenin kötü adamı ben oldum. Ne kadar da ilginç. Oysa hepimizin aynı tarafta olduğunu sanıyordum,” diye mırıldandım. “Belki de babana çekmişsindir, Caldwell. Gen havuzunda hainlik varmış gibi görünüyor.”

Gözlerinden lav gibi kızgın öfke akıyordu, yakıcılığını havada bile hissedebiliyordum. İşte yakın olmak böyle bir şeydi. Neyin daha çok acıtacağım, hangi kelimenin daha derin kesikler açacağını çok iyi biliyordunuz.

Sandalye gıcırtısının ardından burnuma esrar kokusu doldu. Aramızda tampon olmaya hazırlanan Rook yanıma gelmişti. Alistair’in az önceki vuruşu bir uyarıydı, eline fırsat geçtiğinde suratımı dağıtacağından hiç şüphem yoktu. Benden iki kat iri adamlarla dövüşüp tek bir çizik bile almadan ayrıldığını çok görmüştüm.

Ancak acı çektirmek için ona dokunmama gerek yoktu. Onun düşünce yapısı böyle değildi. Hiçbir zaman olmamıştı. Elbette reddederdi ama ondan, onlardan uzaklaşmam onu mahvederdi.

Çünkü damarlarında dolaşan öfkeyi sakinleştiren buz bendim. Ailesi evdeyken penceremden gizlice girmesine izin veren bendim. Yaralarını nasıl saracağını öğreten bendim. Odamın zemininde uyumasına izin veren ve o uykuya dalana dek bekleyen bendim.

Bunları umursadığım için yapmamıştım.

İhtiyacı olduğu için yapmıştım. İhtiyaç duydukları ancak kendilerinin yapmaya cesaret edemedikleri şeylerle hep ben ilgilenirdim. Alistair’in öfkesi, Rook’un acısı ve Silas’ın şeytanlarıyla ilgilenirdim.

Benim ona ait olduğum kadar o da bana aitti, Alistair da

bunu biliyordu. Fakat aramızda bir fark vardı. Ben ona ihtiyaç duymazdım.

Hiçbirine ihtiyacım yoktu.

“Sadece lanet soruya cevap ver, Thatcher.”

Cevap vermeden önce başımı eğdim ve boynumdan gelen tatmin edici sesi dinledim.

“Bir ipucunun peşindeydim. Siz ikiniz diğerlerini hallederken taklitçi katilin icabına bakarım diye düşünmüştüm. Ama takip ettiğim iz ölü çıktı.” Kelimenin tam anlamıyla öyle olmuştu. “Ondan sonra seçenekler tükendi.”

Kendimi savunmam gerekirse, söylediklerim doğruduydu.

Colin’in izini sürüyordum. Babamın şöhret ışığından kimin faydalandığını bulmak için elimdeki tek gerçek ipucu oydu. Diğer seri katilleri öldürme eyleminin ritüelim olduğunu bilmelerine gerek yoktu. O özentili katilin varlığı, yaptığım her şeye doğrudan bir hakaretti.

Ayrıca Lyra kontrolünü kaybettiği ve marketin güvenlik kamerası görüntülerinin temizlendiğinden emin olmam gerektiği için döndüğümü bilmelerine de gerek yoktu. Daha kendime açıklayamadığım şeyleri onlara açıklamak gereksiz geliyordu.

Bu benim sırrımdı. Onların da sırları vardı. Birkaçını kendime saklamak hakkımdı.

“Yine de yaşadığını bilmek güzel olurdu,” diye mırıldandı Rook. Bu konuda benden duyacaklarının bu kadar olduğunu varsayıyordu.

“Ne istiyorsun, Rook?” diye tersledim. “Özür mü?”

Parmaklarının arasındaki sigarayı ezdi. Kendini bırakmadan önce çenesini gıcırdattı.

Vakti gelmişti. Şimdiye dek normal sayılamayacak kadar sakın davranmıştı.

“Sen benim kardeşimsin. Senden nefret ediyorum. Senden çok nefret ediyorum. Yine de kardeşimsin,” diye tısladı. Ko-

lunun iç kısmındaki, benimkiyle aynı olan dövmesini gösterdi. Alistair ve Silas'ta da aynısı vardı. "Sen onun kardeşisin. Silas lanet bir koğuştaki kilitli! Sevdiğim bir insanı gömdüm ve sıranın sende olduğunu düşündüm. Soğuk kişiliğine rağmen senden daha fazlasını kaybetmeyeceğim."

Kardeş.

Hayatım boyunca başka insanların verdiği isimlerle etiketlenmişim.

Katil. Psikopat. Evlat.

Ancak kardeş ifadesi bunların arasında yoktu.

"Ben..."

Ne söylemek istediğimden bile emin değildim. Tam o sırada kapı çalınca sustum. Dönüp baktığımda kızıl saçlı birinin içeri girdiğini gördüm.

"Kötü bir zaman mı?"

"Her zamanki gibi harika, TK." Rook sanki onsuz rahat bir nefes alması imkânsızmış gibi derin bir iç çekti. "İçeri gel, bebeğim."

Sage yanındaki iki kişiyle birlikte içeri girmeden önce keskin bakışlarını odada gezdirdi. O sakın bir şekilde Rook'un yanına geçerken Briar ağzını açmaktan başka bir şey yapamamıştı.

"Ah," dedi hafifçe sıratarak. "Buna ihtiyacın varmış gibi gözüküyor."

Donmuş bir buz torbasını göğsüme ittiğinde düşmemesi için hemen tutmak zorunda kaldım. Belki konuşmalarımıza kulak misafiri olmuşlardı. Belki de Briar, erkek arkadaşını çok iyi tanıdığı için çeneme yumruk indireceğini tahmin etmişti.

Başını iki yana sallayarak başka bir buz torbasını dikkatlice Alistair'm eklemlerine yerleştirdi. Alistair teşekkür etmek için kızı alnından öptü.

İçeriye en son giren Lyra hâlâ arkamdaydı, kapıya yaslan-

mıştı. Sırtımı ona dönmeden önce bir süre onu izledim. Tamamen önüne geçip onu arkama sakladım.

Küçük bedeninden dalgalar halinde yayılan öfkeyi hissedebiliyordum. Duyguları yüzünden birini bıçaklama eğilimindeki birine sırtımı dönmemin ne kadar akıllıca olduğundan emin değildim. Muhtemelen budalalık ediyordum.

“Ölmediğine sevindim,” dedi Sage. “Yoksa Rook’a dalaşan bir tek *ben* kalırdım ve bu çok sıkıcı olurdu.”

“Artık hayatta olduğuna göre onu bir yere yerleştirmemiz gerekiyor. Bizim evlerimizde kalamaz, şu anda burada olması da riskli. Onu saklayacağımızı biliyorlar.”

“İşte bu yüzden bir süre daha ölü olarak kalmalıydım,” dedim Alistair’a. Bunun sorun olacağını en başından biliyordum.

“Tanrılar kadar zenginsin. Bir yer satın alamaz mısın? Ülke dışına falan çıkamaz mısın?” diye sordu Briar sanki çözüm bu kadar kolaymış gibi.

“Kullanabildiğim tek para ayrılırken büyükbabamın kasa-sından aldığım nakit. Kredi kartı, pasaport gibi bariz şeyleri kullanmak Odette Marshall’ın beni ulusal kanal canlı yayınında tutuklaması anlamına gelir.”

“O yüzden...”

“Benim kulübemde kalabilir.” Lyra’nın alçak tondaki sesi omuzlarımın üstünden geçip kulaklarıma doldu. “Ormanın derinliklerinde ve radarlarının uzağında bir yerde. Polis gelse bile altında bir sığınak var. Orada asla bulamazlar.”

Omurgam kaskatı oldu.

“Hayır.”

Yavaşça arkamı dönüp ona baktım. Topuz yaptığı saçlarını gördüğümde nedense açmak istemiştim. O vahşi bukleleri kontrol altında tutma fikri hoşuma gitmiyordu.

“Neden? Orası bir malikâne olmadığı için mi? Uşaklar ya da özel aşçılar yok diye mi?” Hoşuma gitmeyen bir tavırla tek kaşını kaldırdı. “Saklanabileceksin. Güvende olacaksın.”

“Ama sen güvende olmayacaksın.”

Bunu yüksek sesle söylediğimden dolayı kendimden nefret ediyordum.

Kaşlarının arasındaki çukura bakarken onu yatıştırmak için parmağımı uzatma isteğiyle doldum ama ellerimi hemen cebime soktum. *Tanrım*. Ona dokunmak, içine girmek korkunç bir hataydı.

Ona bir kere sahip olursam asla duramayacağımı söylemiştim ve sözlerimde ciddi dim.

Etrafımdayken tek düşünebildiğim o oluyordu. Nasıl hissettiğini, sesinin tınısını, kanımın onunkine karışma şeklini ve verdiğim her şeyi mükemmel bir şekilde kabul edişini düşünmeden duramıyordum.

Onu istiyordum, bunu inkâr edemezdim. Bu dünyada herhangi bir fiziksel çekim hissettiğim tek kişiydi. Yine de hepsi buydu, fiziksel ya da biyolojik bir tepkiden ibaretti. Daha fazlası olamazdı.

Bakışlarını sırtımda hissediyordum. Gözlerinin sorularla dolu olduğunu biliyordum ama hiçbirine cevap alamayacaktı. Gitmemin, kaybolmamın ve geri dönmemin nedeninin o olduğunu kendime bile zor itiraf etmiştim.

Hepsi Lyra yüzündendi. Benim kiraz kokulu, kanlı kızımı korumak içindi.

Taklitçi May’in peşine düştüyse, sırada Lyra vardı. Odette Marshall bunu çözdüyse, katilin anlaması da uzun sürmeyecekti. Onu riske atamazdım. Ne kadar yaklaşırsam, o kadar tehlikeye girecekti.

“Senin yüzünden mi?” diye sordu kollarını göğsünde kavuşturarak. “Ne yapacaksın? Beni uykumda mı öldüreceksin?”

“Benimle böyle flört etme.” Yanaklarının pembeleşmesini izlerken sırttım.

Öfkesi bana duyduğu arzuyu yok edememişti. İçine işle-

mişti ve yapacağım hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Bunu biliyordum çünkü aynısı benim için de geçerliydi. Bağlantımız oldukça rahatsız edici bir seviyedeydi.

“Başka seçeneğin yok.” Yanağının içini çiğnerken dikleşerek normalden daha uzun görünmeye çalıştığını fark ettim. “Ya benim kulübem ya da hapisane. Sana bu kadarını teklif ettiğim için bile minnettar olmalısın.”

Dudaklarımın kenarı bir gülümsemeyle seğirdi. “Ne kadar etkileyici bir duruş geliştirmişsiniz, Bayan Abbott. Lütfen teşekkür kartını kime göndereceğimi söyleyin.”

Belki de derslerimizden birkaç şey öğrenmişti.

Özgüveni sahte olsa da ve sebebi olduğum acıdan beslense de karşımda sağlam durması hoşuma gitmişti. Teninin altında gezinen canavardan artık rahatsız değildi. Saklanmıyordu.

Yine de fikrim değişmemişti.

Ona bir şey olmasına izin veremezdim. Özellikle de orijinallikten yoksun bir katilin onu ele geçirmesine asla izin veremezdim. Nefretimi hak etmese de yaşamayı hak ediyordu. Onu riske atmayacaktım.

“Mekânımı seninle paylaşmak benim de hoşuma gitmiyor, Thatcher. Ama başka seçenek yok.”

“Hayır.”

Hafifçe iç çekerek gözlerini devirdi. “O zaman hapis seni bekler. Sen bilirsin.”

“Ben...”

Lyra’nın sergilediği sahte umursamazlık tablosuna dikkat çekercesine, “Sizin aranızda bir şey mi geçti?” diye araya girdi Briar.

Bana bakıp beni etkileyeceğini düşündüğü kelimeleri sıralıyordu. O solgun göğsündeki küçük kalbi benim için atmıyormuş gibi davranıyordu. Sanki benim hayaletim olmamış, benim için kanamamıştı.

Yine de odadaki diğer insanların bunları bilmesine gerek yoktu.

“Evet, düzüşmek gibi,” diye ekledi Rook.

Çenem kasıldı.

Onun yanına taşınmak istemiyordum. Aynı zamanda kimse-
nin ben ve Lyra hakkında sorular sormasına da ihtiyacım yoktu.
Buna boyun eğmek, Lyra’nın ölüm fermanını imzalamakmış
gibi geliyordu. Ancak belki de onunla birkaç gün kalırsam, bu
durum için hızlı bir düzenleme oluşturabilirdim.

Sadece birkaç gün.

“Komik,” dedim alayla. “Ama hayır. Aslında hapisane ve
Lyra ile birkaç gün geçirmek benzer şeyler gibi gözüküyor.
Üçüncü bir seçenek olmasını ümit ediyordum.”

Yüzünde beliren acı ifadesini gördüğümde onu kavramak
istedim. Omuzlarını sarsıp bunun o anda en iyisi olacağım söy-
lemek istiyordum. Keşke bana yakın olmasının ne kadar tehli-
keli olduğunu görebilseydi. Sebebi ne olursa olsun, onun genç
cesediyle karşılaşmanın benim için ne kadar zor olacağım an-
layabilseydi.

Bunun yerine sessiz kaldım ve hakkımdaki tüm kötü düşün-
celere inanmasına izin verdim.

“Bundan emin misin?” diye sordu endişeli arkadaşı Briar.

Briar onun ne kadar korkutucu biri olabildiğini bilseydi,
muhtemelen Lyra’nın güvenliği için endişelenmezdi. Hatta
kendisi de o küçük katilden korkardı. En iyi arkadaşı olan o
tatlı kızın nasıl korkunç bir katile dönüşebildiğini düşünürdü.

Tüm duygularını, gözlerinin önüne inen koruyucu duvarın
ardına sakladı ve gergin bir gülümsemeyle arkamdakilere baktı.

“Evet,” diye mırıldandı. “Sadece hafta sonu Godfrey’le olan
planımı iptal etmek zorunda kalacağım. Üzerinde çalıştığım bir
örümcek sergisi için bana yardım etmeye gelecekti.”

Çenem gerilirken ceplerimdeki ellerim kasıldı. Gözlerimle

o adamı evine davet etmesi için ona meydan okudum. En sonunda tüm akşamını ağlayarak onun kesik uzuvlarını toplamakla geçirmek zorunda kalırdı.

O da Lyra'ya sahip olamazdı.

Kimse olamazdı.

Çünkü ona sahip olamasam da o hâlâ benim hayaletimdi.

Hâlâ benim peşimdeydi.

Ve içindeki katilin her santimi bana aitti.

BÖLÜM BEŞ

Pamuk Prenses

Lyra

Thatcher'a kapıyı açmak, sanki daha fazlası mümkünmüş gibi ruhuma iyice işlemesine izin vermeye benziyordu. Zayıf bedeninin evime, bana ait o unutulmuş dünyaya adım attığım görmek göğsümü sıkıştırıyordu.

Evimin içindeki her şeyi kendi ellerimle düzenlemiştim. Oturma odasının duvarına yapıştırılmış *Nevermore** kolajından; koyu mor renkte boyalı mutfığa kadar gotik, rahat ve loş bir şaheser yaratmışım. Her yerde tahnit malzemeleri vardı, etrafa lavanta kokusu yayılmıştı. Ben buydum ve şu an Thatcher tüm bunları bizzat görüyordu.

“Dört oda var,” diye mırıldandım. Yukarı çıkarken arkamdan gelen ayak sesleri kulaklarımı doldurdu. “İki banyolu.”

Herhangi bir karşılık vermedi. Eve gelince onu selamladığım zaman bile zar zor başını salladığı düşünüldüğünde, ondan bir tepki beklemem hataydı.

* *Nevermore Akademisi*, *Addams Ailesi* evreninde geçen; dışlanmışlar, ucubeler ve canavarlar için kurulmuş akademik bir kurumu temsil eden kurgusal mekândır. (ç.n.)

Onun kalın kafasının düşündüğünün aksine, ne aptal ne de saftım.

Onu tanımayan birisi, bana karşı olan sert tavırlarını büyükannesinin taze ölümüne bağlayabilirdi. Üstelik bu kısmen doğru sayılırdı. Bir başkası ise onun böyle biri olduğunu, umursamaz davrandığını ve yalmzca benim değersiz duygularıyla oynadığını düşünebilirdi.

Fakat iki yorum da geçersizdi.

Thatcher'ın aramıza koyduğu mesafenin, kaçıp gitmesinin ve diğer saçma davranışlarının sebebi aslında korkuydu. Bunu asla kabul etmezdi ya da yüksek sesle söyleyemezdi ama ben bunu görebiliyordum.

Korkuyordu.

Şu taklitçi katil onun yaşayan son akrabası sayılan büyükannesinin peşine düşmüştü. Benim ve çocukların başına aynı şeyin gelmesinden korktuğunu anlamak için bilim insanı olmaya gerek yoktu. En azından bana göre böyleydi.

Boşluk, mesafe ve zalimlik... Sahip olduğuna inandığı tek seçenekler bunlardı. O yüzden bizden uzaklaştığı takdirde güvende olacağımızı düşünüyordu. İsminin Colin olduğunu öğrendiğim Bir Numaralı Oyuncu'nun cesedini gömdüğümüz sırada çok belli değildi ama önceki gün Rook'un evindeyken zihninin içindekileri net bir şekilde görmüştüm.

Beni ve diğerlerini güvende tutmak istemişti. Bunun için de bizden uzaklaşması gerektiğini düşünmüştü.

"Burası benim yatak odam." Elimle, salona bakan balkonun karşısındaki ilk kapıyı işaret ettim. "Benimkinin yanındaki odayı alabilirsin."

"Neden şuradaki değil? Ya da alt kattaki?"

Kendini benden olabildiğince uzak tutma çabası karşısında gözlerimi devirdim.

"Alt kat benim çalışma alanım. Evcil yılanım ve ölü böceklerle uyumayı sorun etmezsen, orası da olur."

Başını iki yana salladığında çenesi gerilmişti. “İnsanların tüylü ve onları yemeyecek evcil hayvanlar edinmesi gerekmiyor mu?”

“İyi de onun neresi eğlenceli?” dedim tek kaşımı kaldırarak. Kapıyı açıp temiz misafir odasını gösterdim. “Ayrıca Alvi çok sessizdir ve yalnızca kendi işine bakar.”

“Peki şu odada ne var?” Üst kattaki koridorun ucundaki kapıyı işaret etti. “Diğer sürüngenlerinin sığınağı mı yoksa?”

Loş ışıktaki gizlenmiş odaya doğru bakarken yanağımın içini çiğnedim. Yüzüme yayılan sıcaklıkla birlikte boğazımı temizleyip ona döndüm.

“Orası bir depo ve hâlâ tadilat istiyor. O sebeple kilitli.” Bence kusursuz bir yalandı, umarım peşini bırakırdı. “İçinde kendi banyosu, bir yatak ve şifoniyer var. Fazla bir şey değil ama idare eder.”

Koridorun sonundaki kapıya bir süre daha bakmaya devam ettiğinde avuçlarım terledi. Odasına girmek için yanımdan geçerken parfümünün tanıdık kokusunu içime çektim. O bir saniyelik süre boyunca yakınlığının tadını çıkardım.

Thatcher eşyalarını yatağının üzerine bıraktıktan sonra ellerini cebine soktu ve etrafı inceledi. Kolundaki mavi damarları izledim, parmaklarımı üzerinde gezdirmemek için kendimi zor tutuyordum. Uzun bacaklarını çevreleyen özel dikim pantolonu üzerine güzelce oturmuştu. Ütülü gömleği sımsıkı karnım gizlemiyordu. Tek bir dağınık saç teli bile yoktu. Kelimenin tam anlamıyla kusursuzluk abidesiydi.

Akşam güneşinin ışıkları pencereden süzülerek tenini aydınlatıyordu.

Buraya hiç uygun görünmüyordu. Sırf etkileyici fiyatı yüzünden alınmış pahalı bir mermer heykele benziyordu. Bir mağazanın indiriminden aldığım misafir yatağım için fazla temiz ve gösterişliydi.

Yatağın kenarındaki komodine doğru yürürken ayak sesleri ahşap zeminde yankılandı. Bir süre önce orada unuttuğum deri ciltli siyah kitabı alıp parmaklarını sırtında gezdirdikten sonra içini incelemesini seyrettim.

Kaldığım sayfayı işaretlemek için arasına bir kumaş parçası koymuştum. Parmaklarını sayfaların kenarında gezdirip yazılanları doğal bir merakla okurken neredeyse samimi bir hali vardı.

“*Kar gibi beyaz bir ten, kan kırmızısı dudaklar ve abanoz gibi siyah saçlar,*” diye yüksek sesle okudu ve yüzünde bilmiş bir sırıtışla bana döndü. “Bu sayfada mı kaldın, yoksa en sevdiğin *Grimm* masalı* bu mu?”

“Annemin en sevdiği masaldı,” diye yumuşak bir sesle yanıtladım. Sanki sırtıma küçük iğneler batıyordu. “Ben çocukken bana bu masalları okurdu.”

“Akıllı kadınmış. Çocuğunu ‘*sonsuz dek mutlu yaşadılar*’ saçmalıklarına inandırarak büyütmemiş.”

Kaşlarımı çatarak odaya girdim ve kitabı elinden aldım. Sanki içindeki hatıraları korumamı sağlayacakmış gibi göğsüme bastırdım.

“Kızgın kömürlerin üzerinde dans eden kötü insanlar ve açgözlülükleri yüzünden ölen krallar *mutlu sondur*. Bu kitap *Disney* klasiklerini sevenler için değil. Benim gibiler için.”

“Senin gibiler mi?” diye sordu tek kaşım kaldırarak.

“Sonsuz dek sürecek mutlulukların, her zaman güneş ışığı ya da gece yarısı öpücükleri ile gelmeyeceğini bilenler.” Kitabı sıkıca kavradım. “Gece buz gibi ve acı bir karanlığa bürünmüş bile olsa, yine de kendi peri masalını yaşayabilirsin.”

Aynı *Jack Frost* isimli bir çocuğun beni canavardan kurtardığı hikâyede olduğu gibi.

* Alman *Grimm Kardeşler* tarafından derlenen, ilk kez 1812 yılında yayımlanan masal derlemesidir. (ç.n.)

Gözlerindeki soruları görebiliyordum ama kendine saklamayı tercih etti ve söylediklerimi duymazdan gelip odayı incelemeye geri döndü. Rahat etmesi için kapıya ilerledim, tam gitmek üzereyken tekrar konuştu.

“Beklediğimden daha temiz. Tasarım açısından kaotik ama temiz.”

Beni aşağılaması ne kadar da tatlıydı. Aynı evde yaşamaya kendimi kaptırmamam için hayatındaki yerini bana mı hatırlatmaya çalışıyordu, yoksa kendini mi ikna etmeye çalışıyordu, merak ettim.

Dönüp ona bakma zahmetine girmedim. Kapı ağzında sırtım ona dönük durmaya devam ettim.

“Vay canına. *Evim* için senden onay almak çok hoş.”

Zihninin nasıl çalıştığını, oyunu nasıl oynadığını bilmem onun için büyük talihsizlikti.

Geçen gece öyle hissetmek istesem de ona kızgın değildim. Onu seviyordum ve tek bildiği şekilde davranmasına sinirlenmeyecek kadar iyi anlıyordum.

Soğuk, mesafeli ve keskindi.

Fakat ben de artık uysal bir kız değildim. Ellerimde üç ölümün sorumluluğu varken olamazdım. Kim olduğumu gizleyen o bariyer, Thatcher gittikten ve onun öldüğünü zannettikten sonra tamamen ortadan kalkmıştı.

Beni sözleriyle yaralama niyeti varsa karşılığını alacaktı. Birbirimiz için ne ifade ettiğimizi biliyordum ama karşılık almadan beni incitmesinden artık bıkmıştım. İkimiz de aynı bıçaktan yapılmıştık. Hangi noktanın daha fazla kanayacağını bilmek çok zor değildi.

Belki de bir kereliğine de olsa kendi ilacının tadına bakmalıydı.

Artık onun altında kalmak istemediğimi biliyordum.

Onun eşiti olmak istiyordum. Birbirimize ayna olmamızı

istiyordum. O benim içimdekileri, ben onun içindekileri yansı-
tacaktım. Eşit koşullardaki iki oyuncu olmalıydık.

İçten içe böyle olduğumuzu o da biliyordu. İkimiz için de
olduğumuz kişilerden başkasına dönüşmek imkânsızdı.

“Burada olmam seni rahatsız ediyor, değil mi? Sınırlarını
mı zorluyorum? Yoksa artık bir katil olduğunu kabullendiğin
kişiliğinle mi karşı karşıyayım?” Arkamı döndüğümde onu sırtı-
tırken bulacağımdan emindim. Yüzündeki o aptal sırıtış içimde
dalgalanmalar yaratıyordu.

“Önemi var mı?” diye sordum yavaşça ona doğru dönerken.
Kapı pervazına yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum, ki-
tabımı sıkıca tutmaya devam ediyordum. Bir yandan da kalbi-
min attığı çılgınlıkları duymazdan gelmeye çalışıyordum.

Çok yakın. Dokun ona. Dokun ona.

Keşke kalbim işleri bizim için ne kadar zorlaştırdığını an-
layabilseydi. Keşke sevillebilecek en zor insanı seçtiğini fark
etseydi.

“Hayır,” dedi dilini şaklatarak. “Ama ergenlik günlerimiz-
den beri benim alanımı işgal eden bir kişinin, kendi alanını pay-
laşmakta nasıl sorun yaşadığını merak ediyorum doğrusu.”

Çenemi dişlerimi gıcırdatacak kadar sıktım. Yanaklarımı ele
geçirmekle tehdit eden içimdeki ateşle mücadele etmeye çalışı-
yordum. “Seni takip ettiğimi bilmek hoşuna gidiyor, değil mi?
Bir takipçin olduğunu bilmek, zaten kocaman olan egonu kö-
rüklüyor mu?”

“Bu sorunun yanıtı değil.”

“Bana bir şey sordun diye sana bir cevap borçlu değilim.”

Gülümsedi ve dilini yanağının içinde gezdirdi. Yeniden ko-
nuştığında saçmdan bir tutam yüzüne düştü. “Şimdi de benden
sır mı saklıyorsun, evcil şey?” Gözleri sertleşmişti. “Son cina-
yetini kimseye söylemediğimi ve cesetten kurtulmaya çalışır-
ken sana yardım ettiğimi göz önüne alırsak, bütün bunların bi-
raz güven gerektirdiğini düşünmüş olabilirim, öyle değil mi?”

Sözlerinin içinde bir tehdit gizliydi. Aramızdaki bazı şeyleri kendime saklamaya karar vermiştim ve şimdi de onunla paylaşmam için bana şantaj mı yapıyordu?

Bir Pierson olduğu asla inkâr edilemezdi.

“Sana güvenmekle ilgisi yok, Thatcher,” dedim acı bir tonla. “Herhangi birisi de burada olsa rahatsız hissederdim. Burası benim evim, benim alanım. Saklanmak zorunda kalmadığım tek yer. Yani...”

“İnsanların seni kolayca görebildiği bir yer,” diye tamamladı. “Her şeyinle görebildikleri.”

Boğazıma düğümlenen yumruyu yutarken sıcak bakışları karşısında ağzımın kuruduğunu hissettim. Gözlerini bir an bile benimkilerden ayırmıyordu. Bunu yapmasından nefret ediyordum. Sanki her şeyi görüyormuş ve hiçbirini onu korkutmuyormuş gibi bakıyordu.

Başımı sallayarak onaylarken tüylerim diken diken olmuştu.

“Dünyanın beni görmesi alışık olduğum bir şey değil,” dedim kazağımın eteğindeki ince ipliği çekiştirirken. “Hepimiz politik tartışmalara ve medya dünyasına uygun yaratılmadık.”

Thatcher girdiği her yerde tüm bakışları üzerine çekerti. Onların korkularından zevk alıp gülümserdi. Onu bir yerlerde rahatça konuşurken izlemiştim. Kasaba ondan korkmasına rağmen olduğu kişiye saygı da duyuyordu ve Thatcher bunun farkındaydı.

Mizahtan yoksun, sert bir kahkaha attı. Gülüşünün sesi odadaki tüm ışığı emen bir kara delik gibiydi.

Gerçekten gülmenin ne demek olduğunu bilip bilmediğini merak ettim.

“Henry tutuklandıktan sonra malikânede aylarca kilitli kaldım. Şu anki halim? O zamanlar daha ortada yoktu.” Odanın etrafına göz gezdirirken muhtemelen çocukluğundaki odasını hayal ediyordu. Ardından yeniden bana döndü ve uzun bacaklarıyla yaklaştıkça yaklaştı.

“Odamdan ayrılmayı reddettim. Büyükbabam da dahil olmak üzere kimseyle konuşmadım ve bu onu çıldırtmıştı. Onun acısını dindirmek için May beni bahçeye götürürdü ve orada saatlerce sessiz bir halde otururduk. Onun çiçeklerle uğraşıp çalışanlarla konuşmasını izlerdim. Hava kararana kadar benimle hiç konuşmazdı.”

Dünyadan saklanan Thatcher’ı hayal etmeye çalıştım ama her seferinde düşüncesi bile yanlış hissettirdi. Bir şekilde, o gecenin onun hayatını da değiştirdiğini unutmuştum. Ben anemi kaybetmiştim ama o da babasını kaybetmişti. Ne kadar kadınlara zarar veren gaddar bir canavar da olsa sonuçta onun babasıydı.

Onun da yalnız olduğunu düşünmek çok garipti. Etrafı onca insanla çevrili olmasına rağmen yalnızdı. Aynı benim gibiydi.

Tam önümde durdu. Aramızda sadece birkaç santimlik mesafe vardı. Onu hissetmem ve daha fazlasını arzulamam için yeterliydi.

“May bir gün bana, *‘Bir çocuğun iki parçası olduğu söylenir,’* demişti. *‘Biri annesine, diğeri babasına aittir. Ama...’*” Bir an duraksadığında dudaklarından hayalet gibi bir gülümseme geçti. “*‘Çocukların aslında üç parçası olduğu unutulur ya da asla dile getirilmez. Onlara ait olan büyük bir parça vardır. Diğer parçalarının aksine, bu ebeveynlerine değil, tamamen çocuğun kendisine aittir,’* diye anlatmıştı.”

Parmaklarının elimdeki kitaba doğru uzandığını hissettim. Konuşmaya devam etmeden önce kolayca çekip aldı. “O parçanın, yani bana ait olan parçanın önemli olduğunu da söylemişti. Babamın hataları yüzünden dünyadan saklanmayı hak etmediğini söylemişti.”

Dalgın gözlerle sayfaları karıştırırken dilini kuruyan dudaklarında gezdirdi. “Babam bir katil olduğu için insanları öldürmüyorum. Bunu yapıyorum çünkü içimdeki o parça, sadece

bana ait olan parçam bundan besleniyor. May bana yeni bir bakış açısı sundu. Bu kasabanın fısıltılarına ve düşündüklerine aldırmama gücünü kazanmamı sağladı. O sessiz çocuğun mimarı babamdı ama onu bir erkek yapan May oldu.”

Kaşlarım çatılırken göğsümde bir sızı hissettim. Bir zamanlar küçük bir çocuk olan Thatcher için acı çekiyordum. Babasının oğlu olmaktan başka bir şey bilmeyen, tüm parçalarının toplamının kötülüğe eşit olduğuna inanan o genç zihin için üzülyordum.

Babasının tutuklanmasından sonra herkesin ona patlamaya hazır bir bomba gözüyle bakması yüzünden saklanmak zorunda kalan o küçük oğlan için acı çekiyordum. Onu geleceğin katili olarak görmüşlerdi.

Soğuk ve alaycı olmaktan başka şansı kalmamıştı.

“Bunları bana neden anlatıyorsun?” May’i kaybetmenin üzüntüsü yüzünden miydi, yoksa kapıldığı nostalji yüzünden miydi emin değildim ama normalde kendi isteğiyle hiçbir şey paylaşmazdı.

Thatcher sayfalara göz gezdirmeye devam ediyordu. “Çünkü fark ettim ki aramızdaki... durumu arkadaşlarıyla paylaşmamışsın.” Beni baştan aşağı süzdü. Ellerinin bedenimde, sonsuz bir arayışla gezindiği geceye dair anılar zihnimde canlandı. “Artık sırlar konusunda eşitlendik.”

Kendimi durduramadan uzanıp elinin arkasına dokundum ve teninin soğukluğunu hissettim. “Ödeşmek istemiyorum. Ben sadece...”

Alışılmış bir dürtüyle, sanki dokunuşum onu yakmış gibi geri çekildi. Kitabı kolunun altına sıkıştırıp geri geri adımlarla odanın içine girdi.

“Az önceki soruna cevap vermem gerekirse,” diye araya girdi ve burnunun ucundan bana baktı. “Egomdan daha fazlasını besliyorsun çünkü benim için ne kadar ileri gidebileceğini

biliyorum. Sen ve o karanlık kalbin bana istediğim her şeyi verirsiniz.”

Bir anlık kırılğan hali kaybolmuştu. Kötü adam maskesi geri dönerken sırttı.

“Benim için ölmeni isteseydim, bunu yapar mıydın, sevgili hayaletim?”

Ona psikopat dediklerini biliyordum. O, ışığı yutan bir karanlıktı ve ona dair hiçbir şeyin insanlıkla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Hissizdi.

Oysa ellerimin altında atan kalbini hissetmiş, sabit ritmini aklıma kazınmışım. Benim kalbimle uyumlu olduğunu biliyordum. Bizim kalplerimiz bir çiftti. Aynı et ve kastan yaratılmış, iki farklı bedene bölünmüştü.

Zaten aşkın olayı da buydu. Zehirli olup olmadığma aldırmazdınız. Babasınım annenizi öldürmesi bile önemsiz kalırdı. Aşk bunların hiçbirini umursamadan sizi ele geçirirdi. Sizi yer, içten içe tüketir ve çaresiz bırakırdı.

İstedliğini yapar, ihtiyacı olan şeyi alır ve giderken ardında ne bıraktığıyla ilgilenmezdi.

“Belki senin için ölebilirdim, Thatcher Pierson,” diye mırıldandım. “Ama ölüm hepimiz için kaçınılmazdır. Önemli olan, senin benim için ne yaptığın.”

Kaşları merakla havalandı.

“Bir kez daha ortadan kayboldun. Aynı küçük bir çocukken beni korumak için yaptığın gibi.” Arkamı dönüp koridorda ilerlemeye başladım. Bakışlarını hâlâ sırtımda hissedebiliyordum. “Üstelik senden böyle bir şey istememiştim bile.”

BÖLÜM ALTI

Seninle Baş Başa

Thatcher

Her şey onun gibi kokuyordu ve bundan nefret ediyordum.

Bedenimle benim bu kadar zayıfken zihnim onu dışarıda tutma görevinde zorlanıyordu.

Etrafım onunla sarılıydı ve ondan kaçmamın bir yolu yoktu.

Bir haftadır buradaydım, bu bir haftada akıl sağlığım tüm zamanların en düşük seviyesine inmişti. Kendimi hapsettiğim odanın dört duvarı onu dışarıda tutmama yetmiyordu. Kitap üstüne kitap okuyor, sayfa üstüne sayfa çevirerek dikkatimi dağıtmaya çalışıyordum. Yine de onu hissedebiliyordum.

Kapının hemen dışında nefes alıyor, var oluyor ve *lanet* bir şeyler mırıldanıyordu.

Hücre hapsim beni mantıksız davranışlara yönlendirmişti. Yeni ev arkadaşım ile ilgili öğrendiklerim hakkında bir liste yapmak gibi şeylerle uğraşıyordum. Liste gittikçe uzuyordu.

Lyra bir gece kuşuydu.

Gecenin geç vakitlerine dek gıcırtilı tahta döşemelerin üzerinde dolandığını, mırıldanışlarını, çaldığı yumuşak ve melan-

kolik şarkıları duyuyordum. Duvarlar her sesin geçmesine izin verecek incelikteydi. Yatağa uzanıp gözlerimi kapattığımda kendimi neredeyse onun odasındaymış gibi hissediyordum.

Saplantının doğasında olduğunu keşfetmişim. Hoşuna giden bir şarkı bulduğunda saatlerce sadece onu dinliyordu. Bıkana kadar çalıp duruyordu. Kulaklığımın engellemeye çalıştığı sonsuz bir döngü gibiydi.

Penceremin dışında kuşlar cıvıldıyordu. Bir elimi saçlarımda gezdirirken dudaklarımdan arasından derin bir nefes döküldü. Sabah olmuştu, bu da evin gece sürüngeninin mışıl mışıl uyuduğu anlamına geliyordu.

Yataktan kalkarken omuzlarım gergindi. Şifoniyerden eşofman ve tişört çıkardığım sırada bacaklarımdan ağırlaştığını hissediyordum. Yüzümün arananlar posterlerinde olması ve rutinin bozulmasından dolayı ölçsüz bir gerginlik içindeydim.

Çocukluğumdan beri sıkı bir program eşliğinde yaşamışım. Bunu sürdürememek beni sabrımın sınırlarına oldukça yaklaştırıyordu. Kendimi kafese kapatılmış yırtıcı bir hayvan gibi hissediyordum. Gidecek yerim olmadığından hücremin içinde dolaşmaktan başka bir seçeneğim kalmıyordu.

Sabahın erken saatleri kulübeden çıkabildiğim tek zamandı, bu yüzden gürültü çıkarmamaya dikkat ettim. Yaratık uykusundan uyanmadan, öğlene kadar vaktim vardı.

Kapıyı açtığımda her yanı kaplayan kar ve dondurucu soğuk karşısında titredim. Normal rutinimden devam ettirebildiğim tek şey sabah koşularıydı.

Lyra'nın kulübesi, Ponderosa Springs'in sınırları dışındaydı. Küçük bir dağ dizisinin ardındaki ormana saklanmış تنها bir yerdeydi. Ne komşular ne de trafik vardı. Birilerinin beni görüp polisi aramasından endişelenmeme gerek yoktu.

Donmuş zemin sabit adımlarımdan altında çatırdarken nefesim buhar halinde süzülüyordu. Tişörtümü çıkarıp eşofmanı-

mın lastiğine sıkıştırdım. Soğuk hava parmaklarımı ısırırken tanıdık bir sızı bedenimi ele geçirdi.

“Sen benim şaheserimsin, Alexander. Sende yarattıklarına bir bak. İyi tasarlanmış, kontrollü ve kusursuz.”

Karın içinde üzerimde sadece bir boxer ile dişlerim birbirine çarparak duruyordum. Takırdayan dişlerimin sesi kulaklarımda cınlıyordu.

“Acı bir histir. Hislere ne yapacaksın, Alexander?”

“Onları öldüreceğim.”

Biraz daha hızlandım, kendimi fiziksel olarak zihnimden ve o hatıradan kopardım. Ait olduğu derinliğe geri ittim, o çukurun içinde hatırlamak istemediğim diğer şeylerin yanına koydum.

Soğuğu artık hissedemeyecek hale gelip rutinime duyduğum hasretim yatışana ve içimdeki o unutulmuş yer ihtiyacım olmayan tüm düşünceleri içine çekene dek koştum.

Kulübenin sıcaklığı yüzüme vururken pencere pervazlarında yanan lavantalı mumların kokusu burnuma doluyordu. Islak ayakkabılarımı kapının yanına koydum ve yeni sabah rutinime devam ettim.

Eşyalarını karıştırdım.

Bence adil bir takastı. Yıllarca etrafımda gizlice gezinmişti. Artık bu iyiliğin karşılığını vermem adil olacaktı.

Kapıdan içeri girdiğimde tahnitçilik hobisinin oturma odasının büyük bir kısmını kapladığını gördüm. Ortamın dağınıklığı ve boş şöminenin önünde yere bırakılmış aletler yüzünden zihnim parçalanmak üzereydi. Masanın üzerinde orta boy bir cam çerçeve duruyordu, içi mor iplikle doldurulmuştu. Örümcek ağı oluşturmaya çalıştığını varsaydım.

Afet bölgesine doğru ilerleyip ödev yığınının üzerindeki günlüğü aldım. El yazısı tam da düşündüğüm gibi karmakarışık. Sanki kalemi, düşüncelerini takip etmeye yetişememişti. Tüm sayfa karalamalarla doluydu, satır çizgileri umursanmamıştı. El yazısı ile baskı harfler birbirine karışmıştı.

Tavus kuşu tarantulası, kırmızı bacaklı altın küre örümceği, zıplayan örümcek...

İlgilendiği örümceklerin listesi sayfalarca devam ediyordu. Başımı iki yana salladım, korkunç çizimlerine ve son eseri için hayal ettiklerine bakarken gülümsememi bastırdım. Günlüğü yerine bıraktıktan sonra evin içinde ilerlemeye devam ettim.

Sağlıklı bitkiler ve hayvan kafatasından dekorlar tuhaf bir zıtlık yaratıyor, Lyra'nın yaşamla ölüm arasındaki dengesini temsil ediyordu. Parmaklarımı altın çerçeveli manzara resminin üzerinde gezdirirken bunları bir araya getirmesinin ne kadar zaman aldığını düşündüm.

Mutfığa doğru ilerlerken sehpalardan birinin üzerindeki kitap yığınının fark ettiğimde incelemek üzere durdum. Bükülmüş ve yıpranmış sayfalar, kitapların defalarca okunduğu izlenimini veriyordu.

Lady Athlyne, Doktor Moreau'nun Adası, Deliliğin Dağlarında...

Lyra'nın korku romanlarına büyük bir ilgi duyduğu ortadaydı. En azından klasik eserleri sevmesini takdir edebilirdim.

Yığının ortasında, ön kısmında siyah ve altın varak desenleri bulunan deri ciltli bir kitap vardı. Başlığını göremeyince merakıma yenik düşüp içine baktım.

Sevgili güzel ve harika Scarlett'im. Umarım buradaki anılar, bağımlı kalbinin ne kadar özel olduğunu sana hatırlatır. Sevme şeklinin değerli bir lütuf olduğunu fark etmen dileğiyle...

Seni okyanusların ve dağların ötesinde seviyorum, benim tuhaf kızım.

Öpücüklerimle, Annen.

İthaf yazısının haricinde Lyra'nın çocukluğunun çeşitli dönemlerini gösteren birkaç fotoğraf vardı. Gençlik dönemine dair bir albümdü. Bebeklik fotoğraflarının olduğu sayfaların arasında gezindim, küçük bir çocuk olduğu karelerden birinin kenarlarını okşadım.

Küçük Lyra hemen hemen beş yaşlarındaydı, üzerinde yıldızlarla kaplı bir elbise vardı. Saçları iki topuz şeklinde toplanmıştı ve yüzündeki gülümseme göz kamaştırıcıydı. Biri bana saf mutluluğun ne olduğunu sorsaydı, ona bu fotoğrafı gösterirdim.

Annesi Phoebe yerde yanında oturuyordu. O bir yılanın kuyruk kısmını tutarken Lyra ise kafasını tutuyordu. Özellikle Lyra'nın şimdiki hali annesine çok benziyordu.

Bu anlar, ona dair her şeye sessizce ve gizlice hayranlık duyabildiğim zamanlardı. Tuhaf alışkanlıklarına duyduğum beğeniyi saklamak zorunda değildim. Sabahın bu saatlerinde kendime biraz yumuşamak için izin veriyordum.

Ona olan tüm direncimin bir süreliğine kırılmasına müsaade ediyordum.

Mutfaktan gelen bir ses araştırmamı böldü. Albümü yerine koymadan önce fotoğrafı hızla çıkarıp cebime attım. Bıçağımı almak üzere elimi cebime soktuğumda boşlukla karşılaştım, kaşlarım çatıldı.

Parmaklarımı esnetirken öfke ruhumun derinliklerine kadar işledi. O adi taklitçi katil, bu eve öylece girebilir miydi? Burada olduğumu biliyor muydu? Bir şey olsaydı Lyra çığlık atardı, değil mi?

Şu amatör katil canımı sıkmaya başlamıştı. Sanki bana kafa tutmaya hakkı ya da yeteneği varmış gibi benimle oyun oynuyordu. Kim olduğundan emin değildim ama öğrendiğimde, gerçek bir ustanın nasıl çalıştığını ona göstermekten zevk alacaktım.

Eti bıçağımla dalgalanacaktı. Gövdesi yavaşça parçalarına ayrılacaktı. Daha uzun süre dayanabilmesi için kan damarlarını temizleyip dağılayacaktım. Onu keserken kendisini izleyebileceği bir ayna düzeneği kurma düşüncesiyle ürperdim. Elim karnına daldıracak, bağırsaklarını süs olarak kullanacaktım.

Öldürmeyi özlemiştim, bana verdiği güce hasret kalmıştım. Tatlı ve ölümcül bestelerimi yapmayalı uzun zaman olmuştu. O katil için besteleyeceğim konçertonun notaları şimdiden gözümün önüne geliyordu.

Köşeyi dönüp açık plan mutfığa ulaştığımda işkence planlarım suya düştü çünkü soğukkanlı katil yerine, sıcakkanlı bir katille karşı karşıya geldim.

Lyra bir şarkı mırıldanıyordu.

Gregory Alan Isakov'un "*Sea and Salt*" şarkısıydı. Orijinali *Lumineers*'e aitti ve istemsizce ezberlediğim bir şarkıydı. Görünüşe göre son takıntısı buydu.

Ada tezgâhın üzerine bağdaş kurarak oturmuş, üzerine bir battaniye örtmüştü. Kucağında bir kitap vardı. Yakındaki bir lambanın loş ışığı, meleksi yüzünü ve kafasına geçirdiği kapüşonundan kurtulan buklelerini aydınlatıyordu. Girişe yaslandım, ayak bileğinin ön kısmındaki soluk renkli dövmeyle bakarken dilimi ısırdım.

Nevermore.

Ölümün ve güzelliğin tehlikeli bir karışımıydı. Yaşayanların dünyasında göze çarpmak kolaydı ama Lyra -tatlı Scarlett- mezarlıkların arasında dans eden yaşamın ta kendisiydi. Ölülerin arasında yankılanan yüzdü. Ölümün kendisinin bile dokunmaya kıyamadığı ilahi bir güzellikti.

Eline bir kiraz alıp parmak uçlarını lekelemesini, sayfayı çevirirken yapışkan sıvıyı kâğıda bulaştırmasını izlerken ellerim bir kaşıntı hissiyle titredi.

Kırmızı bir damla meyve suyu dudaklarından süzülüp çenesine doğru aktı.

Daha önce kiraza karşı hiç böyle bir açlık hissetmemiştim. Dilindeki, tenindeki kiraz tadını arzuluyordum. Kasıklarım arzuyla gerildi. Giydiğim bol eşofman ona duyduğum iştahı gizlemekte pek iyi bir iş çıkarmıyordu.

“Bu bir korku filmi olsaydı,” dedim. “Ölmüş olurdun.”

“Sadece nazik davranıp gözetlemenin bitmesini bekliyordum.” Esnerken gerindi, kollarını başının üstüne kaldırdığında çıplak karnı ortaya çıktı.

Çenem gerildi, yüzümde bir sıcaklık hissettim. Gözlerini kitabından usulca ayırırken dudakları bilmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı. Varlığımla sarsılmamış gibi görünüyordu.

Beni gördüğünde gülümsemesi geldiği gibi kayboldu. Utanmaz bir tavırla çıplak gövdeyi izleyen bakışlarının sıcaklığımı hissedebiliyordum. Gözleri şehvetle parlıyordu ve bunu saklamak için hiçbir çaba göstermiyordu.

Tam aksine, arzusunu sahipleniyordu.

Ona bu kadar yakın olup dokunamamak özel bir işkenceydi. Eğer geri dönüp her bir dokunuşu, öpücüğü ve kesiği geri alabilseydim bunu yapardım. Çünkü o etrafımdayken bunlardan başka şey düşünemez hale gelmiştim.

“Nezaketinin karşılığımı mı vermeliyim?” Tek kaşımı kaldırıp sırttım.

Dilini kedi yemiş olmalıydı çünkü ben kahve makinesine doğru ilerlerken ağzını açmadı. Bana dokunmak gibi aptalca bir şey yapmadan, ben de bunu yapmasına izin verecek pervasızlığa kapılmadan hareket etme ihtiyacı duymuştum.

Yeni demlenmiş kahvenin kokusu kemiklerimdeki yorgunluğu yatıştırmıştı. Üstteki dolabı açtığımda karşıma çıkan biriyle uyumsuz fincanlara gözlerimi devirdim. Renk ve boyut açısından çeşitlilik gösteriyorlardı. Üzerlerinde “*Ataerkilliği Lanetle*”, “*Bana Bir Fincan Daha Poe’la*” gibi şeyler yazıyordu.

Düz, beyaz bir tane seçip içine kahverengi sıvıyı döktükten sonra buzdolabına ilerledim. İçine süt koyacağımı düşün-

* İngilizcede doldurmak anlamına gelen “*pour*” kelimesinin, yazar *Edgar Allan Poe*’nun soyadının telaffuzuyla benzer olması sebebiyle mizahi bir kelime oyunu yapılmıştır. (ç.n.)

yordum ama açtığımda yıllardır kullandığım kahve kreması ile karşılaştım.

Kremayı raftan aldıktan sonra ona döndüm. “Sabah kahvem i içerken beni mi izledin?” diye sordum.

Bacaklarını tezgâhın yanından sarkıtıp sallarken omuz silk-ti. “Bilinen bir marka sonuçta.”

“Eminim öyledir.” Dilimi ön dişlerimde gezdirdim. “Hak-kımda ne kadar şey bildiğini merak ediyorum, evcil şey.”

“Tam bir pisliksin.”

“Sen de takipçi bir sapıksın. Benim takipçi sapığım. Sanırım beni takip etme uğruna sınırları ne kadar geçtiğini öğrenmeye hakkım var.” Kahvem i önüme bıraktıktan sonra kollarımı ada tezgâha yaslayarak Lyra’dan birkaç santim uzakta durdum.

Buraya geldiğimden beri yaptığımız en uzun konuşmaydı. Şey, tabii ki o konuşuyordu. Ancak ben sessiz kalıp onu gör-mezden gelmek için elimden geleni yapıyordum. Çünkü bir şe-kilde, konuşmalarımızın nasıl biteceğini tahmin edebiliyordum.

Yeniden konuşmadan önce yanakları pembeleşti ve Hollow Heights *sweatshirt*’ünün ucuyla oynamaya başladı. “Ürkütücü bir şekilde ya da haberlerde gösterdikleri gibi hastalıklı bir tat-min uğruna yapmadım.”

“Hayır. Aşk için yaptın, değil mi?” dedim sert bir şekilde. İstedğim cevabı verene dek onu zorlayacaktım. “Yakalanan tüm takipçi sapıklar bunu söyler. Hepsini aşk uğruna yaptıkla-rını iddia ederler.”

Sanki içinde bir düğmeye basılmış gibi bakışları alevlendi. “Hayatımın en travmatik gecesinde oradaydın. Çok fazla kötü şeyle dolu o odadaki tek iyi şey sendin. Oradaydın, ben de sana tutundum.”

Daha önce hiç kimse beni “iyi bir şey” olarak görmemişti. Tek bir kişi dahi böyle düşünmezdi. Çocukken bile böyleydi. “O zamanlar sevginin ne olduğunu bilmiyordum. Ama yal-

nızdım. Hayatımı kurtaran, iyiliği seçen bir çocuğun anısından başka kimsem yoktu. Elimde kalan tek şey buydu. Koruyucu aileler ve grup evleri arasında gidip gelirken sahip olduğum tek şey buydu.” Sesi biraz çatladığında yanaklarının içini ısırdı. “Sahip olduğum tek şey sendin.”

Önce tek bir damla porselen yüzünden süzüldü, ardından daha fazlası akmaya başladı.

Sessizlik yeminimi ve bir başka kuralımı daha bozmak üzere olduğum için kendimden nefret ediyordum. Küçük Bayan Ölüm’ün yanında kontrol kelimesi anlamını yitiriyordu.

Diğer hislerimden daha fazla öne çıkan bir yanımda, az önce sebep olduğum şeyi düzeltmemi ve onu bir şekilde rahatlatmamı söylüyordu. Ona doğru sürüklenmekten başka bir seçeneğim yoktu.

Yalnız büyümek zorunda kalan paramparça bir kızdı. Dünyanın çatlaklarında kaybolmuş, boşlukta var olmuştu. Bu travmaları yaşamasaydı, annesi hâlâ hayatta olsaydı nasıl biri olacağını merak ediyordum.

O kadar çok acı çekmişti ki, huzur bulabildiği tek yer ben olmuşum.

Ben.

Küçük bedeninin önüne geçtim, yaklaşabilmem için bacaklarını araladı. Soğuk tenime dokunduğunda bacaklarındaki tüyler diken diken oldu. Ellerimi yanaklarına kaydırıp yüzünü kavradığımda kesik bir nefes aldı.

Başparmağımla birkaç damlayı yakalayarak yüzünden nazikçe sildim.

Hayatınız boyunca nazik davranmayı bilmeden yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu biliyor muydunuz? İyi ve şefkatli olmayı bilmeden? Sonra tüm bunlara fazlasıyla sahip biriyle tanışıyorsunuz ve birdenbire onlara yumuşak davranmak dışında hiçbir şey yapamıyordunuz.

Lyra'ya dokunmak piyano tuşlarına dokunmak gibiydi.

Her şey dönmeyi bıraktı. Zihnim tamamen durmuştu. Lyra'nın siyah-beyaz ruhunda sakinleştirici bir şey vardı. Parmaklarım, bana çalacağı müziği duymak için adeta yalvarıyordu.

Sadece o ve piyano vardı.

Sırlarımı, bana dair dünyanın geri kalanının asla öğrenemeyeceği şeyleri biliyorlardı.

“Gözyaşı dökme, Scarlett. Özellikle benim için asla. Onları hak eden birisi için sakla.”

Lyra bana sığınyordu. Dokunuşumun soğukluğu onu uzaklaştırmıyor, aradığı rahatlamayı ona sunuyordu. O kendini bana bırakmış halde, ben onun gözyaşlarını siletken birkaç sessiz saniye geçti.

“Sana hiç teşekkür edemedim,” diye fısıldadı. “O gece için. Her şey o zaman başladı, yani seni takip etmem. Beni kurtardığın için sana teşekkür etmeyi birkaç kez denedim ama sadece...” Kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. Sanki ona yardım edecekmiş gibi yanağının içini çiğneyip duruyordu. “Ulaşılmaz, büyülec ve fazlasıyla sarsıcıydın. Çok güzeldin. İnsanlar korkmasına rağmen gözlerini senden ayıramıyordu. Her seferinde, ‘İşte şimdi bir şeyler söyleyeceğim,’ diyordum ama tek bir kelime bile çıkmıyordu. Ben kimsenin fark etmediği küçük, yetim bir kızdım. Sense o kötü şöhretli kişiydin. İşlerin bu hale gelmesini hiç istemedim. Benden nefret etmeni asla istemedim.”

Güzel.

Yıllardır içten içe çürüyen birini tanımlamak için ne kadar da saçma bir kelimeydi.

Kimsenin onu fark etmediği doğrudu ama ben farkındaydım.

Beni takip etmeye başlamasından bile önce farkındaydım.

Lyra, Ponderosa Springs'e döndüğünde ikimiz de küçüktük. Okulun ilk günüydü ve sınıfa adımını attığı anı hatırlıyordum.

O günü hatırlıyordum çünkü içeri girdiğinde müzik sesini duymuştum.

Tanıştığımız geceden sonra bestelediğim müziği...

İlk ve bitmemiş tek parçamı.

Kurbanlarım için yazdığım konçertoların sebebi Lyra'ydı. Sıra dışı ödülümün ilk ilham kaynağıydı. İşlediğim her cinayetin, notalar halinde kâğıtlara dökülmesinin ve her cinayetin üç yolu olmasının sebebiydi.

Seçim. Av. Ölüm.

*Scelta, Caccia, L'uccisione.**

Müzik benim için, siyah noktalar ya da bulanık görüntüler olmadan her şeyi canlı renklerle hatırlamanın tek yoluydu. İnsanı dehşete düşüren güzellikteki o güçlü anları yeniden yaşamının bir yoluydu. Lyra benim ilk ilham perimdi.

Yine de final kısmı tamamlanmamış, *L'uccisione* kısmı boş olan tek kişiydi.

“Hoşnutsuzluğumun *seninle* bir ilgisi yoktu, sevgili hayaletim. Sen, babamın dönüşmemi istediği şeyin bir hatırlatıcısıydın,” dedim içtenlikle. “Ta ki bir gün öyle olmayana dek.”

“Peki ya şimdi? Şimdi neyi anımsatıyorum?”

“Asla sahip olamadığım şeyleri.”

Asla paylaşmak istemediğim sırlar havada asılı kaldı. Üzüntüsünü silme umuduyla söylemek istediğim kelimeleri kendime sakladım. Lyra kendi acısını bastırmak için beni tanımadığım birine dönüştürüyordu.

İşaretparmağı, köprücük kemiğimin üstünden geçip aşağılara uzandı ve dövmemin çizgilerini takip etti. Kehribar yüzüğü mutfak ışığının altında parlıyordu. Sıcaklığının damla damla tenime süzüldüğünü hissedebiliyordum. Parmak uçlarımı ense sine sıkıca bastırdım.

“En sevdiğin ressam *Henry Fuseli*. May her ne kadar sana

* İtalyanca olan bu kelimeler sırayla “seçim”, “av” ve “öldürme/cinayet” anlamlarına gelmektedir. (ç.n.)

Monet'yi sevdirmeye çalışsa da sen daima karanlık sanat akımından yana oldun. Mezuniyet Balosu'ndan sonra okulun çatısından inerken yanlışlıkla Silas'ın burnunu kırdığını biliyorum. Sağ elin baskın olmasına rağmen sol elinle yazıyorsun."

Sözleri tenimde çizdiği pürüzsüz çizgilerle eşleşiyordu. Kalçamın yanındaki bacaklarının hafifçe gerildiğinin farkındaydım. Beni daha yakınına çekmek istiyordu ama ondan uzaklaşmamdan korkuyordu.

"Hafta sonları Alistair'in ellerini temizlemek için saatlerce Mezarlık'ta kalıyorsun. Rook'u ondan nefret ettiğine inandırmaya çalışıyorsun çünkü Theo Van Doren'a bıçak çektiğini, ona bir daha dokunursa parmaklarını kesmekle tehdit ettiğini öğrenmesini istemiyorsun. İçki ve sigara kullanmıyorsun. Kabuklu deniz ürünlerine alerjin var. Sıcak havadan ve sarı renkten nefret ediyorsun."

"Korkunç bir renk," diye mırıldandım.

Başparmağımı dudaklarının üzerinde gezdirirken dişlerimi pembe ete bastırmamak için içimde kalan son kontrol gücüne sıkıca tutundum. Bana o kadar dikkatli bir şekilde yaklaşmıştı ki, bacaklarının arasındaki sıcaklığı kasıklarımnda hissedene dek fark etmemiştim.

Kendimi ona biraz daha bastırdım. İçine gömülmek, sonsuzluğun geri kalanında orada yaşamak istiyordum. Ona bu kadar yakınken kendime engel olamıyordum. Sadece biraz daha, açlığımı bastırmaya yetecek kadar yaklaştım.

Bir elimi serbest bırakıp bembeyaz uyluklarında gezdirdim. Kıpkırmızı kanadıklarını görme arzusuyla kıvranıyordum. Bıçağım, yumuşak teninde kırmızı bir çizgi oluştururdu ve ben de onun kanamasını izlerdim. Dilimi yarasında gezdirir, her damlasını içerek damarlarıma karışmasına izin verirdim.

Kendimi durduramadan belini kavrayıp kalçasını aletime doğru çektim. Ona duyduğum bu arzu ıstırap vericiydi, saf ve dayanılmaz bir acıdan ibaretti. Bana bakması için diğer elimle yüzünü kaldırdım.

Şehvete boğulmuş gözleri beni kendine iyice çekiyordu.

“Bunların hepsi sensin. Sana ait şeyler, Thatcher Alexander Pierson. Hepsi ve çok daha fazlası...” Ellerini boynuma sararak beni kendine çekti. “Babanın senden asla alamayacağı şeyler.”

Nefesindeki kiraz kokusu çok baskındı. Tadına bakmak için dilimi usulca altdudağında gezdirdim. Göğsümden bir hırıltı yükseldiğinde Lyra’nın kalçalarımı saran bacakları sıkılaştı.

Öldürme dürtüsünden daha güçlü bir şeyin olabileceğini asla düşünmezdim.

Ta ki onun tadını alana kadar...

Onun içinde olmak uğruna ölebilirdim. Teninin altına sızıp onu tüketmek için yapardım. Kanı kutsal bir içecek gibi boğazıma akarken etrafımda zevkle kasılmasını hissetmek için her şeyi yapardım.

Sonucu ne olursa olsun, bunu yapmaya kararlıydım. Ancak tam o anda telefonu çalmaya başladı. Yüksek, kulak tırmalayıcı ses bir düğmeye basılmış gibi tüm tutku sisini dağıttı.

Beni sımsıkı saran bedeninden uzaklaştım. Derin bir nefes alırken elimi öfkeyle saçlarıma geçirdim. Lyra’nın yüzü kızarmış, dişlerini altdudağıma geçirmişti.

“Neden sen...”

Telefonun ekranında Briar’ın ismini gördüm. “Açsan iyi olur,” diye araya girdim. Sohbetimizin etkisine tekrar kapılmamak konusunda kendime güvenmiyordum. “Halo ile ilgili olabilir.”

Kahvemi unutarak arkamı döndüm. Şu anda hiçbir şey, aramıza mesafe koymaktan daha önemli değildi.

“Thatcher, bekle.” Tezgâhtan indiğini duysam da arkamı dönmedim.

Dönemedim çünkü sonrasında yaşanacaklardan pişman olacaktım.

Yürümeye devam ettim, odama geri dönüp kapımı kilitleyene kadar durmadım. Sanki beynim ikiye bölünmüş gibi başım

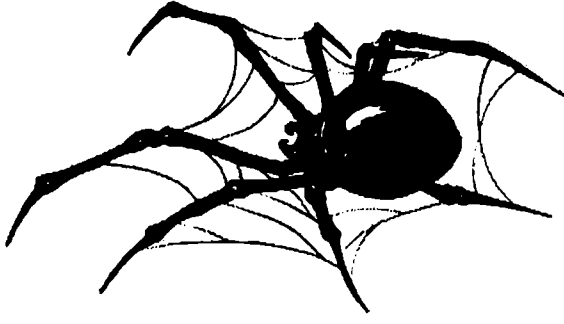
zonkluyordu. Tüm bunlar, zihnimdeki tüm bu gürültü çok fazlaydı.

Kim olduğumu biliyordum.

Neler yapabileceğimi biliyordum.

Yine de Lyra'nın yanından ayrıldığımdan beri zihnim dönüp duruyordu. Her seferinde aynısını yapıyor, beni aynı soruyla baş başa bırakıyordu.

Onun yanındayken ben kimdim?

BÖLÜM YEDİ

Kızlar Gecesi

Lyra

“Neden filmin sonunda kimin hayatta kalacağını bu kadar belli ediyorlar? Hem neden herkes hayatta kalamıyor? Hiç mantıklı değil.”

Sage ikili koltukta, ayaklarını altına almış oturuyordu. Kucağında tuttuğu yastığa daha sıkı sarılırken yüzünü de arkasına gizledi. Sanki kendini saklarsa, filmdeki yaratığım ekrandan fırlayıp üstüne atlamasını engelleyebilecekti.

“Birisi ölmek zorunda. Ama aynı zamanda bağ kurduğun bir karakter de olmalı. Yoksa korku unsuru anlamsız hale gelir,” diye açıkladım. Elimdeki şekerden bir ısırık aldım. “Biraz umut olmadan korku da olmaz.”

Ayaklarımı öne uzatıp parmaklarımı şöminenin karşısında oynattım. Ben yerdeki battaniyelerin üstünde oturuyordum. Briar ise arkamdaki kanepeye uzanmış, battaniyesine sarılmıştı.

“O kadar da korkutucu değil,” diye mırıldandı Briar.

Geriye doğru uzanıp ona bakarken yüzümde alaycı bir gü-

lümseme vardı. “Erkek arkadaşın seni öldürmeye çalıştı. Tabii ki ormandaki bir iblis, korku fetişi olan bir kızı korkutamaz.”

Nefesi kesilen Briar doğruldu, ayağıyla kafamı dürterken yüzünde muzip bir gülümseme vardı. “Bu çok belden aşağı oldu, Abbott.”

“Ama doğru,” dedim şekerlememden bir ısırık daha alırken.

Sadece gülümseyip gözlerini devirdi çünkü bir yanı haklı olduğumu biliyordu. Fakat bu önemli değildi. Sonuçta bu onun mutluluğuydu. Gerçek ve güzeldi. Son zamanlarda hepimiz çok ağır yükler taşıyorduk, sürekli başımıza yeni bir felaket gelmesini bekliyorduk. Birinin kaybolması ya da ölmesi beklentisiyle yaşıyorduk.

Rook ve Alistair’ın bu geceyi bizi güvende tutmak amacıyla organize ettiklerini çok iyi biliyorduk. Onlar Ponderosa Springs’ten otuz beş kilometre uzaktayken biz de bu sayede bir arada olacaktık.

Stephen’in tesadüfen bulduğum takviminde bugün işaretlenmişti. Çocuklar bunun en iyi şansımız olduğunu düşünmüşlerdi. Arkadaşlarım onlar için endişelenseler de hepimiz bu konuda hemfikiridik. Güvende olup olmadıklarıyla ilgili güncellemeler dışında henüz başka bir haber alamamıştık. Ancak kıyıdaki nakliye limanı olan 13. Terminal, şimdiye kadar polise teslim edilecek kadar sağlam bir kanıt sağlamamıştı.

Bu yetmezmiş gibi Black Sands Koyu’nda başka bir kız daha bulunmuştu. Turistin biri şezlongda kesik bir kol bulmuştu. Kolun yanında tek bir gül, düzgünce bağlanmış bir fiyonk ve tenine kazılı bir mesaj vardı.

Bir hayaleti yakalayabilir misiniz?

Bu katil işinde çok iyiydi. Polis, Thatcher’ı suçlamakla meşgul olduğu için tutuklanmaktan kolaylıkla kaçınmıştı ama bu durum gerçeği değiştirmiyordu.

İşinde iyiydi.

Akıllı, özenli ve temiz bir iş çıkarıyordu.

Omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti yayıldı ve bunun izlediğimiz filmle ilgisi yoktu. Henry Pierson'ın fiziksel olarak Ponderosa Springs'e dönmesinin imkânsız olduğunun farkındaydım. O halde katil, Halo ile ilişkili başka biri olmalıydı.

Fakat Ponderosa Springs Kasabı hakkında her şeyi biliyordum. Orijinal cinayetlerde güller olmasa da diğer her şey aynıydı. Ceset parçaları, fiyonklar ve mesajlarla birlikte polisin bulacağı şekilde bırakılmıştı. Cesetlerin kalan parçaları bulunamıyordu. Her yaş ve kesimden kadınlar hedefteydi.

O olmadığını biliyordum. Yine de bazen zihnim bana aslında onun olduğunu fısıldamayı seviyordu. Gecenin geç saatlerinde bir dejavu hissine kapılıyordum. Sanki benim için gelecekti ve tıpkı annem gibi onun kurbanı olacaktım.

Kader yıllar önce kesilmesi gereken bağları yeniden birleştiriyordu.

“Siktir!” Sage'in küçük çığlığıyla yerimde sıçradım. Filme döndüğümde yan karakterlerden birinin iğrenç pençeler tarafından ekranın dışına sürüklendiğini gördüm.

Bir süredir tuttuğum nefesimi bırakıp kendime o gece diğer her şeyin önemsiz olduğunu hatırlattım. Bu gece sadece biz vardık. Sağlıksız atıştırmalıklarımızla korku filmlerimizden ibaretti. Şakalar ve kahkahalar, yorgun ruhlarımıza ilaç gibi geliyordu.

Şu anda kurban değildik. Bu gece ahlaksız seks çeteleri de cinnet geçiren katiller de yoktu. Biz sadece üniversite okuyup hayatı deneyimleyen genç kızlardık. Böyle anlar, diğer her şeye değermiş gibi hissettiriyordu. Hepimizin bu işten sağ çıkmayı ne kadar çok istediğimizi hatırlatıyordu.

Böylece tüm hayatımız bu tarz gecelerden ibaret olabilirdi.

“Tam bir korkak tavuksun! Bu filmi sen seçtin,” dedi Briar gülerek ve ona bir jelibon fırlattı. “Ot içmenin seni sakinleştirmesi gerektiğini sanıyordum.”

“Rook’a şu yeni şeyin beni deli gibi paranoyak ettiğini söylemiştim.” Yüzünü elleriyle kapattı, kıkırdarken kızıl saçları önüne düştü.

Önceden hazırlanmış otun -teşekkürler, Rook- etkisi hâlâ üzerimdeydi. Beni aynı anda hem hafif hem de ağır hissettiriyordu. Sanki uzuvların bir ton ağırlığındaydı ama istersem havaya zıplayabilirdim.

Alkol ya da uyuşturucu gibi şeyleri sık kullanmazdım, yine de esrar böyle gecelerde çok iyi gidiyordu. Dünyayı bir anlığına durdurup yalnızca o anı yaşamak için güzel bir yöntemdi.

Uyku yavaş yavaş zihnime sızmaya başlamıştı. Az önceki coşku, kahkahalar ve ansızın gelen yemek atakları üzerime çökerken gözkapaklarım ağırlaşıyordu.

Sadece birkaç dakika daha sessizce filmi izledik. Ardından Sage muhtemelen filmin yaydığı ürkütücü havayı dağıtmak amacıyla tekrar konuştu. “Pekâlâ,” dedi yerden çilekli votkasını alırken. “Bu konuyu konuşmayacağımıza söz verdiğimizi biliyorum. Ama ben meraklı bir sürtüğüm.”

Briar hemen kanepede doğruldu. Sanki başından beri cesur arkadaşımızın bu konuyu açmasını bekliyordu.

Elimdeki şekerleri çevirirken, “Ne demek istiyorsun?” diye sordum safça.

“Yukarıda bir *Kont Dracula*’nın uyuduğunu bilerek yaşamak nasıl demek istiyor,” dedi Briar kaşlarını imalı bir şekilde oynatarak. “Geceleri tabutta mı uyuyor?”

Yüzüme yayılan sıcaklık aniden çok fazla gelmeye başladı. Onlarla Rook ve Alistair hakkında sohbet etmekten hep mutlu olmuştum, eğlenceliydi. Ancak ben hiçbir zaman pijama partilerinde erkekler hakkında dedikodu yapan kız olmamıştım.

Aslında hiç pijama partisine katılmamıştım.

“Yalnız yaşamaktan çok bir farkı yok,” dedim konuyu çabucak kapatmaya çalışarak. “Odasından çok fazla çıkmıyor. Bir-birimizi zar zor görüyoruz.”

Aslında kâbuslar gördüğünü, sesinin odama ve koridora kadar taşıdığını anlatmak istiyordum. Yatağının yaşadığı dehşetle titrediğini, geceleri anlamsız sözler haykırdığını söylemek istiyordum.

Fakat Thatcher’ın bile bunlardan haberi olduğunu sanmıyordum.

“Onu suçlayamam.”

“Hey!” Gülerек Briar’ın bacağıma hafifçe vurdum.

“Hayır, öyle demek istemiyorum,” diye düzeltti. “Yani... Biliyorsunuz, Thatcher Pierson hayranlar kulübünün bir üyesi sayılmam...”

“Gerçekten mi? Söylemeseydin hiç anlaşılmıyordu. İkiniz çok yakın görünüyordunuz.” Sage kıkırdayarak elindeki şişeden bir yudum aldı ve sonra bana uzattı.

Briar ukala bir gülümsemeyle ona hareket çekti. “Sadece onun için üzülüyorum, hepsi bu. Son zamanlarda çok şey kaybetti, buna evi de dahil. Etrafında tanıdık hiçbir şey kalmadı. Onun yerinde olsaydım, muhtemelen ben de kendimi odama kilitlerdim.”

“İnan bana, burada olmak istediği için bu evde kalmıyor. Sadece hapse daha iyi bir alternatif olduğunu düşünüyor.”

Onlara Thatcher ile ilişkimize dair daha fazla şey anlatmalıydım. Ancak her şey birbirine girmişken bundan yüksek sesle bahsetmeye hazır olduğumu düşünmüyordum.

Zaten ne anlatabilirdim ki?

Toplu katliam yapmamam için bana nasıl öldürmem gerektiğini öğrettiğini, birkaç kez oynadığımızı ve ah, bir de her şey boka batmadan önce annemin öldürüldüğü evde seks yaptığımızı mı anlatacaktım?

Aramızdakileri tarif edecek kelime yoktu. Şimdilik anlatmaya çalışmak bile boşunaydı. Bir gün kendim de aramızdaki şeyin ne olduğunu anladığımda paylaşmak en iyisiydi.

“Hadi ama!” dedi Sage somurtarak. “Ortaokuldan beri hoşlandığın adamla aynı kulübede kilitlisin ve onu becermeyi *düşünmedin* bile, öyle mi?”

Yakıcı sıvı boğazımdan akarken, “Tanrım,” diye homurdandım. Ağzımı elimin tersiyle sildim. “Bahsettiğim şey bu değil. O yukarıda ve sen bağırarak konuşuyorsun!”

Sage’e bir yastık fırlattım ama havada yakaladı. “Lyra, utanç birisi olduğunu biliyorum ama çok seksisin. Bir adım atarsan, seni reddetmesi aptallık olur.”

Yüzüm alkol ve utancın etkisiyle yanıyordu. Ellerimle yüzümü sakladım. Aşk hayatımın bu kadar ilgi görmesine alışık değildim. Arka planda olan arkadaş rolünü daha çok seviyordum ve oraya dönmek istiyordum.

“Thatcher’ın seni çekici bulmakla ilgili sorunu olduğunu sanmıyorum,” diye ekledi Briar.

“Ne?” dedim şişeyi ona doğru uzatarak.

“Sana teninin altına girmek istiyormuş gibi bakıyor.”

Bunun için çok geçti.

Tenimin altına çoktan işlemişti. İstemese bile damarlarımın derinliklerine gömülmüştü, içimde dolaşıyordu. Daima oradaydı.

“Peki onu nasıl baştan çıkarmayı planlıyorsun? Yoksa utanç okullu kız rolüyle mi?”

“Tamam, bu kadarı yeter.” Sözünü keserek ayağa kalktım. “Ben uyumaya gidiyorum. Siz ikiniz aşağıda iyi olacak mısınız?”

“Bekle, bekle!” Sage bütün gece içki içen birinden beklenmeyecek bir çeviklikle oturduğu yerden zıpladı. “Yatmadan son bir kez kadeh kaldıralım.”

Briar onaylayarak başını salladı, elindeki votka şişesiyle birlikte odanın ortasında bizimle buluştu. Ateş gülümseyen yüzlerimizi aydınlatırken bir çember oluşturduk.

Akşamın neşesi sıcak bir kucaklama gibi beni sarmalıyordu.

“Yalnızlar Topluluğu’na.” Briar dudaklarına götürmeden önce şişeyi havaya kaldırdı. Bir yudum içtikten sonra Sage’e uzattı.

Başta bir şaka olarak başlayan Yalnızlar Topluluğu gittikçe gerçek bir hal almıştı. Bizler sosyal besin zincirinden dışlanmış bir grup insandık. Alışılmadık durumlara sürüklenen üç alışılmadık kızıydık.

“Şerefe! Dostlarını sırtından bıçaklayan sürtükler olmadan yapılan pijama partilerine!” Sage göz kırptı, ardından içkisinden bir yudum alıp bana uzattı.

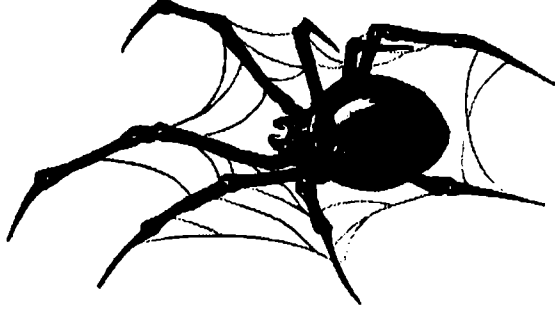
Beni bekleyen iki kıza baktım ve şu anda olmak istediğim başka hiçbir yer olmadığını düşündüm. Tanışmayı hiç ummadığım ama artık onlar olmadan yaşayamayacağım iki dostum yanımdaydı.

Onlar yalnız bir çocuğun hayalini kurduğu arkadaşlardı.

Şişeyi havaya kaldırdım. “Hayatta kalanlarımıza.”

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM SEKİZ

Sessiz Ol

Lyra

Banyodan çıktığımda hâlâ gülümsüyordum. Işığı kapatıp karanlığın içinden üst kata çıktım. Duştan çıkan buhar koridora yayılıyordu. Çoraplı ayaklarım zeminde kayarken odama ilerledim.

Ot ve alkolün etkileri hâlâ üzerimdeydi. O gece tam da ihtiyacımız olanı bize vermişti. Anarşiden uzaklaşıp bir parça huzur bulmaya ihtiyacımız vardı.

Saat geç olmuştu, evin içi sessizdi. Huzurlu sessizliğin uğultusu duvarların arasında yankılanıyordu. Yatak odama doğru ilerlerken adımlarımın altında yükselen her sesi duyuyordum. Yatak örtümün üstüne uzandığımda yaylar gıcırdadı. Beyaz tavanı izlerken Thatcher'ın da aynı şeyi yapıp yapmadığını merak ettim.

Ortak bir duvara yaslanmış iki farklı yataktaydık. Aramızda sadece birkaç kat ahşap vardı. Dizlerimin üzerinde doğrularak başımı duvara yasladım ve gözlerimi kapatıp onu duymaya çalıştım.

Ürkütücü bir sessizlikle karşılaştığımda hayal kırıklığıyla ofladım. Tekrar yatağıma uzandım, merak ve hayal etmekten oluşan her zamanki gece rutinime döndüm.

Zihnimde aramızdaki o duvar yoktu. Gece çöktüğünde geride sadece yan yana uzanan ve dünyayı soluyan biz kalıyorduk. Konuşmazdık, sadece birbirimizin yanında var olurduk. Bazen bu kadarı bile yeterliydi.

Yatağında nasıl uzandığını hayal ettim. Muhtemelen karınüstü uyuyordu ama huzursuz olduğunda sırtüstü dönüyordu. Üstünde yalnızca bir çarşaf olurdu çünkü soğuğu seviyordu.

Geceler boyunca beni düşünüp düşünmediğini merak etmiştim. Birbirimize bu kadar yakın olmanın ne kadar zor olduğunu o da düşünüyor muydu? Aramıza yerleştirdiği ince ayrılık perdesini düşünüyor muydu?

“Sana teninin altına girmek istiyormuş gibi bakıyor.”

Tenimin altına gömülmenin nasıl hissettirdiğini hatırlıyor muydu?

Düşüncesi bile pamuklu atletimin altındaki meme uçlarımı sertleştirmişti.

Geç saatlerde eve sessizlik çöktüğünde, kanla süslenmiş halimizi hatırlamak için kendine izin veriyor muydu?

Bedenlerimiz sıvı ölüm ve yaşamın illüzyonuydu. Ellerimiz açgözlü bir şekilde birbirimize bağlanmanın her yolunu keşfetmişti. Aletiyle beni doldurduğunda boğazımdan yükselen, acı ve zevk karışımı iniltilerimi hatırlıyor muydu?

Thatcher mükemmel bir şekilde yaratılmıştı ama *ben* onun için mükemmelleşmiştim.

Elim göğüslerimin arasından kayarken titrek bir nefes verdim. Hissettiğim boşluğun donuk ağrısı uyluklarımın arasında uğulduyordu. Yeniden onunla dolmayı arzuluyordum.

Gözlerini kapattığı zaman, orgazmımın ortasında dar duvarlarımın arasına zorlukla girip bekâretimi aldığı anı hissediyor

muydu? Aletinin etrafında kasılarak içimden çıkmasını reddettiğimi hatırlıyor muydu?

Başımın arkasındaki yastıklardan birini alıp zonklamayı yaştırmak amacıyla bacaklarımın arasına sıkıştırdım. Kadınlığımı yastığa sürttüğümde dudaklarımdan hafif bir inilti döküldü. Yaşadığım hayal kırıklığı acı vericiydi.

Fazla yumuşaktı.

Sertliğe ihtiyacım vardı. Yumuşaklık ya da nezaket istemiyordum. Keskinliğini ve vücudunun ağırlığını hissetmek istiyordum. Bacaklarımı daha geniş açmam için beni zorlamasını istiyordum.

Kanının metalik tadını arayarak dilimi altdudağımda gezdirdim. O buraya taşındığından beri hissettiğim gerginlikten biraz da olsa kurtulmam gerekiyordu. Artık sadece zihnimde yaşamıyordu, hayatımda ve evimdeydi.

Eskiden onun yapabileceği şeyleri hayal edebiliyordum, ona dair şeyleri zihnimde canlandırıyordum. Oysa artık gerçeğine sahiptim. Vahşi bir iştahla bedenimi ele geçiren sınırsız versiyonunu görmüştüm.

Gözlerimi yakan hayal kırıklığıyla kalçalarımı kaldırıp çamaşırımın üstünden klitorisime sürtündüm. Hayal kırıklığı yaratan hisler, körelmiş bir çakmak gibi içimde dolaşıyordu. Arka arkaya kıvılcımlar yaratıyor ama gerçek bir ateş yakamıyordu. Göğsüm ağırlaşırken sessiz inilti kulaklarımı okşuyordu.

Karanlığa doğru kimsenin duyamayacağı bir sesle, “*Thatch*,” diye fısıldadım.

Duyguları taklit etmek işkence gibiydi. Benimle alay ediyor, tam zirveye ulaştığım anda uçurumun kenarında sallanır halde bırakıyordu. Hayallerim, artık sahip olamadığım bir gerçekliğe dönüşmüşken rol yapmak anlamsızdı.

Yüzüstü dönüp ikiye katladığım yastığı kadınlığıma bastırdım. Zihnimin derinliklerinde kaybolmaya, onun anısını bul-

maya çalıştım. Kalçamı ileri iterken ellerimi hassaslaşan göğüslerime götürdüm. Kumaşın dikiş yerine sürtündüğüm sırada karnımda bir gerginlik hissettim. Bacaklarımın arasında onun parmakları olduğunu hayal ederek kendimi kandırmaya çalıştım. Ağzı. Aleti. Ne olursa...

Ancak hepsi boşunaydı.

İçimdeki düğüm o kadar sıkılaşmıştı ki, gözyaşlarına boğulmak üzereydim. Sanki her yerimi kaşıyor ama asıl kaşınan yere bir türlü ulaşamıyordum. Doyurucu olmaktan çok uzak bir son için uğraşıp duruyordum.

Göğsüm üzgün bir iniltiyle titredi. Dişlerimi altdudağıma geçirip kanatana dek ısırdım. Dilimde kanın tadını aldığımda yatıştırıcı bir mırıltı boğazımı okşadı.

“Vay vay.” Dilini şaklattığında çıkan ses kulaklarımı çınlattı. Nefesimin kesildiğini hissettim. “Kendini doruğa ulaştıramadın mı, evcil şey?”

Vücudum canlanarak uykulu halinden bir anda sıyrıldı. Kalçamı yanlılıkla hareket ettirdiğimde klitorisime vuran saf zevk dalgası titrememe neden oldu.

Varlığı odama yıldırım gibi düşmüştü.

Ürpertici, tehlikeli ve cezbediciydi.

Gözlerimi açıp başımı çevirdiğimde onu gördüm.

Beni izliyordu.

Thatcher odamın kapısına yaslanmış, kollarını çıplak göğsünde kavuşturmuştu. Kalp atışlarımı ayak parmaklarıma kadar hissediyordum.

“Ne kadar acıklı.” Sesi karşılaştığı manzaradan etkilenmemiş gibi durgundu. Ancak karanlıkta bile görülebilen gözleri, sakın olmaktan çok uzaktı.

Thatcher’ın bakışları hep keskindi, sanki bir şeylerin olmasını bekliyormuş gibi daima etrafı incelerdi. Ne olmasını bekliyordu? Kim bilebilirdi ki? Ancak her zaman izliyordu. Şu anda

o ustura gibi bakışları sadece bana odaklanmıştı. Vücudumu süzerken beni parçalara ayırıyordu. Gözlerini önce yukarı, ardından aşağıya doğru gezdirdi. Uyluklarımın üst kısmında oyalandıktan sonra tekrar yukarı kaydı.

Omurgamdan aşağı süzülen bir ürperti bacaklarımın arasını titretti. Kuru dudaklarımı dilimle ıslattım. Koyu renk pantolonu kalçasında günahkâr bir düşüklükte duruyor, pantolonunun içine doğru uzanan iki derin oyuğu acımasızca sergiliyordu.

Mermerden yontulmuş, acımasız darbelerle şekillendirilmiş olsa da bir şekilde insani bir yumuşaklığa da sahipti.

Parmaklarım battaniyeyi sıkıca kavrarken yastığm üzerinden kalktım, duvara yaslanıp dizlerimi göğsüme çektim. Ne yazık ki, artık onu arzulayan tek şey kalbim değildi.

Onu tatmin edebilecek tek kişinin Thatcher olduğunu bilen kadınlığım, onun için çılgılık atıyordu. Tek istediği oydu.

Nemli buklelerimi yatıştırmaya çalışırken, “Ne yapıyorsunuz?” diye homurdandım.

“Uyumaya çalışıyordum.” Yaslandığı yerden doğruldu. “Ancak odandan gelen sesler yüzünden mümkün olmadı.”

Yanaklarıma kan hücum etti.

“Fark etmedim...”

“Yatağının duvarıma çarptığını mı fark etmedin? Yoksa o zavallı inlemelerinin, kulağımın dibindeymiş gibi rahatça duyulduğunu mu?” Hafifçe sırttıktan sonra dişlerini altdudağına geçirdi. “Hayal kırıklığına uğradım, evcil şey. O solgun bacaklarının arasında bir erkek bulmayı umuyordum. Birilerini öldürmeye can atıyordum.”

Gözümün önünde bir görüntü canlandı.

Asla yüksek sesle dile getirmediğim yasaklı, erotik bir fanteziydi.

Dizlerimi iyice birbirine bastırdım, kalbim göğüs kafesime sert darbeler indiriyordu. O geldiğinden beri bacaklarımın arasındaki sıcaklık dayanılmaz bir hal almıştı.

“Bunu hayal ediyordun, değil mi?” dedi tehditkâr bir gülümsemeyle.

En sevdiğim tehdit türüydü.

Odamın içine ilerledi. İznim olmadan zihnimin derinliklerine dalıyordu.

“Başka bir adamın sana dokunduğunu görseydim, ne yapacağımı mı hayal ediyordun? Yoksa ben onu parçalarına ayırırken hayatı için yalvarışını mı? Gözlerini sana değdirdiği için özür diletişimi mi düşünüyordun? Senin benden başkasına ait olabileceğini düşünecek kadar aptal olduğu için af dileyişini mi hayal ettin, evcil şey?”

Sertçe yutkunurken parmaklarımı bacaklarıma gömdüm. Akıl sağlığım için gerçeği reddederek başımı iki yana salladım. Durması gerekiyordu çünkü her saniye kendimden daha fazla nefret ediyordum. Sözlerinin bacaklarımın arasındaki sıcaklığı arttırıp ıslaklığımın uyluklarıma akmasına neden olacağını biliyordum.

Dizleri yatağımın kenarına ulaştığında başımı kaldırarak ona baktım.

Thatcher gecenin örttüğü bir karaltıdan ibaretti. Kusursuz bir yıkım gibi dikiliyordu. Arzumun kaynağıydı. Birlikte yarattığımız tehlikeli bir yanılsamaydı. Yanlış olduğunu biliyordum. Ancak çok güzel hissettirdiği için umursamıyordum.

Ne kadar kötü olsa da...

“Yoksa arzuladığın şey bunlardan sonrası mı?” Bir dizini yatağıma yaslarken güçlü bacakları esnedi. Yatağı onun ağırlığıyla gıcırdadı. “O herif kan kaybederken parmaklarımı senin güzel amcığına sokmamı mı hayal ettin? O ölürken senin benim adımı haykırdığını, küçük ve mızmız amcığın aletimin etrafında kasılırken onun son nefesini vermesini mi düşledin?”

Ay ışığı yüzünün sert hatlarına gümüşü bir gölge düşürürken dalgalı bakışlarla beni izliyordu. Tek bir yanlış hareketle temel içgüdülerimizden mahrum kalacaktık.

Av ve avcıydık.

“Sırf bana dokundu diye birini öldürür müydün?” diye sordum nefesim hafifçe kesilirken. Cevabı biliyordum, yine de onun ağzından duymak istiyordum.

Parmakları ayak bileğimi kavrayıp beni kendine doğru çektiğinde ciğerlerimden kesik bir nefes çıktı. Kadınlığım, yere basan bacağma temas ettiğinde inledim. Yataktaki dizi kalçamın yanında dururken diğeriyle bacaklarımı daha geniş açmamı sağladı.

Bu hareketiyle üstümdeki kalm askılı tişört sutyensiz göğsüme kadar sıyrıldı ve gece için seçtiğim siyah iç çamaşırı dahil altındaki her şeyi ortaya serdi.

“Hayatım...” Ziyafet çekmeye hazırlanan aç bir hayvan gibi dilini ön dişlerinin üstünde gezdirdi. “Seninle aynı havayı soluyan erkekleri bile bu dünyadan silerim.”

Rahatsız edici bir sıcaklık bedenimi kaplarken altında çaresizce bekliyordum. En ufak bir esinti bile öne doğru atılmama neden oluyordu. Kendime engel olamadan kalçalarımı sertçe uyluğuna bastırdım. Zonklayan kadınlığıma yardımcı olacak baskı ve sürtünmeyi elde etmeye çalıştım.

“Bu çok hoşuna giderdi değil mi, evcil şey?”

Konuşamadığım için başımı sallamakla yetindim. Şu anda ihtiyacım olan rahatlamayı koalamak dışında bir şey yapamıyordum. İçimdeki dalgayı doruğa ulaştırması için ona sessizce yalvardım.

“Nasıl da kana susamış küçük bir sürtük,” dedi sertçe. Soğuk elini çıplak karnıma bastırarak beni hareketsiz durmaya zorladı. Bana işkence ediyordu. “Arkadaşların seni bu şekilde, kendini bana sunmuş ve sırılsıklam halde görürse ne yapacaksın?”

Bacağına sürtünmemi engellediği için sızlanmamdan ve neredeyse ağlayacak noktaya gelmemden utanmam gerekirdi. Ancak acı içindeydim. Kadınlığımın boşluğun etrafında kasıldığımı hissedebiliyordum. Thatcher’la dolmak için yanıp tutuşuyordu.

Sage ve Briar’a yakalanmaktan korkmam gerekirdi ama o sınırı çoktan geçmiştim, umurumda değildi. O bana dokunmaya devam ettiği sürece dünya yanıp kül olsa bile umursamazdım.

“Senin,” diye fısıldadım. Kaşlarını sorgularcasına çattığında ekledim. “Ben senin sürtüğünüm. Benim için başkası yok.”

“Evet,” diye mırıldandı karanlık bir sesle ve elini yukarı doğru kaydırды. “Öylesin, değil mi?”

Uzun parmakları karnımda dolaşıyor, nazik dokunuşlarla kaburgalarımı okşuyordu. Ancak bunlar arzumu yatıştırmaya yetmiyordu. Uyluklarımın arasındaki bacağını arsızca biraz daha sıktım, ıslaklığımın pantolonunu lekelediğinin farkındaydım.

Aşağılayıcı lakap, bir hakaretle aynı etkiyi bırakmalı ve incitmeliydi. Yine de söylediklerim doğruduydu ve bunu seviyordum. Bedenimin ona tamamen açık olduğunu, onu çok fazla istediğimi bilmesi hoşuma gidiyordu. Çaresiz görünüyor olmayı umursamıyordum.

Hareketleri acı verici derecede yavaştı, eli göğüslerimin altına gelene kadar böyle devam etti. Atletimin üzerinden sertleşmiş meme uçlarımı okşadığında nefesimi tutup gözlerimi sıkıca kapattım.

Mutluluğum sadece bir saniye sürmüş, geldiği gibi kaybolmuştu. Dokunuşu benden uzaklaştığında hayal kırıklığıyla inledim.

Şehvetle ağırlaşmış göz kapaklarımı aralayarak kirpiklerimin arasından ona baktım. Yüzünde bana ne yaptığını çok iyi bildiğini gösteren bir sırıtış vardı. Kasıtlı olarak acımasızca

davranıp her saniyesinin tadını çıkarıyor, bana ne kadar acı çektirirse daha fazlası için ona yalvaracağımı biliyordu.

Bedenimi görmezden gelerek daha önce kullandığım yastığı kaldırdı. Onu izlerken karnım kasılıyordu. Şehvetle kararmış ateşli bakışlarını gözlerimden ayırmadan yastığı yüzüne yaklaştırdı. Burnunu ıslak noktaya bastırdı ve derin bir nefes çekti.

“Ne kadar tatlı,” diye mırıldandı. “Amcığının benim için nasıl çaresiz olduğunun kokusunu alabiliyorum.”

Vücudu öne doğru hareketlendi, bacaklarımın arasındaki sıcaklığa teslim oldu. Geniş ellerinden birini başımın yanına yaslariken diğeriyle tişörtümün üzerinden göğsümü avuçladı. Okşayıp yoğururken artık oyun oynamıyordu. Meme uçlarımı parmaklarının arasına sıkıştırıp ovuşturdu.

“Benim için kendine dokun.”

“Ama...”

“Bir daha tekrar etmeyeceğim,” diye emretti. Damarlı elini boğazıma dolayıp uyarırcasına sıktı.

O kadar yakındık ki, bedeninden yayılan arzuyu hissedebiliyordum. Odunsu, narenciye esintili kokusunu alabiliyordum. Yağmur sonrası ormanı hatırlatıyordu. Mavi gözlerinin ne kadar berrak olduğunu görebileceğim kadar yakınımıdaydı. Altında kutup sularının aktığı donmuş bir göle benziyordu.

Nefesi yüzüme çarpıyor, kirpiklerimi titretiyordu. Bakışlarının esaretinde olmak hoşuma gidiyordu. Titreyen elimi ıslak çamaşıma doğru kaydırırken utanç hissetmedim.

Hissettiğim kayganlık karşısında nefesim kesildi. Thatcher hemen yanı başımıdaydı, kesik nefeslerimi içine çekiyordu. Bu şekilde devam ettik. Ben kendimle oynarken o da tüm nefeslerimi kendi ciğerlerine hapsetti.

Başım dönüyordu, dudaklarımdan karnımı sarsan bir inilti döküldü. Parmağımı sızlayan sinirlerimin üzerinde gezdirip çılgınca bir arzuyla masaj yapmaya başladım.

“Bu kadar bağımlı olman çok tatlı.” Ağzını göğsüme götürdü. Meme ucumu tişörtümün üzerinden dişlerinin arasına alıp ısırıktan sonra diliyle özür diledi. “Ben olmadan orgazm bile alamıyorsun.”

Siktir.

“Thatcher,” diye homurdandım klitorisimin etrafında daha sert daireler çizerken. “Daha fazlasına ihtiyacım var. *Sana* ihtiyacım var.”

“Karşımda zayıf düşüyorsun, değil mi? Çok çaresiz ve lanet derecede muhtaçsın.” Dudaklarını kulağıma yaklaştırıp hırıltılı bir nefes verdi. “Şu anda seni kesip boynuna güzel, yakut bir kolye verebilirdim. Bunu ister miydin, hayatım?”

Dizini kadınlığıma sertçe bastırdı. Parmaklarımı hızlandırmamı istiyordu. Hızlıca geri çekildi ama hemen ardından soğuk bir metalin baskısıyla geri döndü.

Metali boğazımda dolaştırırken elinde bir bıçak olduğunu görmek için bakmama gerek yoktu. Sıcak bir sıvı iç çamaşırimdan sızarak uyluklarımdan aşağı akmaya başladı.

Bunu çok istiyordum. Neredeyse boşalmak isteğim kadar çok istiyordum.

Onun yarattığı kesiklerin acısını hissetmeye ihtiyacım vardı. Yaradan kırmızı sıvı fışkırmadan önce tenime yayılan lezzetli yanma hissini istiyordum. Birine bu şekilde güvenmek muazzam bir zevk veriyordu.

İstediği anda beni orada öldürebilirdi. Bu olasılığın yarattığı adrenalin, kadınlığımda keleklerin uçuşmasına sebep oluyordu.

Ona kelimelerle cevap vermedim. Bunun yerine, boştaki elimle tişörtümün yakasını kavradım ve kumaşı aşağı çekerek kendimi ona sundum. İstediği yeri kesebilmesi için ona alan açtım.

Kendini ifade edebileceği boş bir kanvastım.

“Ne kadar da tatlısın, evcil şey,” Sırıttı ve dilinin ucunu üst-dudağında gezdirdi. “Çok iyisin, bebeğim. Benim için çok tatlısın, değil mi?”

Kaslı bacağına kadınlığıma bastırarak benimle oynuyor, bacağına boğazımda gezdirmeye devam ediyordu. Metali tenimde dans ettirmeye devam etti, en sonunda göğsümde durdu.

Doğru miktarda baskı uygulaması yeterliydi. İnleyerek kalçamı sertçe elime doğru ittim. Dikkatimi kaçınılmaz acıdan uzaklaştırmak için elimden gelen ıslak sesleri dinledim.

Acı damarlarımda uyuşturucu gibi akıyordu. Kanımın damlayıp meme ucumu kapladığını gördüğümde uçacağımı sandım. Bağımlılık yaratan bir döngüydü, bitmesini hiç istemiyordum.

Thatcher gırtlaktan gelen derin bir inlemeyle başını boynuma yasladı. O kadar ilkel ve hayvaniydi ki, kemiklerimin titreğini hissettim.

“Amcığının ne kadar ıslandığını göster bana. Beni ne kadar arzuladığını göster,” diye emretti. Boynumda yakıcı öpücüklerden bir yol çizdi, dilini hassas tenimde gezdirdi.

Zirveye çok yaklaşmıştım. Bu andan sonra parmaklarımı çekmeyi hayal bile edemezdim.

“Bebeğim.” Dilini kulağımın hemen arkasına değdirdi, tenimi hafifçe ısırdı. “Benim için kanamanın seni ne kadar ıslattığını göster, Lyra.”

Sesindeki keskinlik gitmişti. İçindeki yumuşak taraf ortaya çıkarken sesi yalvarıyormuş gibi çıkmıştı. Sanki beni kıpkırmızı sıvıya bulanmış halde görmek, dizlerinin üstüne çökmesini sağlayacak güce sahipti.

Elimi bacaklarımdan arasından çekmekten başka çarem kalmamıştı. Orgazmımı kaybetmenin acısıyla gözlerimi sımsıkı kapattım. Aramıza düşen ay ışığı, avucumu ve parmaklarımı kaplayan kızıl sıvıyı aydınlatıyordu.

Bileğimi kavrayıp parmaklarımı göğüslerime yönlendirdi ve gövdem boyunca akan sıvıya dokunmaya zorladı.

Parmaklarım zevkin yarattığı ıslaklık ve kanımla kaplandığında elimi ağzına götürdü, beni sıcaklığıyla sardı. Islak dilini parmaklarımın etrafında döndürüp emerken göz göze geldik. Beni yakan şehvet dolu bakışlarının altında kalçamı bir kez daha bacağına doğru kaldırdım. Sadece bu hareket bile neredeyse boşalmamı sağlayacaktı.

Ağzını çekmeden önce mırıldandı ve doyamamış gibi dudaklarını yaladı.

“Benim için nasıl da lanet uslu bir kız oldun, evcil şey,” dedi takdir dolu bir sesle. “Tadın en sevdiğim kâbusuma benziyor.”

“Thatch...”

Tüm kötülüklerin tadını almamı sağlayacak bir öpücükle ödüllendirildim. Ona doğru mırlarcasına bir ses çıkardım, iniltimi diliyle yakaladı. O anda sanki tek bir kişiye dönüşmüşüz gibi hissediyordum. Damağımı yaladığında ayak parmaklarım kıvrıldı. Kollarımı boynuna dolayarak onu iyice kendime çektim. Kalçalarının ağırlığıyla bacaklarımın genişçe iki yana açıldığını hissettim.

Kasıkları mahvolmuş iç çamaşırlarıma değdiğinde ikimiz de ortak bir zevkle nefesimizi tuttuk. Kendimi hiç onunla olduğum zamanki kadar tamamlanmış hissetmemiştim. Tenlerimiz birbirine bağlanmıştı. Vücutlarımız sadece birbirimize verebileceklerimizi arzuluyordu.

Thatcher pantolonunun altındaki sertliğini bana sürttü. Birbirimize tutunduk, birbirimizi okşadık ve sadece birbirimizde bulabileceğimiz rahatlamaya doğru koştuk.

Thatcher’ın kulağını okşayan düzensiz nefesleri ve daha fazlası için yalvararak onun adını söyleyen kendi sesim dışında hiçbir şey duymuyordum. Yatak, onun itişlerinin ağırlığı altında gıcırdayordu.

Yaramdan kan akmaya devam ediyordu. Diliyle akan sıvıyı yakalıyor, emiyor ve hepsini içiyordu. Göğüslerimin arasındaki

her bir damlayı yalamaya devam etti. Beni adeta yutuyordu. Kimsenin yapamayacağı bir şekilde ona karışıyordum.

“Thatch,” diye yalvardım. “Daha fazlasına ihtiyacım var. Bana daha fazlasını vermek zorundasın.”

Dişlerini, omzumun boynumla birleştiği yere geçirdi. Tek eliyle belimden kavrayarak seğiren aletine sürtünmeme yardım etti. Kıyafetlere rağmen ne kadar sertleştiğini, sıcaklığını ve her titreyişi hissedebiliyordum.

“Ah, ne kadar muhtaçsın. Zavallı amcığın içini dolduracak bir şey bulamıyor.” Sınırlarımı zorlayarak benimle oynuyordu. “İçine girmemi mi istiyorsun, hayatım? Seni doldurmamı mı arzuluyorsun?”

Sinirle akan gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken başımla onayladım. İçimde olması için, ihtiyacım olan rahatlama uğruna her şeyi yapardım. Bu açlığı bastırmak için her şeyi yapmaya hazırdım.

Soğuk parmakları kalçamı kavradı. Beni o kadar sıkı tutuyordu ki; yarın sabah aynaya baktığımda dokunuşlarının, morluklar halinde tenime kazınmış olduğunu göreceğimden emindim.

“Yalvar.”

Ağzı benimkinin üzerindeyken kendini bir kez daha bana doğru itti, adeta eziyet ediyordu. Dudaklarından dökülen her bir kelimeyi kendi dudaklarımda hissediyordum. “Beni çaresizce istiyorsun. O zaman bunun için yalvar.”

“Lütfen, Thatcher. Lütfen. Senin için çok iyi bir sürtük olacağım,” diye hıçkırdım. Tırnaklarımı omuzlarının üstüne geçirdim. “*Melek.*”

Bu lakap dudaklarımdan dökülen bir iç çekiş, irademin parçalandığının bir işaretiydi.

Delirmenin eşiğindeydim, acı verici bir haz girdabında sıkışıp kalmıştım. Yine de bakışlarının nasıl yumuşadığını, gözlerindeki parlaklığı fark edebilmişim. Dudaklarının kenarı

kıvrılmıştı, gözyaşlarımın pusuna rağmen görebileceğim kadar belirgindi.

Parmaklarım bacaklarımın arasına sokabileceği bir mesafe bırakana dek benden uzaklaştı. İç çamaşırımın üzerinden beni nazikçe okşadı, başparmağını klitorisime bastırdı. Ardından kumaşı kenara çekti.

Hissettiğim soğuklukla tırnaklarımı tenine iyice gömdüm. Kalçalarım yataktan havalandı, çaresizce onun dokunuşunu arıyordu. Avucunun sert kısmını klitorisime sürttüğünde çığlık atmamak için dudağımı ısırdım ve eline doğru kıvrıldım.

“Tanrım,” diye lanet okudu. “Sırılsıklam olmuşsun. Aletimi o daracık, küçük amına sokmak ne kadar da kolay olurdu, evcil şey. Zavallı amcığına kimsenin dokunmasına izin vermedin, değil mi?”

Başımı telaşla iki yana salladım. “Hayır, hayır. Asla.”

“Doğru. Çünkü bana ait, değil mi? Seni başkalarıyla olamayacak kadar mahvettim, değil mi? Seni uyarmıştım.” Bir parmağıyla kaygan kıvrımlarımı okşadı. Ne kadar çabaladığımı görmem için önümde salladığı parmağı, ulaştığım zevkle adeta alay ediyordu. “Sen benimsin, Lyra Abbott. Bedenin, ruhun ve kalbin bana ait. Onlara sahip olamasam bile sen *benimsin*.”

Bedenimin üzerinde hak talep etmeden çok önce bile ona aittim. Birbirimizi tanımadan çok önce çoktan bana sahip olmuştu. Bu hayatımız ve önceki hayatlarımızdan bile önceydi. Yıldızlar henüz tozdan, evren siyah ve sonsuz bir geceden ibaretken bile öyleydi.

Bizim için gerçek bir başlangıç yoktu ve asla gerçek bir son da olmayacaktı. Kaderin ipleri bizi sonsuz bir döngüyle örmüştü. Bu ömürler boyu sürececek bir aşktı.

Ölümün kendisinin bile dokunamayacağı kutsal bir bağla birbirimize bağlanmıştık.

“Evet!” dedim istediğimden daha yüksek bir sesle.

En sonunda bana merhamet ettiğinde parmağının etrafına kenetlendim. Ortaparmağını dar girişime soktuğunda duvarlarımın onu bir mengene gibi sıkıştırdığını hissettim. Hassas çıkıntıma yaptığı baskı ve yavaş itişleri, beni zirveye çıkarmak için yeterliydi.

Karnımda gergin bir yumak oluşuyordu. Duvarlarım kasılırken kalçalarımı eline doğru itmeye başladım. Beni ele geçiren vahşi arzuyla orgazmımı kovalıyordum.

“Hey, Lyra.” Kapım tıklatıldığında donup kaldım. “Yedek havlun var mı? Uyuyamadım, o yüzden duş alayım dedim.” Briar’ın sesi odamda çınladı.

Gözbebeklerim sadece yaşadığım şok yüzünden değil, Thatcher’ın kapının dışındaki arkadaşımı umursamadan bir parmağını daha içime kaydırması yüzündendi. Girip çıkmaya devam ediyor, beni yıldızları görmeye yaklaştıran derinlerdeki hassas noktayı okşuyordu.

Başını kulağıma yaklaştırdığında sıcacık nefesini boynumda hissettim. Sesi alçak ve gizemliydi, yine de her bir kelimesini duydum. “Sessiz olsan iyi olur, evcil şey. Bir katilin ellerinin içinde olmasının, sana ne kadar iyi hissettirdiğini arkadaşının bilmesine gerek yok.”

Bileğini tutarak onu durdurmaya çalıştım ama bu onu sadece daha fazla teşvik etmişti. Hareketleri hızlandı, kadınlığımdan gelen sesler ne kadar ısılandığının kanıtıydı. Kolayca girip çıkabilmek için zevk sularımı kullanıyordu.

Kanlı dudaklarıyla göğsüme ve boynuma öpücükler konduruyor, beni en sevdiği renge boyuyordu. Kalçam kilitlendi, dizlerimin bağı çözülürken artık kaçınılmaz çarpışmayı durdurmanın mümkün olmadığını biliyordum.

“Ona cevap ver.” Parmağını içimde kıvırdı ve avucunu kli-

torisime daha sert bastırdı. “Bunu benim için yap, ben de boşalmana izin vereyim.”

Yakalanma korkum, ona duyduğum arzunun yanında hiçti.

Onun için iyi olmak istiyordum. Bana ders verdiği zamanlarda bile onu memnun etmek istiyordum çünkü övgüleri, bulutların üzerinde yürüyormuşum gibi hissettiriyordu.

“Şeyin altında...” Midemdeki baskı parçalanmaya başladığında ayak parmaklarım kıvrıldı. “...banyo lavabosunun!”

Elinin her hamlesine, kalçalarımın istekli itişleriyle karşılık verdim. Bir kolumu omuzlarına doladım, sırtım yay gibi gerilirken yataktan doğruldum. Kendimi gözü dönmüş bir teslimiyetle ona bıraktım.

Briar teşekkür etmek için tekrar seslendiğinde onu güçlkle duyabilmişim. Kulaklarım uğulduyor, damarlarımda kör edici bir alev yükseliyordu. Bilmesi ya da görmesi artık umurumda değildi. Artık önemli olan tek şey alacağım zevkti.

“İşte bu, bebeğim. Benim için gel. Parmaklarımı ıslat,” diye mırıldandı Thatcher kulağıma doğru. “Benim için çok iyi bir kız oluyorsun.”

Bir anlığına görüşüm bembeyaz oldu. Ayak parmaklarım yatağımın içinde kıvrılırken oda dönmeye başladı. Elinin etrafında kıvrandım ve Thatcher’ın omuzlarına yapıştım. Çığlık larımı bastırmak için dişlerimi köprücük kemiğine gömdüm.

Aldığım her nefesle titriyordum. Orgazmım dalgalar halinde vücuduma yayılıyor, art arda çarpıyordu. Sonsuz bir mutluluk titreşimi içimde yankılanıyordu. Tenim artçı şokların etkisiyle titriyor ve uğulduyordu.

Saçlarımı yumuşacık dokunuşlarla okşadı, kollarında uysallaşana kadar bedenimi avuttu. Beni yatırmasına, battaniyeyi boynuma kadar örtmesine izin verdim.

Ona uzandım ya da uzanmaya çalıştım. Dalgalar yavaşlar ken onu yakınım da tutmak istiyordum ama bedenimi saran yor-

gunluk beni yüzeyin altına çekiyordu. Battaniyemin altına iyice sokulurken kollarımı kaldırıp kaldırmadığımdan bile emin değildim.

Thatcher'ın dudaklarını nemli alnımda hissettiğimde ürperdim. Bu bir öpücüğün fısıltısıydı. Ona uzanmak, onu odamda kalmaya zorlamak istiyordum ama gözkapaklarım gittikçe ağırlaşıyordu.

Karanlık beni hızla uykunun kollarına çekiyordu. Yine de her şey tamamen kararmadan hemen önce sesi kulaklarımı doldurdu.

“Keşke seni incitmeme engel olsan, sevgili hayaletim,” diye fısıldadı. “Çünkü ben kendimi durduramıyorum.”

BÖLÜM DOKUZ

Kış Gülü

Thatcher

Bugünkü üçüncü duşumu almama rağmen onu hâlâ tenimde hissedebiliyordum. Yüzeyin altında sürünüyor, dalgalanıyor ve damarlarımın en derininde kendine bir yer bulmayı başarıyordu. Onu bedenimden kolayca ayrılmaya niyeti olmayan bir parazit olmakla suçlayabilirdim ancak bu koca bir yalan olurdu.

Bunları kendime söylemeyi alışkanlık haline getirmemeliydim.

Cumartesi gecesi onun peşine düşen bendim. Odasından ayrılmak için birçok fırsatım olmuştu. Kapısını açtığımda bile beni fark etmemişti. Hiç görünmeden odama geri dönmem benim için en iyisi olurdu.

Fakat...

Ona dokunmadan *duramamıştım*.

Acı ve hayal kırıklığıyla buruşturduğu yüzünü gördükten sonra yapamamıştım. Ay ışığı yatağını bir sahne gibi aydınlatırken nefes kesici bir performans sergiliyordu. O halini gördüğüm anda başka şansım kalmamıştı. Dudaklarından dökülen ismim, öz kontrolümün tabutuna çakılan çivilere dönüşmüştü.

Kim öyle bir şeyden, ondan uzaklaşabilirdi ki?

Lyra sessizce hayatıma döndüğünden beri kendimle savaş içindeydim. Bir kazananın olmadığı, içimi kafa karışıklığıyla parçalayan bir mücadeleydi. Fakat önceki gece beyaz bayrak kaldırmıştım.

Belki izole olduğum, insanlarla temas eksikliği yaşayan birisi olduğum içindi. Belki de gözlerinde ölülerin hikâyeleri olan, koyu renk saçlı bir kızın karşısında zayıf düştüğümü nihayet kabullenmiştim. İçime girmenin bir yolunu bulmuştu ve dışarı çıkmasını istemiyordum.

Kuralları bu kadar ihlal ettiğimi bir şekilde görseydi, babamın nasıl hayal kırıklığına uğrayacağını tahmin edebiliyordum. Sesi hâlâ zihnimde yaşıyordu.

“Nasıl bu kadar acınası birine dönüşebildin, Alexander? Nasıl bu kadar zayıf düşebildin? Başaramadın.”

Oysa o Lyra’nın bana bakışlarını görmemişti. Onunla aynı odada durmamış, teninin kokusunu almamış ya da dudaklarının tadına bakmamıştı. Boyun eğdiğim için kendimden biraz nefret ediyordum ama onu orgazma ulaştırmasaydım, bu defa daha fazla nefret edecektim.

Onu istemiştim ve kendimi bu arzuya kaptırdığım için henüz suçlu hissetmiyordum. O dokunmaya aç bir iblisi, bir melek gibi hissettirdiği sürece suçlu hissedemezdim. Tüm hayatımı, başka birine dokunmaya ihtiyaç duymadan geçirmiştım. Ancak onun tenini hissetmiştim ve artık ona dokunmadan durmak acı veriyordu.

Pazartesi günüydü. Ondan ve benimle konuşmak için can attığı konudan kaçınmak için bir korkak gibi odada saklanıyordum. Dersler yeniden başladığına göre ayrı kalmamızın daha kolay olabileceğini ümit ediyordum.

Mesafe koyma ihtiyacımın sebebi onu istememem değildi.

Onu çok fazla istediğim içindi. Bu evde onunla birlikte yaşamak cehennem gibiydi.

Onu reddedemiyordum. Doğrudan karşı karşıya gelmediğimizde cazibesine kapılmamak daha kolaydı. Bana ne kadar yaklaşırsa, kendini o kadar büyük bir tehlikenin içinde bulacağını biliyordum. Sürekli onun güvenliğini düşündüğüm takdirde katili yakalamaya odaklanamazdım.

Titreşim sesi duyduğumda başımı çevirdim.

Saçlarımı havluyla kurularken yatağın üstündeki tek kullanımlık telefonuma doğru ilerledim. Arayan numara kayıtlı olmasa da hemen tanımıştım.

“Caldwell,” dedim keskin bir sesle. “Bu zevki neye borçluyum?”

“Gazeteleri okudun mu?” diye sordu.

Her zamanki gibi hoşbeş kısmını atlayıp doğrudan konuya girmişti.

“Okuduğumu söyleyemem. Lyra’nın tahta döşemelerinde bir delik daha açmakla meşgulken vakit bulamadım.”

Alaycı bir gülüş duydum. Bir yandan giyinmeye devam edebilmek için telefonu kulağımla omzumun arasma sıkıştırdım.

“Kopyacıya isim verdiler.” Ses tonu bundan hoşlanmayacağımı belli ediyordu. “Taklitçi.”

Kimsenin görmeyeceğini bilmeme rağmen gözlerimi devirdim. “Aman ne orijinal.”

Seri katiller yaş, cinsiyet, motivasyon ve teknik açısından bir hayli farklılık gösterirdi. Yine de hepimizin paylaştığı birkaç ortak özelliğimiz vardı. Egomuz, pişmanlık hissetmememiz ve kontrol ihtiyacımız.

Ben de onlardan biri olduğumdan, o katile lakap takılmasının zaten devasa olan özgüvenini iyice şişirmekten başka bir işe yaramayacağını biliyordum. Bir katile isim takılması onu gerçek kılardı, bu da avların daha fazla korkmasını sağlardı. Onların korkuları ise bir sonraki cinayet için bizi besleyen bir yakıta dönüşürdü.

Buna rağmen başka biriyle karşılaştırılıp ona benzetilmek aşağılayıcı bir şeydi, en azından benim için böyleydi. Fakat görünüşe göre uzuvları kesen kişi, yaptığı işteki yaratıcılık eksikliğinden çok da şikâyetçi değildi.

“Habere bakılırsa, FBI katilin bir erkek olduğundan emin. Ayrıca tüm kasaba sakinleri için zorunlu sokağa çıkma yasağı ilan edilmiş.”

“O sevimli ajanlar katilin ben olduğumdan eminler. Biz bir kadın olma ihtimalini şimdilik elemeyelim.” Kolumu siyah gömleğime sokarken yüzümde soğuk bir gülümseme belirdi. “Ya da senin de katilin ben olduğuma inanmaya meyilli olduğunu düşünürsek eleyebiliriz.”

Sesimde son konuşmamızın acı kırıntıları vardı. Güvensizlikleri ve inançsız hallerinin bıraktığı ekşi tat henüz boğazımdan silinmemişti.

“Thatcher...”

Duraksadı, ben de bekledim.

Geri döndüğümünden ve dudağımı patlattığından beri ilk konuşmamızdı. Çocukluğumuzdan beri sesli iletişim kurmadığımız en uzun zaman olabilirdi.

Bana karşı şüpheli davranmayı düşünüyorsa kendi bilirdi. Güvenini kazanmak için çabalamayacaktım.

“On üç yaşındayken Dorian’ın arabalarından birinin tüm camlarını kırmıştım.”

O günü hatırladığımda dudaklarım seğirdi. Gündüz vaktiydi ve ona bunun berbat bir fikir olduğunu, yakalanacağını söylemiştim. Ancak önceki gece yaşanan olaylar yüzünden çok kızgındı ve eylemlerinin sonuçlarını umursayacak halde değildi.

“En az altı ay Caldwell mülküne adım atmamın yasaklandığını hatırlıyorum,” diye belirttim.

“Çünkü bana sormadan suçu üstlendin ve ailemin senin hakkında en kötü düşüncelere sahip olmasına izin verdin.”

“Evet ama herkes zaten bu düşüncelere sahipti, Alistair,” diye hatırlattım. “Listeye iki kişinin daha eklenmesi bir şey değiştirmezdi.”

“Benim yaptığımı öğrenselerdi, beni göndereceklerdi.”

Evet, öyle yapacaklardı.

Onu yatılı ya da askeri bir okula gönderecek, mirasları uğruna ürettikleri yedek oğullarından kurtulacaklardı.

“Bunun günümüzle alakasını anlamıyorum.” Gömleğinin düğmelerini beceriksizce iliklemeye çalışırken yutkundum.

İç çektiğini duydum. Muhtemelen o da bu konuşmadan en az benim kadar rahatsızdı.

Onu suçlamıyordum, birbirimize söylediklerimiz yüzünden kin tuttuğum da yoktu. Çünkü onun yerinde olsaydım, nasıl bir tepki vereceğimden emin değildim.

“Dinle. Bodrumunda neler yaptığını ya da neden her şeyi yalnız halletmek istediğini bilmiyorum.” Devam etmeden önce bir süre duraksadı. “Ama anlıyorum. Seni anlıyorum. Bunu, her zaman yaptıklarını neden yaptığını anlıyorum. Rook ve Silas için yaptıklarını. Hepsini anlıyorum.”

Yaptıklarımın ardındaki sebeplerin ne zaman bu kadar görünür olduğundan emin değildim ama bu durum beni rahatsız etmeye başlamıştı. Bunları neden yaptığım ya da neden onu ailesinden korumayı seçtiğim hakkında konuşmak istemiyordum.

Tüm bunlar başımı ağrıtıyor, zihnimi cevaplarını asla bulamayacağım sorularla dolduruyordu.

Ne yapmışsam yapmıştım işte.

“Bu senin özür dileme şeklin mi?” Konuşmayı hafifletmek için alaycı davranmaya çalışıyordum. “Öyleyse üzerinde biraz çalışman gerek.”

“Çok beklersin,” dedi gülerek.

İşte bu. Böylesi daha iyiydi.

“Sen ve Rook, 13. Terminal’de bir şey buldunuz mu?”

Pantolonumu giyerken konuyu değiştirdim.

“Stephen orada değildi.”

“Harika.”

“Ama James Whittaker oradaydı.”

Kaşlarımı çattım. “Coraline’in babası mı?”

Her neredeyse bir kapı kapanma sesi geldi, ardından Briar’ın mırıltısını duydum.

Bana cevap vermedi, hat sessizleşti. Kız arkadaşıyla öpüşürken beni sessize alması ne kadar da nazik bir davranıştı. Saati-me bakarken yanağımın içini ısırdım.

Lyra şimdiye dek eve dönmüş olmalıydı.

Alistair boğazını temizledikten sonra konuştu. “Gece yarısından hemen sonra liman kapısında iki adamla buluştuğunu gördük. Onlardan bir anahtar yığını karşılığında büyük ve siyah bir spor çantası aldı. Rook birkaç fotoğraf çekti. Silas da ona bu fotoğrafları bilgisayara aktarıp haklarında nasıl bilgi toplayabileceğini gösterecek.”

İlginç.

“Yani James, Stephen’a ulaşmak için Coraline’ı kullanıyor. Çeteye sadakatini kanıtlamak için,” diye sonuca bağladım.

“Rook’un teorisi de böyle.”

Yatağa doğru yürüyüp incelediğim dosyaları, topladığımız kanıtları ve Rook sayesinde polis departmanından çaldığımız birkaç belgeyi karıştırdım.

Elimizdekileri incelerken Sage’in babasının eşyalarının arasından aldığı fotoğrafı hemen buldum. Fotoğrafta Frank Donahue, Greg West, Stephen, Conner ve James bir salonda birlikte oturuyorlardı. Lyra bize onların üniversite arkadaşı oldukları bilgisini vermişti.

Yine de birkaç üniversite partisi ve uyuşturucu gibi şeyler beşini seks çetesi kuracak kadar birbirine bağlamış olabilir miydi? Bu kasabada kaç erkek borçlarını ödemek için kızlarını

satıyordu? İnsan kaçakçılığından elde edilen hızlı para, özellikle de Whittaker gibi biri için tüm bunlara değmezmiş gibi görünüyordu.

İnternette çıktısını aldığım bir belgenin içeriğine göz attım. “James neden bu işe karışmış peki? Elite, batı yakasının en kârlı petrol mühendislik şirketlerinden biri. Paraya ihtiyacı olduğunu düşünmüyorum.”

“Açgözlülük iğrenç, sıkık bir şeydir. Böyle insanlar asla sahip olduklarıyla yetinmezler.” Kendi ailesinin servetinden nefret eden Alistair’in sesindeki keskinliği duyabiliyordum. “Halo tüm bu kızları saklamak için alana ihtiyaç duyuyordur, değil mi? Elite’in şirket yerleşkesi üç şehre yayılmış durumda. Bu da deli gibi büyük bir alan demek.”

Kayıp kızlarla dolu nakliye konteynerlerini şüphe çekmeden saklamak için bol miktarda yerleri vardı.

“Yani Whittaker kızları yurtdışına satılmadan önce saklamak için güvenli yeri sağlıyor. Frank para için bunların üstünü örtüyordu, Greg West ise iplerini Stephen’in tuttuğu bir piyondur.” Parmaklarımı gözlerime bastırdım. “Üstelik elimizde bunları kanıtlayacak hiçbir şey yok.”

“Bingo.”

Ellerimi nemli saçlarımda sinirle gezdirdim. Ben bu odada kısıp kalmışken dışarıda hayat bensiz akmaya devam ediyordu. Arkadaşlarım Halo hakkında bilgi toplamaya devam ediyor, ben de cinayetle ilgili dosyalara bakıyordum ama hiçbirisi işime yaramıyordu. Hiçbiri bana bu Taklitçi’nin kim olduğunu söylemiyordu.

Avlanma imkânlarım sınırlıydı ve bu odada kendimi kafesi-me kapatılmış gibi hissediyordum.

Birbirine uymayan yapboz parçalarını elimizde bir kılavuz olmadan birleştirmeye çalışıyorduk. Bu işe girmenin en başından kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Bir kez başladığımızda bundan geri dönüş olmayacaktı. Bitene kadar duramazdık.

Kâğıtları toplanmış yatağın üzerine düzgünce dizdim ve yanlarında duran kitabı elime aldım.

Parmaklarımı kapağın üzerine gezdirip Lyra'nın dağınık el yazısını görmek için kapağını açtım. Not alma sanatını sevdiğini keşfettikten sonra kendimi onun kitaplarını ödünç alırken bulmuştum.

"Hayatımda ilk defa âşık olmuştum. Umutsuz olduğunu biliyordum ancak benim için önemli değildi. İstedğim şey sana sahip olmak değildi. İstedğim tek şey seni hak etmektir. Ne yapmam gerektiğini söyle. Nasıl davranacağımı göster. Söylediğin her şeyi yapacağım."

Paragrafin altına yazılmış notu okurken sııttım.

Aşk böyle bir şey.

Onun notunun hemen altında benim el yazım vardı. Eski sayfalara parlak kırmızı kalemle yazılmıştı.

Hayır. Bu anlamsız bir bağlılık. Adamın kadını sevme arzusu, kadının onu istememesinden kaynaklı. Cruel Intentions filmindeki Sebastian Valmont'ın senin tipin olduğunu söylemen yeterliydi, hayatım. Bunu ispat etmek için filme ilham veren kitabı okumana gerek yoktu.*

Onunla sohbet ettiğimiz üçüncü kitaptı. Tabii ki onun bundan haberi yoktu. Yine de bunu yapmak, bedeni yanımda olmasa bile ona daha yakın hissetmemi sağlıyordu. O, en sevdiği kitapların sayfalarında var olmaya devam ederken düşüncelerini okuyormuşum gibi hissediyordum. Sanki hemen yanımdaydı ve hoşuna giden şeyleri tek tek bana açıklıyordu.

"Thatcher, hâlâ orada mısın?" Alistair'ın sesiyle başımı kaptan kaldırdım.

Cevap vermeden önce kitabı tekrar yatağa bıraktım.

"Evet. Ne diyordun?"

* Türkiye'de "Seks Oyunları" ismiyle vizyona giren, yönetmenliğini Roger Kumble'in yaptığı, 1999 yapımı Amerikan romantik drama filmidir. (ç.n.)

“Conner Godfrey’in bu işin neresinde olduğunu soruyordum.”

İsmi duymak bile irkilmeme sebep oldu.

“Tabutun içinde.” Telefonu tutuşum sıkılaştı.

O adamın Lyra’ya bakışından nefret ediyordum. Lyra fazla nazik ve güven dolu olduğu için kendisine nasıl baktığını fark edemiyordu. Kasıtlı olarak onun alanına girdiğini görmüyordu. Havalı öğretmen tavırlarıyla herkesi kandırabilirdi ama ben hobisi adam öldürmek olan bir adamdım.

Bir erkek hakkında bilinmesi gereken her şey onun gözlerinde saklıydı ve o adam, Lyra Abbott’ı çaresizce arzuluyordu. Nezaketini ona karşı kullanıp Lyra’yı arkadaşlıktan daha fazlası için kendine çekmeye çalışıyordu.

Ona gereğinden uzun bakan herkes canımı sıkıyordu ama en çok da Conner’ın bakışlarına sinir oluyordum.

Çünkü Lyra ona *gülümsüyordu*.

Ona o budala gülümsemesiyle bakıyordu.

Göz kamaştırıcı, sinir bozucu derecede mutlu bir gülümsemeydi. Aynı yaz aylarında kavanozlarıyla ateş böcekleri yakalayan çocuklar gibiydi.

Yüzünü, bulunduğu her odayı aydınlatan parlak bir gülümsemeydi. Bunu görmemek imkânsızdı. Dünyanın onu ve gülümsemelerini nasıl fark etmediğini anlayamıyordum. Çünkü onu bir kez gördüğünüzde, ondan başka hiçbir şey göremez olurdunuz. Baktığınız her yerde o olurdu.

Yıllar boyunca onun yüzünde büyüdüğünü gördüğüm neşesi hiç azalmamıştı. Lyra kendisinin ölüm ve karanlıktan ibaret olduğuna inanmak istiyor olabilirdi ama içinde insanları sevmek için yaratılmış bir ruhu vardı.

Gülümsemesi sevgisinin, ilgisinin ve başkaları için duyduğu mutluluğun yansımasıydı.

Bana bir kez olsun bahşetmediği bir gülümsemeydi.

“Onunla bir sorunun mu var?”

Dilimi ön dişlerimde gezdirdikten sonra, “Sinclair ailesine yakın olan herkesle sorunun var,” diye kolayca yalan söyledim.

O sırada kapım çalındı.

Bu yeni bir şeydi. Önceki akşam yaşananlar, bana yaklaşma cesareti vermiş olmalıydı.

“Lyra bugün onunla konuşmak için bir süre daha sınıfta kaldı. Ben çıkmadan hemen önce sarıldıklarını gördüm. Ona bir şey öğrenip öğrenmediğini sor.” Briar odanın bir yerlerinden bağırıyordu.

“Tabii.” Çenem seğirirken omzumun üzerinden kapıya baktım, onun hemen dışarıda beklediğini biliyordum. “Başka bir şey öğrenirsen beni ara.”

Evet, ondan bilgi almak için arkadaşlığını kullanması hakkında konuşmuştuk ama bu durumun hoşuma gideceği anlamına gelmiyordu. Ayrıca onunla yirmi saniyeden fazla kalması fikrinden de nefret ediyordum.

Öfke damarlarımda akıyordu. Ona Godfrey’in bana ait olan bir şeye dokunması halinde neler olacağını söylemiştim. Önceki gece söylediğim gibi ona sahip olamasam bile Lyra benimdi.

En kötü türden zehirli bir bencillikti, yine de kendimi tutamıyordum.

O benimdi.

Telefonumu yatağa fırlatıp kapıya doğru yürüdüm. Umarım o herifi bana karşı korumaya çalışırdı. Böylece kopardığım parmaklarını sabah *smoothie*’me katmak daha tatmin edici olurdu.

Ancak kapıyı açıp onu orada gördüğümde, tüm öfkem rüzgârda savrulan bir duman gibi yok olmuştu. Sanki en baştan hiç var olmamıştı.

Soğuk yüz ifadem yumuşadı.

Kaşlarımdan seğirdiğini hissediyordum. Soğuktan donmuş

yanaklarına bakarken kaşlarım çatılmıştı. Dışarıdaki sıfırın altındaki sıcaklık, evin içinde bile onu titretiyordu. Buklelerinde hâlâ kar taneleri vardı.

Kışın en sevdiği güldü.

Dudağını dişlerinin arasına hapsetmişti. Kollarını dikkatle uzatarak bana elindeki dikdörtgen kutuyu verdi. Konuşmadan önce tepkimi görmek istiyormuş gibi sessizce bekliyordu.

“Bu da ne?” diye sordum zihnimdeki titrek kelimeleri pürüzsüzce çıkarmayı başararak.

“Dijital piyano.” Ağırlığına dayanmaya çalışıyordu ancak zayıf kollarının zorlandığı ortadaydı. “Hızlı bir şekilde bir kuyruklu piyano bulamadım. Ayrıca onu eve nasıl sokacağımı bilemedim. Bu yüzden bunun en iyi ikinci seçenek olabileceğini düşündüm.”

Midemde garip bir sarsılma, göğsümde bir çarpıntı hissettim.

Kimse bana bu kadar bariz bir şekilde *nazik* davranmamıştı.

Ben kâbuslardan yaratılmış bir adamdım. İnsanlar yanımdan geçerken çocuklarına sıkı sıkı sarılırdı. Lyra’dan önce kimseyi böyle sıcak duygularla kucaklamamıştım.

Ben şefkati hak eden bir adam değildim.

Özellikle de ondan gelen şefkati hiç hak etmiyordum.

Buna rağmen işte buradaydı, kayıtsızca bana sunmaya devam ediyordu. Ona söylediğim ya da yaptığım korkunç şeylerin hiçbirisi onun için önemli değildi. Yaptıklarımın hiçbirisi, bana olan bakışım ve bir gün olabileceğime inandığı profile olan inancını değiştirememişti.

Sessizliğim karşısında yüzü düştü. Gözlerindeki heyecan fark edilecek derecede azalmıştı.

“Beğenmediysen geri gönderebilirim. Fişini sakladım, sorun olmaz. Dışarı çok çıkamadığın için zaman geçirecek bir şeyler isteyeceğini düşündüm.”

Kolumu kaldırıp enseme ovalarken yüzümün ısındığını hissettirdim. Hâlâ tutmakta zorlandığı kutuya bakıyordum. Bedeni nesneyi tutabilmek için sürekli pozisyon değiştiriyordu.

Daha önce hiç böyle bir durumla karşılaşmamıştım ve teşekkür etmenin nezaketin bir gereği olduğunun farkındaydım. Oysa o iki kelime şu an hiç yeterli gelmiyordu. Ailemden ufak tefek hediyeler almıştım ama bana borçlu olmayan birinden hiç almamıştım.

Söyleyeceğim hiçbir şey içimde olanları anlatmaya yetmezdi. Bu *vızıltıyı*.

Bunu başka türlü tanımlamanın bir imkânı yoktu. İlk defa böyle bir şeyle karşılaşırıyordum. Sanki içimde baloncuklar fofkurduyordu.

Kutuyu ondan alıp odamın duvarına dayadım. Tekrar ona döndüğümde Lyra sessizliğimi bir cevap olarak kabul etmiş ve çoktan odasına yürümeye başlamıştı.

İçgüdüsel olarak elimi uzatıp parmaklarımı soğuk bileğine sardım. Ona seslenmişim gibi bana baktı ve nasıl söyleyeceğimi bilmediğim kelimeleri duymak için bekledi.

“Ben karanlıkta yaşıyorum,” dedim birdenbire. Düşünceleirim, ben onları yakalama fırsat bulamadan dudaklarımdan dökmüştü. “Nezaket ise karanlıkta var olamaz. Işık olmayan bir kutudayım. Dünya hakkında hiçbir şey bilmiyorum, dünya da benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor. Nasıl yapacağımı...”

Aniden durdum çünkü sanki sözlerim aptalcaymış ve gülmek üzereymiş gibi görünüyordu. Keyifli bir gülümsemeyle kıvrılan dudaklarını parmaklarıyla örtmüştü.

Ağzımı kapatıp sertçe ona baktım ama bana kıkırdayarak karşılık verdi.

Parmaklarım gevşerken onu bıraktım. Kapıyı menteşelerinden koparacak kadar sertçe çarpmak istiyordum. Ancak bu sefer bana uzanan o oldu.

“Bekle, bekle. Sana gülmüyorum,” dedi nefes nefese. “Sadece... sanırım seni kırdım.”

Evet, bence de beni kırdın.

Çünkü hiçbir şey normal ilerlemiyordu. Bedenim ve zihnimde hiçbir şey normal hissettirmiyordu ve alışık olmadığım tepkilerimden nefret ediyordum. Conner Godfrey’e sarılmasına kızmadığım zamanlara dönmek istiyordum. Kalabalıklar arasında onun yüzünü görmezden gelebildiğim ve ona bu kadar yakın olmanın beni vahşileştirmedeği zamanlara dönmek istiyordum.

Kalbinin benim için attığım bilmediğim zamanların da öncesine gitmek istiyordum.

Başımı çevirip yeşil gözlerine baktım. Aramızda belirsiz bir boşluk vardı. İkimiz de bunu nasıl değerlendirmemiz gerektiğini bilmiyorduk.

Bu yüzden dürüstçe davranmaya karar verdim.

En azından bu kadarını hak ediyordu.

Yüzünü çevreleyen buklelerden birine parmağımı doladım ve nazikçe çekiştirdim.

Boşuna bir çabayla onu kendimden uzak tutmaya çalışıyordum, böylece beni korkuttuğunu kabullenmek zorunda kalmayacaktım. Hiçbir şeyden korkmayan adam, onun tüm varlığından korkuyordu. Bana hissettirdiklerinden, bende uyandırdığı arzulardan korkuyordum.

“Hediyen...” diye başladığımda az önceki heyecanının geri döndüğünü hissettim. Devam etmeden önce bir an duraksadım. “Sen güneş ışığıydın.”

BÖLÜM ON

Rüya İçinde Rüya

Thatcher

“Anne, anne!” diye bağırdım. Koridorları koşarak geçerken çoraplı ayaklarım mermer zeminde kayıyordu. “Başardım.”

Kahkaham duvarlarda yankılandı. Heyecanımı güçlükle bastırıyordum. Brahms’ın “Lullaby” parçasını nihayet baştan sona çalabildiğimi anneme söylediğimde çok mutlu olacaktı.

Parçanın ortasındaki, parmaklarımı iyice germeme neden olan en zor kısmı bile rahatlıkla çalmıştım.

Çalarken beni izlemesini çok seviyordum. O ve Baba beni saatlerce dinlerlerdi. Çok iyi çalamasam bile aldırmazlardı. Zaten önemi yoktu çünkü her defasında annem, şarkıyı bitirdikten sonra beni kucağına alıp havada döndürürdü.*

*“Schast’ye.** Benim tatlı, yetenekli oğlum,” derdi.*

Düşüncelerimin aksine, yaptığım her şey onun gözünde harikaydı. Baba da bir gün beni büyük yerlere getirecek şeyin bu olduğunu söylüyordu.

* Rusçada büyükanne anlamına gelen “babuşka” kelimesinin kısaltması olarak kullanılmıştır. (ç.n.)

** (Rus.) Canım. (ç.n.)

Merdivenleri ikişer ikişer çıkararak üst kata ulaştığımda anemle babamın konuşmalarını duydum. Belki bu gece babam da beni dinlemek isterdi.

Elimi kapıya dayayıp gülümseyerek açtım. "Anne, gel de dinle. Şarkının tamamını çalabiliyorum."

Fakat benden başka kimse gülümsemedi.

Odada gri ve kederli bir hava vardı.

"Anne?"

Döndüğünde beyaz-sarı saçları da onunla birlikte hareket etti. Islak ve kırmızı yüzü daha önce hiç görmediğim bir haldeydi. Her iki elinde de çantalar vardı.

"Seyahate mi çıkıyoruz?" diye sordum. Bir yandan da ağlamasından ötürü kafam karışmıştı. Oysa birkaç saat önce çok mutluydu.

Gülümsedi, çantaları yere bırakarak hızla yanıma geldi. Kollarını etrafıma dolayıp sarıldığında her şey biraz daha iyi hissettirmeye başlamıştı. O etrafta olduğu sürece her zaman daha iyi hissederdim. Ne olursa olsun güvendedymişim gibi gelirdi.

"Thatcher," diye fısıldadı. "Sen ve ben bir süreliğine uzaklara gideceğiz, tamam mı?"

Kaşlarımı çattım ama yine de başımla onayladım. "Gitmeden önce şu balık sakızlardan alabilir miyiz?"

Gülüştü boynumu gıdıkladı. Ardından geri çekilip elimi okşadı ve nazik parmaklarını yüzümde gezdirdi. Sanki bunu yapmazsa kaybolacağımdan korkuyordu.

"Elbette, rybka," dedi dudaklarını alnıma bastırarak. "YA tak lyublyu tebya, moy milyy mal'chik.**" Ne olursa olsun, tamam mı? Ne olursa olsun."*

Burnunu burnuma sürterken kıkırdadım. "Anne, henüz o kadar çok Rusça kelime bilmiyorum!"

* (Rus.) Küçük balığım. (ç.n.)

** (Rus.) Seni çok seviyorum, benim tatlı oğlum. (ç.n.)

Banyo kapısı hızla açıldı, duvara çarptığında yerimden sıçrayıp anneme iyice sokuldum. Babam odaya girdi. Çok uzun boy-luydu ve sürekli benim de bir gün onun gibi olacağımı söylerdi.

“Selam, baba,” dedim. “Annem ve ben seyahate çıkıyoruz!”

Oysa babam gülümsemiyordu. Orada öylece durmuş, bize bakıyordu.

“Öyle mi?” dedi anneme bakıp gülümseyerek.

“Henry...”

“Buraya gel, Alexander.”

Sesi annemin kollarına biraz daha sokulmama neden oldu. Soğuk bir tınısı vardı ve bana başımın belada olduğunu hisset-tirmişti. Yanına gitmek istemediğim için başımı iki yana sallayarak anneme baktım.

“Biz gidiyoruz,” dedi annem. Ayağa kalkıp beni arkasına sakladı. “Seni bir daha rahatsız etmeyeceğim. Hakkında ko-nuşmayacağım.”

Babamın adımlarının bize yaklaştığını gördüğümde kalp atışlarım hızlandı, sertçe göğsüme çarptığını hissedebiliyordum. Midem bulanmaya başlamıştı. Parmaklarım annemin ete-ğin kavradı, ona sıkıca tutundum. Babam yanımıza gelip kolu-mu kavradığında bile bırakmadım.

Fakat tutuşu çok sıkıydı.

“Baba, canımı acıtiyorsun.” Ağlayarak tutuşundan kurtul-maya çalıştım ama beni bırakmadı.

“Henry!” diye bağırdı annem ve beni bırakması için baba-mın kolunu tuttu.

Ancak babam bırakmadı. Beni zorla yanına çekip orada tut-tu. Diğer kolumla anneme doğru uzanmaya çalışıyordum. Ba-bam bu kadar sinirliyken onunla gitmek istemiyordum.

Öfkeliyken çok zalim oluyordu.

Yaşların gözlerimi yaktığını, yanaklarımın ıslandığını his-sedebiliyordum.

“Anne, korkuyorum.”

“Hayır,” dedi babam bana doğru bakarak. Bakışları karardı, gözleri neredeyse simsiyah olmuştu. “Ona yaptığına bir bak, Talia. Oğlumuzu zayıflattın.”

Annemin ağlaması şiddetlendi. “Henry, lütfen! Onu bana ver. Sana yalvarıyorum, onu bana ver. Sonra bize dair tek bir fısıltı bile duymayacaksın.”

Minik bedenim titriyordu, altdudağım kederle büzülmüştü. Bu hoşuma gitmemişti.

Bunu istemiyordum.

“Yarattığım şeyi mahvetmene izin vermeyeceğim, Talia. O benim oğlum, onu benden alamayacaksın.”

Çığlıklar ve bağırışlar yükseldi. Art arda anneme seslendim. Bağırışlarım yüzünden boğazım acıyordu, odanın etrafımda döndüğünü hissediyordum. Annem bana doğru koştu, ben de ona uzandım ama başaramadık.

Babam onu geri ittiğinde annem karşı koymaya çalıştı. Gücü tükenene kadar mücadele etti. Yanımdaki adam artık babama benzemiyordu. Bir canavara benziyordu.

Her akşam annemin ben yatmadan önce kovduğu canavarlara benziyordu.

Koca ellerini annemin boğazına doladı ve...

O anda aldığım ilk nefesin göğsümü acıttığını hissettim.

Yataktan kalkarken alnımda ter birikmişti. Şiddetle yutkundum. Parmaklarım battaniyeyi kavramıştı, ay ışığı beyaz eklemelerimi aydınlatıyordu.

Kulağımda uğuldayan kalp atışlarım ağır soluklarımı bastırıyordu. Dışarısı hâlâ karanlıktı, evin içi sessizdi. Çarşaf lar yatağın ucunda toplanmıştı. Kafamın içi allak bullaktı.

Gecenin bu saatlerinden nefret ediyordum. Özenle oluşturduğum rutinimde var olduğu için şikâyet ettiğim tek kısım buydu.

Normale dönmem yaklaşık beş dakika sürüyordu. Nefesim düzelirken beynimdeki sis dağılmaya başlardı. Tamamen kendime geldiğimde tekrar uykuya dalıp rüyasız bir gece geçirecektim. Bu benim için sıradan bir durumdu.

Saat gibi işliyordu. Çocukluğumdan beri böyleydi.

Haftada birkaç kez böyle rüyalar görüyordum. Bazıları kendini tekrar eden rüyalar, bazıları yeniydi. Neredeyse hepsi kontrolümün tamamen dışında çalışan dengesiz hayal gücümün ürünleriydi.

Yüzümü hayal kırıklığıyla ovuştururken omuzlarımı çevirdim. Yataktan kalkmadan önce kendime beş dakika daha zaman tanıdım. Kurumuş boğazımı nemlendirmek için komodinin üzerindeki bardağa uzandım ama yerinde olmadığını gördüm. Bakışlarım duvara yaslı duran dijital piyanoya takıldığında dudaklarımda istemsiz bir gülümseme belirdi.

Kendimi yataktan kalkmaya zorladım, kapıya yürürken zemin ağırlığımın altında gıcırdadı. Başım hâlâ zonkluyordu, bunun için birkaç ağrı kesici yutmayı düşündüm.

Fakat mutfığa yürüyüşüm yarıda kesildi.

Odamın hemen dışındaki küçük, dekoratif ikili koltukta yatan Lyra'yı gördüm. Küçük kanepenin önündeki korkuluğa dayalıydı. Mor minderleriyle harika bir dekorasyon yaratmasına rağmen rahat olmadığını biliyordum.

Yastığının etrafına kıvrılmıştı, ince bir battaniye vücudunu örterken narin kolu kenardan sarkıyordu. Saçlarını izlerken gülümsedim. Yüzünün yumuşak hatlarına düşen bukleleri, mümkün olan her yere yayılmıştı.

Ona doğru attığım adımlar onu uyandırmış olmalıydı çünkü gözleri titreşerek açıldı ve avucunun tersiyle gözlerini ovuşturdu.

“Neden burada uyuyorsun?”

Yarı uykulu olduğu ve hazırlıksız yakalandığı için doğrudan cevap verdi.

“Kâbus görüyorsun,” diye mırıldandı sersemlemiş halde. Yavaşça doğruldu. “Kâbuslarımın başladığını duyunca gelip buraya yattım. Belki uyanınca bir şeye ihtiyacın olur diye.”

Esneyerek ellerini başının üzerine doğru uzattı. Gerindiğinde üstü açılıp yumuşak karnını ve yeşil iç çamaşırım ortaya çıkarmıştı.

İtirafından ve üzerinde benim kıyafetlerimin olmasından rahatsız değilmiş gibi görünüyordu.

Çenemi acıtacak kadar sıktım, tırnaklarım avucuma gömülmüştü.

“Kâbus görmüyorum,” diye yanıtladım.

Saçma ve çocukça bir karşılıktı.

Önceki gün medeni bir an yaşamıştık. Piyano bir barış teklifi, benim kabul ettiğim bir zeytin dalıydı. Şimdiyse onu ateşe vermişti.

“Tamam,” dedi omuz silkerek ve yavaşça ayağa kalktı. Artık az önceki uykulu halinden daha dağınık görünüyordu.

Ne kadar zamandır bunu yapıyordu?

“O zaman lanet kapımın önünde uyumayı kes.”

Argo kelimeler dilimde yabancı bir tat bırakıyordu. Ondan gelecek hiçbir şeye ihtiyacım yoktu. Özellikle de hayatımda hiçbir etkisi olmayan bir rüyadan sonra.

Sanırım öfkem ona kendini toplaması için gereken enerjiyi vermişti çünkü çok daha canlı bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Hayır,” diye karşı çıktı. “Sesini duyuyorum. Saatlerce bağırıp dönüyorsun. Geceleri peşine düşen şey her neyse, onunla mücadele ettiğini duyabiliyorum.”

Tavrını taklit ederek alaycı bir tavır takındım. “Hep bu kadar

dramatik misindir? Geceleri hiçbir şeyden rahatsız olduğum falan yok. Sen hariç. Senden bir türlü kaçamıyorum.”

Bu konuşma duvarla konuşmak gibi olacaktı çünkü dramatik olduğu kadar inatçıydı. Bir şeye inandığında onu değiştirmek çok zor oluyordu.

“Bunu neden yapıyorsun? Ne zaman insan olduğuna dair bir işaret ortaya koysan hemen bastırmaya çalışıyorsun.” Yanaklarının içini ısırды. “Duyguların olmasında yanlış bir şey yok, Thatcher. Bu seni daha az mükemmel yapmaz.”

Dişlerimi o kadar sıkımtım ki, birkaç tanesini kırdığıma neredeyse emindim.

“Scarlett,” dedim alaycı bir sesle. “Senin gibi birinin, içten içe ölmüş şeyleri takdir edeceğini düşünürdüm.”

İçimde bir yaşam izi bulmaya son derece kararlıydı.

Sanki içim çürümüş ve küf kokusu yaymıyormuş gibi davranıyordu.

O benim içimde hâlâ iyi bir şeylerin olduğuna, bir şeyler hissedebildiğime inanıyordu. Oysa hepsi bir yanılsamaydı. Benden yarattığı şey hayal gücünün bir ürünüydü. Annesinin ölümünü kabullenebilmek için uydurduğu bir çocuğun hayalimdi.

Ona göre bir rüya sadece bir rüya olamazdı. Hayır, içimdeki iblislerle savaştığımı ve bunun benim insan olduğumu kanıtladığını düşünüyordu.

Ne kadar da zavallıydı.

Yüzü öfkeyle dolarken sivri dili sahneye çıktı.

“Seni iğneleyip diğer zehirli böceklerle birlikte dolabıma tıkmak ne kadar cazip gelse de ölmediğin gerçeğini neden kabullenmek istemiyorsun?”

Tam bir sapık takipçiydi. Beni sonsuza dek cam bir vitrinde tutmaktan zevk duyardı.

“Beni deli ediyorsun.” Aldığı derin nefesle omuzları titredi.

“Neden benden saklanmaya bu kadar kararlısın? Neden aramıza bu duvarları örüyorsun? Bana güvenebileceğini sana göstermedim mi?”

Elimi saçlarımdan geçirirken ağzımdan soğuk bir kahkaha fırladı. “Kendini fazla önemsiyorsun. Senden saklandığım falan yok.”

“Saklanıyorsun!” dedi sesini yükselterek ve bana doğru tehlikeli adımlar attı. “Beni o Taklitçi’den korumak istediğin için mi? Önce May’in peşine düştü ve peki şimdi? Korkuyorsun...”

Ben de ileri doğru adım atarak ona tepeden baktım. Dip dibeydik, vücudundan yayılan sıcaklığın tenimi dalgalandırdığını hissedebileceğim kadar yakındık.

Kiraz kokulu nefesi öfkemi yatıştırmaya yetmiyordu.

Bedenlerimiz arasındaki boşluk gerginlikle doluydu. Bana karşı duyduğu acının her zerresini hissediyordum. Gözlerinin kırışan kenarlarından, dik bakışlarından bunu açıkça görebiliyordum.

Korkusuzdu, boyun eğmeyecekti.

“Sakın,” dedim parmağımı kaldırıp ona doğrultarak. “Bana hakaret etme.”

Eğer dobra davranmak istiyorsa, bu konuşmanın gideceği yön benim sorumluluğumda değildi.

“Fazla rahatlamışsın, evcil şey. Beni durduğumuz yeri sana hatırlatmak zorunda bırakma,” dedim öfkeyle. Benimle bir daha böyle konuşması için ona adeta meydan okuyordum.

Bilinmeyen hislerin yarattığı bir fırtına damarlarım kaynatıyordu. Normalde buz gibi olan vücudum şu anda yanıyordu. Dayanılmaz bir kaşıntı hissediyordum ve her bir kelime tenimi katlanması zor bir şekilde ısıtıyordu.

“Aman, sakın birini kaybetmekten korkayım deme!” Elim

yüzünden iterken teninin altında sessiz bir öfke uğulduyordu. “Tanrı korusun, belki lanet olası kendinden başka birini gerçekten önemzersin!”

Onu omuzlarından tutup çenesini kapatana kadar sarsma isteği her an daha çekici hale geliyordu.

“Durumu kabullenseydin, bu seni çok daha az hayal kırıklığına uğrattırdı. Ben senin kırılğan hayal gücünle yarattığım o adam değilim.”

Bakışları alev aldı, önceki yorgunluğundan eser kalmamıştı. Öfke içinde uyanmıştı ve yakın zamanda gidecekmiş gibi görünmüyordu.

“Neden sana ulaşmama izin vermiyorsun?” Bu sorudan çok keskin bir talepti.

Burun deliklerim genişledi. Beynime oksijen göndermeye çalışıyordum, böylece ikimizin de pişman olacağı bir şey yapmayacaktım. Arkamı döndüm, Lyra sakinleşene dek odamda kalmaya hazırdım ama tabii ki böyle bir şeyi kabul etmeyecekti.

“Hayır,” dedi elini omzuma bastırıp beni durdurarak. “Neden sana ulaşmama izin vermediğini söyle.”

Küçük elleriyle beni zar zor itebilmişti. Uyguladığı kuvvetle saçları sallandı, öfkenin neden olduğu gözyaşları güzel yeşil gözlerinden akmaya başladı.

Onunla göz göze geldiğimde çenemin titrediğini hissettim. Ellerini göğsüme bastırdı.

“Neden?” diye bağırdı. “Beni neyden koruyorsun, Thatcher? Söyle bana!”

Son darbesiyle içimdeki baraj yıkıldı.

Sarsıldı ve tekrar inşa etme şansı kalmayana dek parçalandı.

“Kendimden!” diye bağırdım göğsümde yankılanan bir sesle. Kendi sesim bana bile yabancı gelmişti. Ellerimi başının iki yanına koydum, yüzünü avuçlarıma hapsettim. Parmak uçlarım

ensesindeki saçların arasına gömülmüştü. “Kendimden, seni kahrolası inatçı kız! Seni kendimden koruyorum!”

Nefesi kesilmişti. Kocaman gözleriyle bana bakarken ağzı açık kalmıştı.

“Seni arzuluyorum,” dedim nefesimi vererek. İtirafım özgür kalırken boğazımı parçalıyordu. “Bedenim günün her anında seni istiyor. Geceleri bu arzu iki katına çıkıyor. Seni en çılgın, en korkunç hallerde arzuluyorum.”

Alnımı onunkine yaslayıp gözlerimi kapattım. Sıcak nefesi yüzümü okşuyordu. Zihnimdeki yorgunluk kontrolü ele geçirmişti. Bu loş koridorda, beni sürüklediği tüm zayıflıklar günyüzüne çıkmıştı.

Onu deli ediyordum, öyle mi? Peki buna ne diyecekti?

Paramparçaydım. Kişiliğimi tutan menteşeler birer birer kırılıyordu, artık ben bile kim olduğumu bilmiyordum. Nasıl başka birini önemseyen biri olacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Nasıl babamın beni dönüştürdüğü şeyden farklı biri olacağımı bilmiyordum.

“Dokunulmaya acıkmıştım ve sen beni besledin.” Başım daha sıkı tuttum. Burunlarımız birbirine değiyordu. “Elbette sana açım.”

Şokun etkisi geçtiğinde ellerinin tenimi okşadığını hissettim. Yüzümü kavrayan parmakları yanaklarımnın üzerinde genişçe açılmıştı.

“O halde al beni. Bana sahip ol, Thatcher. Sana kendimi sunmama izin ver.”

Altdudağımı ısırırken başımı hafifçe eğdim. Kaşlarım mental bir ıstırap içinde çatıldı.

“Yapamam,” diye homurdandım. “Bunu yapmana izin vermem.”

İstediğim tek şey oydu.

Gecelerimi işgal ediyordu. Ona duyduğum özlem bana musallat oluyordu.

Siktir. Yapabileceğim her şekilde onu sahiplenmek istiyordum. Oysa ben...

“Neden?”

Çok nazikti. Çok Lyra’ydı. Dudaklarından dökülecek bir kelimeye daha dayanacak gücüm kalmamıştı. Başımı kaldırdım ve parmağımla gözyaşlarının ıslattığı yanaklarını okşadım.

Gözlerine bakarken bunu görebilmesini istiyordum. Sözlerimi dinlemesine ve anlamasına ihtiyacım vardı.

“İstediğin şeyi sana veremem.” Boğazım kurumuştur. “Bir ilişki mi istiyorsun? Seni seven bir erkek mi? Ben o kişi olamam. Daima benden daha fazlasını isteyeceksin ama benim sana verebileceğim başka bir şeyim yok. Ben umursamaz, soğuk biriyim. Benim dünyamda aşk diye bir şey yok. Ben bir katilim, hayatım. Hep de öyle kalacağım.”

Savunmasızlık.

Tenimin altından sıyrılıp çıkmak istiyordu.

Zihnimde saklı bir yerin kilidini açmıştım. Şimdi kelimeler, sonsuzluktan beri söylenmeyi bekliyorlarmış gibi art arda dökülüyordu. O andan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Sonu ne kadar trajik olursa olsun, ben asla eskisi gibi olamayacaktım.

Onun bedeni şeklinde oyulmuş, savunmasız bir parçam sonsuza dek ruhumda kalacaktı.

“Beni korumana gerek yok. Kendinden bile.” Sözcükleri tenime kazımak istiyormuşçasma beni sımsıkı tuttu. “Bana verebileceğin kadarını almaya hazırım, görmüyor musun? Sensiz yaşamaktansa bunu tercih ederim. Benim için senden başkası yok. Ben senin için yaratıldım.”

Fiziksel bir acı içimi parçalıyordu. Açıklaması imkânsız, unutmak için her şeyi verebileceğim türden bir acıydı.

Ellerimi ondan çektim, bileklerini kavrayıp ellerini yüzümden uzaklaştırdım.

“Lütfen, Thatcher,” diye fısıldadı. Dudakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. “Senin sivri yanların benim canımı yakmaz.”

Ondan bir adım uzaklaşmak, ayaza yürümek gibi hissettiyordu. İnsanı hayatta tutan sıcaklıktan gittikçe uzaklaşmaya benziyordu.

Odama yürürken girişte bir an duraksadım.

Keşke kadere inanmadığımı ona söyleyebilseydim. Ancak gerçek olsaydı, sanırım ben de onun için yaratıldığımı söyleyebilirdim.

“Dikenlerin, güllere ne söylemek istediğini biliyor musun, sevgili hayaletim?” Omzumun üzerinden bir bakış attım. Ona baktıkça canım daha çok yanıyordu.

Aşağıdaki mutfaktan gelen ışık merdiven korkuluğunda titreşiyor, Lyra’nın silüetini loş bir turuncuya boyuyordu. Kaşağım belinin altına dek uzanıyor, kolları onun minik ellerini örtüyordu. O, kader gibi mistik şeylere inanmak istemenize neden olacak kadar kaotik ve özel biriydi.

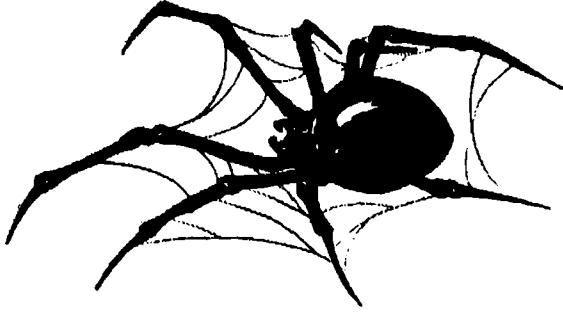
Çünkü kimse bu kadar güzel doğmamıştı. Güzelliği dayanılmazdı.

“Güllerin daha fazlasını hak ettiklerini söylemek isterler,” diye devam ettim. “Sen benim sana verebileceklerimden çok daha fazlasını hak ediyorsun. Kalbini ellerimde tutmaya, onunla ilgilenmeye uygun biri değilim. Kalbini bana vermekten vazgeç. Onu tamamen öldürmeden önce vazgeç.”

Bu gece, son nefesimi vereceğim güne dek içimde yaşayacaktı. Onu mahvetmenin cezası olarak gözlerindeki o bakış, sonsuza dek zihnimin derinliklerinde kalacaktı.

Odanın içine doğru bir adım daha attım ve kapıyı yarı yarıya kapattım.

“Ruhunu boş bir kabuğa çevirmek istemiyorum, Scarlett. Beni bunu yapmaya mecbur bırakma.”

BÖLÜM ON BİR

Teslimatçı

Lyra

Hollow Heights'a ürkütücü bir sessizlik hâkimdi.

Öğrenciler Noel tatillerinden döndüklerinde genellikle okul da hareketlenirdi. Dostlar yeniden bir araya gelerek tatil hikâyelerini paylaşır, yatların büyüklüğü veya kayağa nereye gittikleri hakkında konuşup gülüşürlerdi.

Buna rağmen bugün mermer koridorlarda yürürken kendi adımlarımın yankısını duyabiliyordum. Karla çok ilgisi olmayan kasvetli bir hava vardı. Öğrenciler arasında bir korku yayılmıştı. Kimisi bu yüzden geri dönme zahmetine bile girmemiş, aileleri çocuklarının çevrimiçi eğitime devam etmelerini istemişti. Dehşet, okulun her yanına sinmişti.

Okul kaos moduna geçmişti. Bağışçılar ve endişeli ebeveynleri her şeyin halledildiğine, okulun güvende olduğuna ikna etmeye çalışıyorlardı.

Peki öyle miydi? Hollow Heights hiç güvenli olmuş muydu ki?

Ne kadar prestijli bir okul olursa olsun, yine de tehlikeyle

doluydu. Hayalet söylentilerinden kurtulsa da gitgide uzayan ölüm listesini gizlemekte artık zorlanıyorlardı.

Her sınıf için toplantılar düzenleniyordu. Yönetim, güvenlik protokollerini yeniden gözden geçirmek istiyordu. Tüm bunlar, katil yakalanana kadar güvenlik önlemlerini arttırma kararının parçası olan uygulamalardı.

Kapüşonumu başıma iyice çektim ve çorak arazide koşarken kendimi rüzgârdan korumaya çalıştım. Sütun dizisinin arasından geçerken botlarım yere çarpıyor, kar taneleri bileklerimden içeri sızıyordu. Sessizce ilerlerken karın altında yatan her şeyi görebiliyordum.

Kennedy Bölgesi'ndeki binaları birbirine bağlayan sütunlu geçitler kampüste yürüyüş yapmayı en sevdiğim yerdı. Kıyıya çarpan dalgaların sesi sağ taraftan yükseliyordu, zamanım olsaydı fırtınalı okyanusu izlerdim. Kış geldiğinde buranın büründüğü manzarayı seviyordum. Simsiyah deniz öfkeyle kabarıyordu, aşağıdaki sivri kayalıkların tepeleri ince bir kar tabakasıyla kaplanmıştı.

Briar ilk geldiğinde ona bu salonda dolaşan hayaletten bahsetmiştim. Söylentilere göre bu hayalet, İngilizce profesörüne âşık olmuş ve kırık bir kalple intihar etmiş bir kızın ruhuydu.

Birinci sınıftayken söylentilerde olduğu gibi çılgınlık duyup duymayacağımı görmek amacıyla buradan geçerdim. Bir yandan da üst sınıfların yeni öğrencileri korkutmak için uydurdıkları bir efsane olup olmadığını merak ederdim.

Hayaletleri düşünmek ve onsuz yaşamaktansa ölmeyi tercih edeceğim kadar büyük bir saplantının içinde aklımı kaybetmekle o kadar meşguldum ki, bedenim bir başkasına çarptığında yaşadığım şokla bir an nefesim kesildi.

Elimdeki her şey çarpıştığım kişinin eşyalarıyla birlikte yere saçıldı. Düşen kalemler, soğuk zeminde tıkırdarken şu gezegende en son duymak istediğim ses kulağımda yankılandı.

“Nereye gittiğine dikkat et, ucube.”

Gözlerimi devirdim. Karşılaşmamızdan mümkün olduğunca çabuk kurtulma çabasıyla eğilip eşyalarımı toplamaya başladım.

“Bana çarpan sendin, göt herif,” diye mırıldandım. “Özür dilemek nezaket gereğidir...”

Kitapların sayfaları arasından kare şeklinde beyaz bir kâğıt parçası fırlamıştı. Gözüme tanıdık gelmeseydi, fark edeceğim bir şey değildi.

Kâğıdı titreyen ellerimle yerden alırken üstündeki kelimele-ri tekrar tekrar okudum.

Seni alamazlarsa,

Arkadaşlarını alacaklar.

Ortaya çık. Ortaya çık. Her neredeyse.

X

Bu, Thatcher’ın May ölmeden önce aldığı tehditlere benziyordu.

Aynı el yazısıyla yazılmıştı. Hepimiz Taklitçi katilin bunları Thatcher’ın sınırlarını zorlamak, onunla oynamak için gönderdiğini düşünmüştük.

Yani Taklitçi...

“Easton?”

Yavaşça ayağa kalkarken elimdeki kâğıdı sıkıca kavrayıp avucumda ezdim. Bakışlarını dinmez bir öfkeyle karşılamıştım. May’i öldüren, Thatcher’a komplo kuran oydu. Thatcher’ı neredeyse kaybetmeme neden olmuştu.

Ağzım intikam açlığıyla sulandı.

Easton Sinclair pisliğin bayrak tutanı olabilirdi ama bir katil olabilir miydi? Onu hiç böyle düşünmemiştim.

Rüzgâr sarı saçlarını savurup yüzünden uzaklaştırdığında

küçümsemeyle dolu mavi gözleri ortaya çıktı. Anlaşılan hislerimiz karşılıklıydı. Onu bu binanın kenarından aşağı atıp keskin kayaların üstüne düşmesini izlemek gittikçe daha çekici bir fikir haline geliyordu.

Ancak bütün bunların sorumlusu o ise, ölümünün yavaş ve acılı olmasını istiyordum.

Hayatımda canını yaktığı her insan için bir kesiği olmalıydı.

“Postacı olarak işe mi başladın, Sinclair?” Ellerimi göğsümde kavuşturdum ve zihnimdeki dağınık parçaları birleştirip bulmacayı çözmeye çalıştım. “Kadınları paramparça edip uzuvlarını ortalara saçmak seni yeterince meşgul etmiyor muydu?”

Easton’ı ilkokuldan beri tanıyordum. Kendini üstün görme hali ruhuna daha küçük yaşta yerleşmişti. “İtibar” kelimesinin anlamını bile öğrenmeden önce kasabanın altın çocuğu unvanını kazanmıştı.

Üçüncü sınıftayken düşüp yaralandığında dizini yardığı için ağlayan o çocuğun içinde bir katilin kalbi atıyor olabilir miydi? Bunca zamandır mükemmel hazırlanmış maskesinin altında mı saklanıyordu?

Çenesi seğirdi. O anda ne kadar korkutucu görünmeye çalışsa da onun değil birkaç kişiyi, bir insanı bile öldürebileceğine kendimi inandıramadım. Böyle bir işi becerecek kadar zeki olduğunu düşünmüyordum. Diğer yandan, kanıtların onu işaret ettiği bir durumda başka ne düşünebilirdim ki?

Halo’nun izini kaybetmemiz için bizden birini cinayetle suçlamaktan daha iyi bir yöntem olabilir miydi? Sanırım planın sahibi babasıydı ve herkes, Easton’ın babacığı ne derse onu yapacağını biliyordu.

“Erkek arkadaşının aksine, önümüzdeki beş yıllık planımın içinde hapse girmek yok,” dedi porselen kaplı dişlerini göstererek.

Ponderosa Springs ormanında bizimkilerin birini öldür-

düğüne tanık olduğumuzdan beri birbirimizin etrafında dans ediyorduk. Easton bizim ne yaptığımızı biliyordu, biz de onun Halo ile bağlantısını biliyorduk. Mesele ilk kimin kanıtlayabileceğiydi.

Bu, durumumuzu kabullenmeye en çok yaklaştığımız andı ve ters giden bir şeyler vardı.

“O suratla hâlâ başkanlığa oynamayı mı planlıyorsun?”

Kaşları çatılırken çenesinin üstündeki yara izi seğirdi. Parçalanmış derisi, Rook Van Doren’ı fazla zorladığınızda neler olabileceğini her sabah ona hatırlatıyordu.

Sakin bir şekilde yerdeki kitaplarını toplayıp çantasının arkasını düzeltti. Easton kendini hâlâ dokunulmaz sanıyordu. Neden sanmayacaktı ki? Doğduğundan beri babası hayatının her yanını düzeltmiş, işleri onun için halletmişti. Tabii ki sarsılmanın nasıl olduğunu bilmiyordu.

“Adımlarına dikkat et, Lyra,” diye mırıldandı göz kırparak. “Bana fazla yaklaşırsan, başına neler geleceğini az çok biliyorsun, değil mi?”

Gözlerimin ardında şimşekler çakıyordu. Aklıma nefes alamadığım, domuz kanıyla boğulduğum anlar gelmişti. O anıyı zihnimin derinliklerine ittim.

“Sana ardımda senin için ne bıraktığımı da söylediler mi?” diye sordum. Adamın gözlerine soktuğum bıçakları düşünürken gülümsedim.

Gözlerindeki parıltıyı yakalamıştım.

“Madem birini suçlamak istiyordun,” dedim. “Neden Rook’u suçlamadın? En azından kaybettiklerinin intikamını biraz da olsa alabilirdin. Yoksa baban bunun fazla bariz olacağını mı düşündü?”

Onun olup olmaması önemli değildi, bir şeyler bildiği belliydi.

“Bunlar saçma söylentiler, ucube. O notun hiçbir anlamı yok. Yani...” Çenesini sıvazlayarak sırttı. “O kâğıdı daha önce

görmedim. Sen de koymuş olabilirsin. O psikopatın adını temize çıkarmak için her şeyi yaparsın, değil mi?”

Thatcher’dan bahsettiğinde gözlerimi kıstım.

Her şeyin bir gösteri olduğu doğrudu. Belirsiz bir zeminin üzerindeydim ama Easton’ın anlattığından fazlasını bildiğinden emindim. İhtiyacımız olan her şey önümüzdeydi ve önümüzde sallayarak bizimle oynuyordu.

Easton yanımdan geçip gitmeye hazırlanınca omzundan yakaladım. Yavaşça dönüp elimin durduğu yere baktı. İçimden Kennedy Salonu’nu, Hollow Heights tarihine kazıyacak çılgınlıkta bir şeyler yapmak geçiyordu. Öğrenciler yaşananları orman yangını gibi hızla yayar, kampüs genelinde burası kötü bir şöhretle anılmaya başladılar.

Ne kadar kan döküldüğünü fısıldayacak; önce ellerini mi, yoksa ayaklarını mı kestiğimi tartışacaklardı. Hatta içlerinde onun bağırsaklarından kolye yaptığımı söyleyecek kadar yaratıcılığı abartanlar bile çıkacaktı.

“Eğer seri cinayet işinde değilsen, yani varsayımsal olarak söylüyorum...” dedim dilimi dişlerimin üzerinde gezdirerek. “Neden Thatcher’a uyarıcı notlar göndermek istiyorsun? Özellikle de böyle bir şeyin bize yardımcı olacağını bilirken?”

Belki de cinayetler başlamadan önce adını temize çıkarmak istiyordu. Belki de bu bir tehdit değil, uyarıydı.

Easton’ın Taklitçi olduğuna inanmam gerektiğinin farkındaydım ama bir şeyler doğru gelmiyordu. Yine de o mektupları onun yazdığını düşünüyordum. Bunların hepsinde yanılıyor olabilirdim, belki sadece bir teslimatçıydı. İnsanları öldürüyor da olabilirdi, yine de içgüdülerime güvendim ve bu işi batırmamış olmayı diledim.

“İster teori ister gerçek olsun, size yardım etmek için hiçbir şey yapmam.” Omzunu tutuşumdan sertçe kurtardığında hafifçe arkaya sendeledim.

“Siktir git, Sinclair. Sage’in haklı olduğu bir şey vardı. Sen babanın sapıkça oyunlarındaki bir kukladan fazlası değilsin,”

dedim küçümseyici bir tavırla. “Hak ettiğini bulman için sabırsızlanıyorum.”

“Sen ve peşinde koştuğun serseriler, o kızın sonunu getireceksiniz,” dedi dişlerini göstererek. Bir parmağını bana doğrulttuğunda öfkesinin sıcaklığını yüzümde hissettim. “Sana söz veriyorum, Lyra Abbott. Ona bir şey olursa, seni ve diğerlerini parçalamaktan beni hiçbir şey alıkoyamaz.”

Sözleriyle irkilerek geri çekildim.

“O kız mı? Mary’ye mi?” diye sordum konuyla ilgisini çözmeye çalışarak. “Merak etme, ağzına sıçılacaklar listesinde senin sürtüğ kız arkadaşın yok. Sage’in artıklarıyla beslenmeye devam edebilir.”

“Rook ona dokunmadan önce o benimdi.” Dudaklarında çarpık bir sırıtış belirdi. “Onun tüm hayallerini biliyorum. Yataкта nasıl inlediğinden, en sevdiği dondurmaya kadar her şeyini biliyorum.”

Mary’den bahsetmiyordu.

Sage’den bahsediyordu.

“Van Doren benden ne kadar nefret etse de bu gerçek değişmeyecek. Değiştirmeyi ne kadar istese de değişmeyecek.”

Arkadaşıma yaptıklarından sonra onu önemsiyormuş gibi davranmasındaki küstahlık yüzünden öfkem kabardı. Çektiği onca acıdan sonra onu önemsediyini mi söylüyordu?

Hayır, Easton gibi erkeklerin oyuncakları elinden alındığında gururları incinirdi.

Alaycı bir şekilde güldüm. “Ne kadar da yüzsüzsün, Sinclair. Bunu Sage’i korumak için yaptığa inanmamı mı istiyorsun? Delirmişsin sen! Kız kardeşi soğukkanlı bir şekilde öldürülürken hiçbir şey yapmadınız. Üstelik herkesin Sage’in delirdiğini düşünmesini isteyerek onu çürümeye terk ettiniz.”

Yüzündeki bütün duygular silindi, bakışları buz kesti.

“İstediyine inan,” dedi omuz silkerek. “Ponderosa Springs aileleri olarak hepimiz hayatta kalmak için olmamız gereken kişiye dönüşürüz.”

BÖLÜM ON İKİ

Kalp Şeklindeki Kutu

Lyra

“Yürürlükteki sokağa çıkma yasağına uymanızı ve ikili gruplar halinde seyahat etmenizi rica ediyoruz. Yalnızken hedef alınma olasılığınız daha yüksek,” dedi Odette Marshall sıraların önünden. “Sormak istediğiniz bir şey var mı?”

“Taklitçi bir psikopat mı?”

Homurdanarak sırama gömüldüm ve soru sormak üzere kalan ellerin sayısı arttıkça beremi kafama iyice çektim.

“Evet,” diye yanıtladı partneri Gerrick Knight. “Bir sadist. Duygulardan yoksun, insan hayatına önem vermeyen biri.”

Aslında nüfusun yarısından fazlası için geçerli olabilecek bir portre çiziyorlardı ancak o anda herkesin gözünde beliren tek bir kişi vardı.

Thatcher Pierson.

“Bu çok aptalca,” diye söylendi Sage.

Ona katılırcasına başımı salladım.

Burada bulunanlardan bazıları güvenlik endişesiyle gelmiş olsa da birçoğu federal ajanların tek şüpheli olarak Thatcher

Pierson'ı aradıklarını itiraf etmelerini aç akbabalar gibi bekliyordu.

“Evet, sen, beyaz bluzlu.”

“Şey,” diye mırıldandı. “Bir erkek olduğundan tam olarak emin misiniz?”

“Evet, elimizdeki profile göre katilin bir erkek olduğunu tespit ettik,” diye devam etti Odette. Kalabalığı taradıktan sonra bana baktı. “İnanılmaz derecede manipülatif, ortama rahatça uyum sağlayıp kadınları kolayca baştan çıkarabilecek bir erkek. İyi giyimli, çekici ve son derece zeki birisi. Gerçek bir psikopat.”

Sanki sözlerini sindirmem, duyduklarımın korkmam için özellikle bekliyormuş gibi ifadesiz bakışlarını üzerime dikmişti.

İçimden yükselen çığlık atma isteğini zorlukla bastırdım.

Söylediği her şey doğru olsa da son söylediğinin asla doğru olmadığını haykırmamak için kendimi tutuyordum.

Thatcher psikopat değildi.

Düşüncesi garip gelebilirdi. Ayrıca bunu yüksek sesle söylememin kafaları karıştıracaklarını biliyordum ama bunun doğru olduğunu biliyordum. Öldürme dürtüsü ve soğuk tavırlarına rağmen o bir psikopat olarak doğmamıştı.

Biri tarafından öyle olmaya yönlendirilmişti.

Kendi mirasına takıntılı bir adam tarafından yaratılıp şekillendirilmişti ve o adam tutuklandıktan, hatta öldükten sonra bile mirasının devam etmesini istiyordu. Henry, Thatcher'ı küçük yaştan itibaren hissetme yeteneğinden yoksun kılmişti ve buna inanması için onu istismar etmişti.

Bu nedenle herhangi bir duygu belirtisi gösterdiğinde bile işkence görmüş ve bozulmuş gibi hissediyordu. Beynin hayatta kalman için yapacaklarını yapmadan ancak bir süre dayanabilirdin. Bu yüzden Thatcher duygularını tamamen kapatmıştı.

Karşısına çıkan bütün iyi duyguları, bir gün kendisini hiçbir şey hissetmediğine ikna edene kadar öldürmüştü.

Oysa tüm bunların altında aslında hayalleri olan bir çocuk vardı. Babası olmasaydı bir şansı olabilecek ve buna inanan bir çocuk... Keşke dünyası bu kadar buz kesmeden önce onu tanıyabilseydim.

O hâlâ bir katildi ve muhtemelen kötü niyetli bir narsistti ancak psikopat değildi. Psikopat olması için yetiştirilmiş bir çocuktü.

Önceki gece bunu görmüştüm.

Bir şeylere önem verdiğini, duygularını serbest bıraktığında nasıl birisi olduğunu görmüştüm. Bunun ona ne kadar acı verdiğini çünkü yaşadığı şeyi anlayamadığını fark etmiştim. Bir kurt tarafından yetiştirildiğinizde, bildiğiniz tek şey vahşi çığlıklar atıp dişlerinizi göstermek olurdu. Yumuşaklık ve nezaket gibi kavramlara yabancı kalırdınız.

Bir sabah uyanıp gökyüzünün aslında hep yeşil olduğunu öğrenmek gibiydi. Diğer herkes bilmesine rağmen sen karanlığa terk edilmiştin.

O koridorda bana gösterdiği öfkenin altında kendinden ve yapacaklarından çok korkan bir adam vardı. Beni incitmekten-se benden kurtulmayı tercih etmişti. Kendinden başka birisini önceliği yapmıştı. *Beni* önceliği yapmıştı.

Thatcher ruhumu boşaltmak istemiyordu. Ben de onu yalnız bırakmak istemiyordum.

“Hanımlar, lütfen birbirinize sahip çıkın.” Conner’ın sesi köşeden yankılandığında gözlerimi kırıştırdım. “Sizi endişelendirecek bir şey görür ya da duyarsanız, bana haber verin. Sizi dedektiflerle görüştürmekten memnuniyet duyarım. Kapım hepinize daima açıktır.”

Conner, Odette ve Gerrick kapanış konuşmalarını yapmadan önce sıcak bir ifadeyle gülümsedi. Dağılmamıza on beş dakika daha vardı. Sırt çantamı omzuma yerleştirdim.

“Alistair buluşup şu Easton meselesini konuşmak istiyor,” dedi Briar telefonuna bakarak. “Sonraki dersinizden önce vakitiniz var mı?”

“Evet, benim bir saatim var,” dedim sandalyemden kalkarken.

“Lyra,” diye arkamdan mırıldandı Sage. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Senden yalan söylemeni istediğimi düşünmeni istemiyorum ama lütfen Easton’ın benim hakkımda söylediklerinden bahsetme, olur mu?”

Kaşlarım çatıldı. “Neden? Sorun nedir?”

“Hiç. Hiçbir şey,” dedi başını iki yana sallayarak. “Eğer Rook öğrenirse, onu sakinleştirmek çok zor olacak ve onu bir kere daha kaybetmekle baş edemem.”

“Onu kaybetmeyeceksin, Sage. Sen istesen de o seni bırakmaz.”

Rook’un Sage’i bırakma ihtimali söz konusu bile değildi. Tüm evrenlerde fiziksel olarak imkânsızdı.

“Eğer öğrenirse kaybederim. Peşini bırakmayacak ve bu konu onu, en sonunda cinayet işlemek gibi dikkatsizce bir şey yapana kadar kemirecek. Easton ve benim yüzünden hapse girmesine izin veremem. Yapamam.”

Omzunu hafifçe okşayarak sesine yansıyan korkusunu yatıştırmaya çalıştım.

“Söylemem, söz veriyorum.”

Başını teşekkür edercesine salladı. Kolunu omzuma doladı ve beni kendine çekip kucakladı. Hâlâ sınıfta dedektiflerle konuşan kız grubundan uzak durarak sınıfın ön kısmına doğru yürüdük.

Tam sınıftan çıkmak üzereyken kolumu kavrayan parmakları hissettim.

“Lyra.”

Dönüp Conner’a baktım. Gözlüğünü düzeltirken bana gülümsedi. Thatcher’dan uzak durmamı söylemesi dilimde kötü bir tat bırakmış olsa da o hâlâ benim arkadaşımdı.

Yaz boyunca hep yanımdaydı, içten içe kendince doğru olan şeyi yapmaya çalıştığından emindim. Onun yerinde olsaydım, farklı mı davranırdım bilemiyordum.

Sadece ona karşı biraz... endişeliydim. Stephen’a fazla yakındı. Bu işe karışmadığını düşünmek istesem de tüm işaretler onun tüm bu karmaşanın tam ortasında olduğunu gösteriyordu.

“Nasıl gidiyor?” diye sordum hafifçe gülümseyerek.

“Seninle ofisimde görüşmek istiyorum. Onu bir süre çalمامı dert etmezsiniz, değil mi, hanımlar?”

Briar ve Sage bana dönmeden önce ifadesiz, herhangi bir sıcaklık taşımayan yüzlerle ona baktılar.

O bakışları tanıyordum. “*Bu kahrolası pislikle gitmek istiyormusun, yoksa seni kurtaralım mı?*” diyen bakışlarıydı.

“Siz gidin. Kütüphanede buluşuruz.”

Conner’ın konuşmak istediği şey her neyse, Rook ve Alistair’ı bilgilendirmek kadar önemli olmadığı biliyordum. Diğer yandan Conner’dan daha fazla bilgi edinme ihtimalim vardı. Ayrıca uzun zamandır sohbet etmemiştik.

“Bir şeye ihtiyacın olursa mesaj at,” dedi Briar temin etmek istercesine. Sage’in arkasından sınıftan çıkmadan önce Conner’a son kez bir bakış attı.

“Gidelim mi?” dedi Conner ve onu takip ettim.

Koridorda mesafemi koruyarak arkasından yürüdüm. Godfrey geçebilmem için kapıyı tuttu.

Yanımdan geçerken omzum göğsüne sürtündü. Aklıma Conner’m bana bir kere daha yaklaşması halinde yapacaklarını söyleyen Thatcher geldi. Aramızdaki mesafeyi korumam gerektiğini kendime hatırlattım.

Thatch'in duygusuz bir psikopat olduğuna inanmasam da blöf yapmadığını biliyordum. Bir şey söylüyorsa, bunu gerçekten kastederek söylerdi. Şu anda bir hiç uğruna kan dökülmesine gerek yoktu.

İkimiz de içeri girdiğimizde duvarları kaplayan gömme raflarda dizili kitapları inceledim. Çoğu akademik çalışmalardı ama bilimsel materyallerin arasında değerli kitaplar da vardı.

Ağır ahşap masadan deri kanepeye kadar her şeye koyu maun rengi hâkimdi. Sağdaki pencerenin önüne bir satranç takımı özenle yerleştirilmişti, hemen yanında kahverengi bir yeryüzü küresi duruyordu. Ofisi, Conner'ın kişiliğini yansıtan cesur ve zengin bir dekorasyona sahipti.

"*Voltaire* mi?" dedim duvarda asılı ünlü filozofun çerçeveli resmine bakarak. "Sizin *Sokrates* hayranı olacağınızı düşünürdüm."

"*'Her insan yapmadığı tüm iyiliklerden suçludur,'*" dedi arkamdan. "Babam küçükken bana *Voltaire* okurdu."

Gülümseyerek arkamı döndüm. "*Dr. Seuss** kitapları bitmiş miydi?"

"Çok komik, Bayan Abbott." Gülümseyerek kollarını göğsünde birleştirdi ve masaya yaslandı. "Felsefe sever misin?"

"Dürüst olmak gerekirse, ben şiir tercih ederim."

"Umarım bana karşı hep dürüstsündür," dedi elini bana doğru sallayarak. "Gel de biraz konuşalım."

"Eğer bir sonraki projemi konuşacaksak, sır olduğunu söylemiştim. Ancak bitince görebilirsiniz," dedim şakayla. Masanın etrafından dolaşıp karşısına geçtim.

"Birazdan Hayes ile genetik dersin olduğunu biliyorum, o yüzden..."

Kaşlarım çatılırken düşüncelerimi kendime saklamayı beceremedim.

* Yazdığı çocuk kitaplarıyla tanınan Amerikan yazar, şair ve karikatürcüdür. (ç.n.)

“Nereden biliyorsunuz?”

Yeni dönem başlamıştı ve ders programım güz döneminden tamamen farklıydı. Özellikle incelemediği sürece hangi dersleri aldığımı bilmesi imkânsızdı.

Kıkırdayarak ellerini masanın kenarına yasladı. “Sinyal yollarını öğrenmekten korktuğunu bana defalarca söyledin, Lyra.”

Yanağımın içini ısırırken başımı salladım.

Muhtemelen haklıydı. Son zamanlarda yaşananlar düşünülduğünde paranoyak halime şaşırmıyordum. Özellikle Conner’in kimlerle arkadaşlık ettiği de ortadaydı. Ancak ne olursa olsun, o bu üniversitede profesördü ve aldığım dersleri bilmesi çok da tuhaf değildi.

“Unutmuş olmalıyım,” diye sesli düşündüm ve çantamın askılarından birini kavradım.

“Stresli görünüyorsun, Lyra. Thatcher ile aynı sosyal çevreden olduğunu biliyorum ve büyükannesinin başına gelenleri duydum. Korkunç bir olaydı. Onun ortadan kaybolması da durumu iyice kötüleştirdi.”

Conner başım eğdi. Bir yerlerimde yara ya da morluk var mı diye kontrol edercesine beni süzdü. “Sanırım sadece iyi olduğundan emin olmak istedim.”

“Bunu konuşmak istemiyorum,” dedim ama sesim istediğimden daha sert çıkmıştı. Bu konu ne zaman açılrsa, sanki refleks olarak böyle tepki veriyordum. Tutumumdaki değişiklik Conner’ı şaşırtmış olmalıydı. Çenesindeki kasların seğirdiğini gördüm.

Masayı tutan ellerinden birinin sıkılaştığını fark ettim. Amacım onu kırmak değildi ama Conner Godfrey ile dostluğumu bozmak dertlerimin sonuncusuydu. Yine de Stephen’a dair şüphelerimizi, onu yakalamak için yakın durduğumu bilmesini istemiyordum.

Sırf ben duygusal tepkilerimi kontrol edemedim diye topladığımız bütün bilgiler mahvolabilirdi.

“Özür dilerim,” dedim parmağımdaki yüzüğü çevirip titrek bir nefes vererek. “Son birkaç ay çok zorlu geçti. Yaram hâlâ taze. Benim için endişelendiğinizin farkındayım. Affedebilecek misiniz?”

Önce boş gözlerle yüzüme baktı. Ardından yeniden güler yüzlü, rahatlamış ifadesine geri döndü.

“Affettim bile. Duyguların için özür dileme. Bu özellik, senin gibi tutkulu insanların hediyesidir.”

İşleri batırmadığımı ümit ederek özür dileyen, mahcup bir ifadeyle gülümsedim.

“Gelelim seni zindanına çağırma sebebime.” Ellerini önünde birleştirip boğazını temizledi. “Dartmouth, adli entomoloji programı başvurusunu reddettiğini bana bildirdi.”

Kahretsin.

Bunu tamamen unutmuştum.

“Ben de seninle bu konuyu konuşmak istiyordum, Conner.” Endişeli bir şekilde altdudağımı ısırdım. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Onu akıl hocam olarak görüyordum, bana inanıyordu. Tabii ki teklifi reddettiğimi ona söylemek gerilmeme neden olacaktı.

“Bu fırsat için çok minnettarım. Sadece zamanlaması fazla kötüydü ve kendim adına en uygun seçenek olduğunu düşünmüyorum. Arkadaşlarım...” Sesim bir an kesilir gibi olunca pencereden dışarı baktım. “Onları bırakamam. Bırakmak istemiyorum. Henüz değil.”

Thatcher’ı bırakmak istemiyordum.

Ne şimdi ne de hiçbir zaman.

Fakat bu gerçeği şimdilik kendime sakladım.

Neyse ki aynı gülümseme yüzündeydi. Conner deyince her zaman aklıma gelecek olan gülümsemesiydi.

“Sadakatin, sana dair hayranlık duyduğum birçok şeyden biridir. Senin arkadaşın olduğu için her ikisi de çok şanslı.”

“Teşekkür ederim ve hatırlarınızı benim için boşa harcadığınızı için üzgünüm. Başvuruların kolay olmadığını biliyorum.”

“Aynı potansiyeli gösteren her öğrencim için aynısını yaptım, Bayan Abbott.”

Duvardaki *Voltaire* resmini incelediğim sırada buraya gelmişken biraz daha araştırma yapmayı düşündüm. İçimde bir yanımda onun masum olduğunu umuyordu çünkü onun hâlâ iyi bir insan olduğuna inanıyordum.

“Neden *Voltaire*?” diye sordum konuyu değiştirerek. “Bir çocuğun sindirmesi için biraz fazla gibi.”

Cevap vermeden önce o da resme baktı. “Çok fakir bir ailede büyüdüm. Annem terziydi, babam da ben büyürken birden fazla fabrikada çalışırdı. Fakat son derece zekiydi. Üniversiteye gidememişti ama gidebilseydi eminim başarılı olurdu. Bilginin bir insanın ihtiyaç duyduğu tek zenginlik olduğuna inanırdı. Çocukken bana parasız olabileceğimizi ancak bilgelik açısından asla fakir olmayacağımızı söylerdi.”

Onun fakir bir aileden geldiğini bilmiyordum. Hep parası sayesinde Stephen ile arkadaş olduklarını zannetmiştim. Fakat bu şekilde büyümüş olması daha anlamlı geliyordu. Bence onu öğrencilere yakın hissettiren de buydu. Sıradan bir insan gibi görünüyordu.

“Yine de yatma saatinde filozof öykülerinden bahsediyoruz,” dedim hafifçe gülerek.

“Ve kahvaltıda kimya, öğle yemeğinde fizik,” diye yanıt verdi kollarını göğsünde birleştirerek.

“Peki ya anneniz? O da babanız kadar okul konusunda hevesli miydi?”

Yüzünden okunması zor bir ifade geçti. Soğuk ve durgundu. Sanki güçlü bir rüzgâr geçmişin üzerindeki tozları bir anda kaldırmıştı.

Muhtemelen hassas bir konuya değinmiştim.

“Ben beş yaşındayken öldü,” dedi kravatını düzelterek. “Neden birdenbire özel hayatıma ilgi duydun?”

Üzüntüyle ona baktım.

“Noel’den beri hiç konuşmadık. Sanırım sohbetlerimizi özledim,” diye cevap verdim. Oysa sadece geçmişini eşeleyip geçtiğimiz kirli zamanlarla bir bağlantısı olup olmadığını görmek istiyordum. “Anneniz için üzüldüm.”

“Üzülme. Çok uzun zaman önceydi.”

“Sanırım ikisi de sizinle gurur duyardı. Yani baksanıza, bir üniversitede profesörsünüz.” Umarım bu sözler az önceki anın acısını hafifletirdi. “Stephen ile olan arkadaşlığınızın sizi buraya, zengin ve ayrıcalıklı insanların hayatına getireceği aklınıza gelmiş miydi?”

“Hayır ama bunun için minnettarım. Stephen ve ben çok farklı kökenlerden geliyoruz. Fakat bir yandan da birbirimize çok benziyoruz. Babalarımız bize karşı çok katı davrandı. Yani yetişkin olarak bize karşı beklentilerini aşmaktan başkasım düşünmedik.”

“Baba sorunları üzerinden bağlanmak, ne hoş,” dedim alaycı bir tavırla. “Yani sen ve Stephen akademik konular üzerinden mi bağ kurdunuz? Sakın ikinizin de inek öğrencilerden olduğunu söylemeyin.”

“Tanrım, hayır.” Üniversite anılarını yeniden hatırlamak iyi gelmiş olmalıydı, gülümsediğinde yüzü ışıldadı. “Stephen okulda berbattı. Lisansüstü eğitiminde bile sertifikalı bir sporcuydu. Ben kampüste kalacak bir yer arıyordum, o da bir oda arkadaşı. Birbirimiz hakkında çok az şey bilerek birkaç ay yaşadık ama o sürede birçok şey öğrendik.”

Kahve fincanı dolabımın artık ne kadar düzenli olduğunu düşünürken, “Bilmez miyim,” diye mırıldandım. Dağınık olmayı özlüyordum ama Thatcher’ın her şeyin düzgün olmasına ihtiyacı vardı. “Nedense aynı zamanda öğrenci olsaydık, çok iyi anlaşırdık gibi hissediyorum.”

Conner masasında doğruldu. Bir eli cebinde, diğeri sakalını okşayarak ağır adımlarla bana yaklaştı.

“Lyra,” diye mırıldandı. “Bundan çok daha fazlası olurduk.”

Kaşlarım çatılırken ayaklarım istemsizce beni ondan uzaklaştırıyordu. Ancak o durmadı. Tıraş losyonunun tik ağacı kokulu aromasını alabiliyordum. Çok fazla yaklaşımtı.

“Ne...”

Dişlerini altdudağına geçirirken elinin tersiyle yanağımı okşadı. Dokunuşu karşısında irkildim. “Benim her şeyim olurdun. Senin için yaşar ve ölürdüm.”

Kalp atışlarım her an hızlanıyor, gümbürtüsü kulaklarımı dolduruyordu. Ellerimi göğsüne yaslayarak onu uzaklaştırmaya çalıştım ama benden çok daha güçlüydü.

“Dur, Conner.” Sesimdeki titreme korkumu göstermeye yeterliydi. “Ciddiyim.”

O artık hayranı olduğum, saygı duyduğum öğretmen değildi. Bir anda korktuğum bir adama dönüşmüştü. Artık uzak durmak istediğim biriydi.

“Senin için harika biri olurdum, Lyra.”

Ardından bir anda ağzı benimkini ele geçirdi.

Rızam olmadan, zorla yapmıştı.

Gözlerim genişlerken onu itmeye çalıştım. Ancak kolunu belime dolayıp beni daha sıkı tuttu. Parmakları saçlarımın arasına kayarak tutamları kavradı. Kafamı geriye doğru çektiğinde acı içinde bağırdım.

Dili soğuk ve iticiydi. Elleri kötücüldü, bedenim işgal edilmiş gibi hissediyordum.

Bu olamazdı. Bu yaşanıyor olamazdı.

Panik, damarlarıma pompalanan adrenaline birlikte sisteme nüfuz ederken dişlerimi diline geçirdim ve o inleyip geri çekilene kadar ısırdım. Acısından faydalanarak ittim ve elinden kurtuldum. Aramıza birkaç adım mesafe koydum.

“Ne halt ediyorsun?!” diye bağırdım. İğrenerek ağzımı elimin tersiyle sildim. Göğsüm ağırlaşmış, oda etrafımda dönme-ye başlamıştı.

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor, bedenim uğradığı ihanetle ağrıyordu. Günlerimi çamur içinde, kirle kaplanarak geçirdiğim günlerde bile kendimi hiç bu kadar kirli hissetmemiştim.

Ona güvenmiştim, arkadaşlığımı sunmuştum. Dürüst olduğuna inanmış, arkasında durmuştum. Ne içindi peki? Arkadaşım gibi davranıp ilk fırsatta elini iç çamaşıırıma atması için miydi?

“Tanrım, midem bulanıyor,” dedim elimi karnıma bastırarak. Kusma hissiyle mücadele ediyordum.

Arkamdan bir ses geldi. Kapı açılmıştı.

Başka bir öğrencinin gelmiş olmasını diliyordum, böylece açıklamalarını dinlemek zorunda kalmadan sıvışabilirdim.

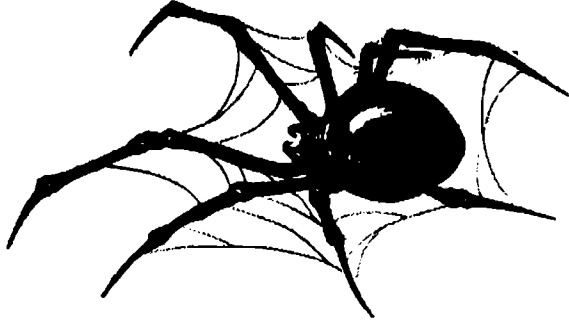
“Çok üzgünüm, Lyra,” dedi Conner ellerini kaldırarak. Dudaklarında kan vardı. “Lütfen, anla beni. Bu sadece...”

Odaya giren kişiyi gördüğünde gözleri kocaman açıldı.

Nefesim boğazımda tılandı.

Sıvı gece kadar kasvetli bir ses havayı sardı.

“Sikik hayatının en büyük hatasıydı.”

BÖLÜM ON ÜÇ

Dilini Kediler Mi Yedi?

Lyra

Gördüğüm kişi, önceki gece koridorda karşılaştığım adamdan çok farklıydı.

Geçen geceki adam somuttu, ulaşılabilirdi.

Parmaklarımı üzerinde gezdirebileceğim, tenini ve kemiklerini hissedebileceğim biriydi. Kalp atışlarını, boğazında zonklayan nabzını hissedebilmişim.

Oysa şu anda karşımda duran adam tanrılara bile diz çöktürürdü.

Bu, Ponderosa Springs'in dışladığı büyüleyici kâbustu. En çok korktukları adamdı. Issız karanlığa bürünmüş varlığının yoğunluğu odayı ele geçirmişti. İçeri adım attığı anda kış havasını da beraberinde getirmişti. Tüylerim ürperdi.

Siyah, dar kesim takım elbisesi panjurdan sızan güneş ışığının altında parlıyordu. Gölge kumaş tüm ışığı emiyor, şiddet dışında geriye kalan her şeye dair bütün umutları yok ediyordu.

O kadar şaşkındım ki, aklımdaki soruları nasıl soracağımı

bile bilmiyordum. Neden kulübeden çıkmıştı? Neden buradaydı? Nerede olduğumu nasıl bilmişti?

Sorular kafamın içinde dönüp duruyordu. Hepsinin etrafında döndüğü kör bir gerçeklik vardı.

Benim için gelmişti.

Ben ona aittim ve benim için gelmişti.

Thatcher'm her iki hali de tamamen bana aitti. Biri, beni belki de kendisinin bile anlamadığı bir biçimde önemseyen adamdı. Diğeri ise bir katildi. Hiçbir tanrıya inanmayan, sadece zulmün günahları affedebileceğine inanan biriydi.

“Thatcher...”

Kafasını çevirdiğinde ölümcül gözleriyle karşılaştım. Bakışlarında tanıdık hiçbir şey yoktu. O anda onun önünde herhangi birisiydim. Soğukluğuyla nefesimi kesiyordu.

“Sana dokundu mu?”

Sorusu karşısında irkildim.

Conner için, daha doğrusu Thatcher'ın ona yapacakları için korkuyordum.

Dedektifler kampüsteydi. Conner Godfrey saygın bir öğretmendi ve baş hedefimiz onun en iyi arkadaşıydı. Ölümünü cezasız bırakmazlardı. Üstelik Thatcher'ın bakışlarından, bunların hiçbirini umursamadığını anlayabiliyordum.

Thatcher'm kana susamış haline şahit olmuştum. Değiştiğini, babasının yarattığı karaktere dönüşüp onu geliştirdiğini görmüştüm. Peki bu halini? Bunu daha önce hiç görmemiştim. Sonuçları umursamayan ve insan hayatına karşı yapacaklarından en ufak bir pişmanlık duymayan sadist bir katilin zarafetiyle karşımızdaydı.

Her iki insan da o olabilir miydi?

Hem aynı anda çok fazla şey hissedenden hem de tamamen duygusuz bir adam olabilir miydi?

“Thatcher,” dedi Conner boğazını temizleyerek. Hafifçe

doğrulmuştu. “Burada seni arayan insanlar var. Etrafta olmanın akıllıca olduğunu sanmıyorum.”

Godfrey kendini mi, yoksa Thatcher’ı mı korumaya çalışıyordu?

Thatcher kopyacı cinayetlerden sorumlu olmasa da hayatının geri kalanı kanla boyanmıştı. Ponderosa Springs’te hakkında anlatılan kanlı öykülere inanmayan tek bir kişi yoktu.

Hepsi ondan korkuyordu.

Yutkunmaya çalışırken boğazımın daraldığını hissettim. Thatcher’ın bakışları çok yoğundu. Beni izliyor, cevabımı bekliyordu. Adeta süzülürcesine yürüyerek usulca bana yaklaştı. Conner’ın sesi onun için bir uğultudan ibaretti.

“Bana aynı şeyleri tekrar ettirme, Lyra.” Takım elbisesinin ceketinin düğmesini açıp bir elini cebine soktu.

Conner Godfrey’in kaderi ellerimdeydi.

Bıçağı bekleyen kalbi minik ellerimdeydi. Hem yargıç hem jüriydim. Thatcher ise darağacmdaki cellattı, kararımı bekliyordu. Söyleyeceklerim ölüme ya da yaşama karar verecekti.

Daha önce elimde bulundurduğum ama üzerinde hiç düşünmediğim türden bir güçtü.

Sonu ne kadar felaket olursa olsun, ona yalan söyleyemezdim. Söylemeyeceğimi biliyordu. Ona söz vermiştim.

“Evet,” dedim ciğerlerimdeki bütün havayı boşaltarak.

Kaderin ipleri parçalanıyordu. Thatcher bana yaklaştı ve beni kitapların olduğu duvarla arasına sıkıştırdı.

“Sana bir kere daha yaklaşırsa, ona ne yapacağımı söylemiştim. Hatırlıyor musun, evcil şey?” Bana dokunan parmakları buz gibiydi. İki parmağını yüzümün yanından kaydırды.

Anıt mezardaki anımız aklıma geldi. Bedenini ele geçiren o sahiplenici, vahşi şehveti hatırladım. Bana ilk kez o kadar fazla yaklaşmış, Godfrey’in bana dokunması halinde başına gelecekleri konusunda açıkça uyarmıştı.

Birinin öğrenmesi halinde Thatcher için her şey mahvolurdu.

“Lütfen,” diye yalvardım. Gözlerim yanıyordu. “Ben buna değmem.”

Yanağımı okşayan parmağı gözyaşımı düşmeden yakaladı. Nefesim kesilmişti. Parmağını ağzına götürüp tenini gözyaşım-dan arındırırken onu izlemekten başka bir şey yapamıyordum.

“Ah, hayatım.” Gözyaşımı yutarken mırıldandı. “Sen buna değersin. Dökülecek tüm kanlara değersin.”

Thatcher

Deri eldivenleri ellerime geçirirken eski ayaklı saat çaldı. Yumruğumu sıkıp derinin tenimde gerilişini hissettim.

Conner onu oturmaya zorladığım sandalyede beceriksiz hareketlerle kıpırdandı. Kollarına ve beline sardığım kemeri onu sabit tutuyordu. Bu benim için iyiydi. Çok fazla hareketlilik olduğunda özensiz çalışmak zorunda kalıyordum.

“Dikkat et,” diye uyardım. “Çok fazla hareket edersen, bir damarını kesip uzvunu koparabilirim.”

Sandalyesinin arkasından tutup onu masadan uzaklaştırdım ve kapıya doğru döndürdüm. Kaçış ihtimalinin aslında ne kadar yakın olduğunu görmesini istiyordum. Ahşap zemine sürten sandalye gıcırdadı, sürüklemeyi bıraktığımda bir gümbürtü duyuldu.

“Bu saçmalık.” Alaycı bir şekilde gülümserken hareketlerini kısıtlayan bağlara karşı direndi. “İkimiz de ana kapıldık. Kıskançlığın yüzünden aşırı tepki veriyorsun!”

“Kıskanmam için sana ait bir şey olması gerekir, Conner.”

Ceketimi çıkarıp yakındaki kanepenin üzerine attıktan sonra önünde daireler çizmeye başladım. “Buradasın çünkü ellerine sahip çıkamadın. Benim olan bir şeye dokundun.”

Sahiplenici öfke feci bir şeydi.

İçten içe büyüyordu.

İnsanın içine sızarak bir enfeksiyona dönüşen, kangrenle kaplı sonsuz bir yaraydı. Dönem başında Lyra’ya bakışım gördüğümünden beri o yara çürümeye devam ediyordu.

Conner, Lyra’yı arayarak bakışlarını odada gezdirdi ve onu kapının yanında buldu. Kollarını beline dolamış halde sessizce duruyordu. Ona olan bakışları yalnızca öfkemi körüklüyordu.

“Lütfen ona açıkla, Lyra. Biz arkadaşız! Bunu yapmasına izin veremezsin!”

Parmaklarımla yüzünü kavradım ve çenesini canını yakan kadar sıkıp bana bakmaya zorladım. Cebimden çıkardığım bıçağı boğazındaki tüyleri sıyıracak şekilde yanlamasına tenine dayadım.

Gri metal parlamıyordu. Gösterişli bir şey değildi. Mat ve keskindi, vahşi hayvanları deşmek için yapılmıştı. Bu durumda sınırlara saygı duymayan öğretmenleri deşmek için yapıldığı söylenebilirdi.

“Gözlerinin yerinde kalmasını istiyorsan, onun üzerinden çekmeni öneririm.”

Conner Godfrey’in vücudunda, hatasının bedelini ödemeye yetecek kadar kan yoktu. En iyi kısma gelmeden ya bayılacak ya da ölecek gibi duruyordu. Durum farklı olsaydı biraz daha bekleyebilirdim.

Normalde onu seçer, avlar ve öldürürdüm. Adını masamdaki nota defterime eklerdim. Odayı sessizliğe boğacak bir konçerto besteler, çığlıklarını şarkıya işlerdim. İşte o zaman bu benim için bir tür intikam olurdu.

“Thatcher,” diye yutkundtu bıçak âdemelmasına sürtünür-

ken. Lyra'dan yardım alamayacağını anladığında bu kez bana yalvardı. "Biraz duralım. Konuşabiliriz."

Boynuna doğru biraz daha bastırarak deri tabakasının ilk katmanını deldim. Sandalyeye yığılmadan önceki acı dolu tıslaması karşısında tüylerim ürpermişti.

Ah, çığlık seslerini nasıl da özlemiştim.

Damarlarıma hücum eden adrenaline kalbime hızla kan pompalanmaya başladı. Çığlıkların dayanılmaz işkenceler sonucunda ses tellerinden nasıl titizlikle koparıp alınacağını düşündüm.

Şu anda, anı yaşamak için müziğe ihtiyacım yoktu.

Hayır, elimde çok daha iyisi vardı.

Bir şahit.

Her bir hareketimi izleyip mükemmel zihnine kazıyacak ve kalıcı olarak depolayacak bir şahidim vardı. Daha sonra aletimi içine sokarken gördüklerini ona anlattıracaktım.

Her. Bir. Detayıyla.

Ta ki hafızası zayıflayıp zevkle adım haykırana kadar. Kendini böyle bir pozisyona düşürecek kadar saf olmasının, Conner gibi kirli adamların etrafında dolanmasının cezasını çekecekti.

"Yönetim de böyle görecektir mi?" dedim kaşlarımı kaldırarak. "Öğrencilere uygunsuz davranışlarını öğrendiklerinde? Hiçbir ağırlığı olmayan, göt yalayan bir adama acıyacaklar mı dersin?"

Tehditkâr konuşmalarla beni korkutabileceğimi düşünüyor-
sa, feci halde yanıliyordu. Bana karşı gelerek her şeyi riske atmıştı. Sol serçe parmağında bile ondan çok daha fazla güç vardı.

Benimle karşılaştırılmazdı. Ne bir ismi ne de bir mirası vardı. Sinclair ile arkadaşlığı sayesinde bu okuldaydı. Kimse-
nin peşine düşmeyeceği bir atıktan ibaretti.

Bıçağım boğazındaki kasları kestiğinde altında kırmızı bir

çizgi belirdi. Gözlerinin derinlerinde biriken korku karşısında dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Bir erkeğin egosu üzerinde, boğazma dayanan bıçaktan daha iyi kontrol sağlayan bir şey yoktu.

“Beni burada öldürecek misin?” dedi dişlerini sıkarak. “Daha kampüsten ayrılmadan seni yakalarlar. Bu odalar ses yalıtımlı olabilir ama bedenimden kurtulamazsın.”

“Arkamda bir şey bırakacağımdan nasıl emin oluyorsun?” dedim dilimi dişlerimde gezdirerek.

Babamın çok önem verdiği kurallardan birini, duygularımın etkisinde kalarak çiğnediğimin farkındaydım. Lyra için ikinci kez bir adamın kanım döküyordum. İkinci kez böyle bir durumun içine düşüyordum.

Babam uğruna birini öldürmeye değer hiç kimseyi tanımamıştı. Cinayetlerini amaçsızca işlemişti, hiçbir zaman deliliğe sürüklenmemişti. Başka birine kapılmak bir yana, yanında nefes alan birinin düşüncesi bile ona fazlaydı. Onun için fazla yakınlık içeriyordu.

“Lütfen, Thatcher,” diye yalvardı sandalyede kıpırdanarak. “Sen baban değilsin. O adama dönüşme.”

Bıçağı teninden uzaklaştırıp parmaklarımın arasına çevirdim. Bıçağın ucunu dalgın hareketlerle avucumda döndürdüm.

“Haklısın, değilim,” dedim başımla onaylayarak. “Ben çok daha kötüsüyüm.”

Sıkıntıyla iç çekerek dönüp Lyra’ya baktım. Küçük Bayan Ölüm köşesinde sessizce duruyordu. Sanki gözlerimden saklanabilirdi. Sanki o odada ondan başkasını görebilmem mümkündü.

“Sevgili hayaletim,” diye mırıldandım elimdeki bıçağı döndürerek. “Bir parmak seç.”

Kaşlarını hayretle kaldırdı.

“Ne?” diye mırıldandı telaşla. Gözlerini Conner’in titreyen eliyle benim yüzüm arasında gezdirdi.

“İstersen birden fazla da seçebilirsin.”

Görünür şekilde yutkunup başını iki yana sallarken bukleleri yüzünün önüne düşüyordu. İçimdeki öfkeye adeta benzin atmıştı. Artık öz kontrolümün üzerinde etkim kalmamıştı.

Ondan korkuyor muydu? Onu *umursuyor* muydu?

Soru göğsümü yakıyor, ateşi sinirlerimi yakarak eritiyordu.

“Yapamam...”

“Bir parmak seç, yoksa sikik elini komple keseceğim, Lyra.” Sesim vahşi bir hırıltı gibi çıkmıştı.

“Bekle, bekle!” diye bağırdı Conner ancak o anda zihnimdeki uğultu dışında hiçbir şey duymuyordum.

“Serçe parmak!” diye bağırdı Lyra. Ardından elini hayretle ağzıma götürdü.

“Aferin kızıma,” dedim altdudağımı ısırarak. “Ama yeterince iyi değil.”

Dizginlenemeyen öfkemle Conner’a döndüm. Başını sallayarak yapmamam için bana yalvarıyordu. Ancak ağzını tutarken hiçbir şey duymuyordum. Parmaklarım alt dişlerinin arkasına girdi ve onu öne doğru çektiğimde sırtı sandalyeden ayrıldı.

Benimle mücadele etme şekli keyif vericiydi.

Çenesi açıkken bıçağımı avucumda sıkıca kavradım ve ağırlığını hissetmek için bir an bekledim. Elimi tek hamlede indirerek dilinin hassas kaslarına sapladım.

Bıçaklamak, kesmekten daha kolaydı. Yoğun eti keserken insan vücudu zorlayıcı olabiliyordu. Ancak bıçaklamak, tavuğa çatal batırmak kadar kolaydı.

Gömleğime sıçrayan kan üstümü kırmızı çizgilerle boyadı. Gözyaşları içindeki Conner çılgınlık atarken bıçağı ağzının tabanına doğru bastırdım. Bıçağımın sapı diline değene kadar

durmadım. Kesilen etin ve yırtılan dokunun sesi odada yankılandı.

Sapını bıraktığımda acı içinde geriye doğru eğildi ve çenesinin altından çıkan bıçağın ucunu görmemi sağladı. Boğulup etrafa kan fişkırtırken onu sırtarak izledim. Dudaklarından sızzan kan çenesini parlak bir kırmızı tabakayla kapladı. Boynu ve gömleğinin yakası aynı renge boyandı.

İçimdeki canavar onun acısıyla besleniyor, açlığı körükleniyordu. Beslenmeyeli uzun zaman olmuştu. Parmaklarımı ağzından çektim ve elimi sallayıp yere sıçrayan kanı izledim. Boğazının derinliklerinden ulurcasına inleyen Conner'm nefes alışını izledim.

İnsan vücudunda hiç durmadan hareket eden tek kas dildi. Bu normalde iyi bir şeydi. Peki o anda Conner için de öyle miydi? Hayır, tam bir ıstıraptı. Her titreyiş ve hareket çabasında dili paramparça oluyordu.

Açık havaya maruz kaldığı her an daha fazla siniri kopuyordu. Acının her zerresini hissederken kelimeleri boğazına düğümlenecek, konuşmaktan aciz bir halde homurdanacaktı.

Başımı eğip bıçağın sapma fiske attım ve Conner'm ağlayarak bağırmasını sağladım. "Dilini kediler mi yedi, Conner?"

Kulağma yaklaşmadan önce birkaç dakika daha acı çekmesini izledim. Vücudundan yayılan metalik koku başımı döndürmüştü. Onu sandalyeye bağlayan kemeri dikkatlice çözdüm ve kapıya kadar en azından sürünmesine izin verdim.

Polis önümüzdeki on dakika içinde beni yakalayıp hapse atarsa, en azından Conner Godfrey'i kanlar içinde görmek buna değecekti. Domuz gibi davrandığı için sonu domuz gibi doğranmak olmuştu.

"Şu konuda anlaşılm. Ona bir daha sakın dokunma. Yakı-

nında nefes bile alma. Hatta onunla aynı yerde bulunma. Yoksa lanet başını omuzlarından ayırırım.”

Panik içindeki yaşlı gözlerini kırıştırdı. Başını aşağı yukarı sallarken elinden geldiğince sabit durmaya çalıştı.

“Güzel, çok güzel.” Yanağına hafifçe vurduktan sonra doğrulup kapıya doğru yürüdüm.

“Ayrıca, Godfrey,” dedim omzumun üzerinden bakarak. “Bunlar aramızda kalsın. Dilinle birlikte işini de kaybedersen çok üzülürüm.”

Düzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM ON DÖRT

Arzulamak

Thatcher

“Kahretsin, Thatch!” Rook hattın diğer ucundan bağırdı. “Siktir, dostum. Şimdi sıçtık. Hem de nasıl sıçtık! Hayatımızda hiç olmadığımız kadar sıçmış haldeyiz.”

“Yani sadece sen düşüncesiz şeyler yaptığında mı *sıçmıyoruz*?” Arkamdaki rafa yaslandım ve Lyra’nın küçük depodaki tek bir mumu yakmak için kibriti çıkmasını izledim.

“Evet çünkü ben mantıksız olanım. Ben. Sen kontrol manyağı bir götsün. Bu hiç de... Bir dakika, sen az önce küfür mü ettin?”

Gözlerimi başımın arkasına kadar devirmemek için kendimi zor tuttum. Bir anda arka planda tartışma sesleri yükseldi. Homurtular ve bağırışlar hoparlörde yankılanırken telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. En sonunda Alistair’in sakin sesinin hattın diğer ucunda yankılanışını duydum.

Alistair: 1, Rook: 0.

“Seni kampüsten nasıl çıkaracağımızı bulana kadar gözden kaybolabilir misin?”

Uzun zamandır ziyaretçisi olmayan depoya baktım.

“Evet. Ama hızlı olmaya çalışın. Burası iğrenç.”

“Kusura bakma,” diye mırıldandı Lyra. Ayağa kalkarken mumun hafif ışığı yanaklarını aydınlatıyordu. “Bir daha gün ortasında birini bıçaklarsan, Four Seasons’ta oda ayırttığımın emin olacağım.”

Bursley Bölgesi’nde bir zamanlar kimya laboratuvarı olan ve artık kullanılmayan bu sınıfı o bulmuştu. Burayı nereden bildiğini sorma zahmetine bile girmemiştim.

Muhtemelen gizli saklanma yerlerinden biriydi.

“Sadece orada kal. Yakında arayacağım. Thatcher?” dedi iç çekerek. “Buna değer miydi peki?”

Önümdeki kıza baktım. Abanoz rengi bukleleri narin yüzüne dökülüyordu. Üzerindeki kalm, siyah kazağı çıkarmıştı. Belinden sarkan dar tişörtü ve kahverengi eteğiyle kalmıştı.

“Hayır.” Burun kemerimi sıkarken gözlerimi kapattım. “Ama Lyra değerci.”

Hat kapandı ve geriye yalnızca sessizlik kaldı.

Adrenalim başıma ağrı verecek kadar büyük bir hızla düştü. Endorfin eksikliğinin mantıksız davranışlarımı düzelterek pişmanlık getirmesini bekliyordum. Yaptığım bir tür intihar girişimiydi.

Fakat o bıçağı Conner’ın ağzına sapladığım andan ofisinden çıkana kadar hiçbir şey hissetmemiştim.

Hayatımı metal bir kafesin içinde geçirmekten korkmuyordum. Yakalanmak beni hayal kırıklığına uğratmayacaktı. Kontrolümü kaybettiğim için kendime kızmıyordum.

Hiçbir şey hissetmiyordum.

Umurumda değildi.

Yaptığımı hak etmişti. Conner’ın, kendisini bekleyenlerle karşılaşması sadece zaman meselesiydi.

“Orada olduğumu nereden bildin? Yardıma ihtiyacım olduğumu?”

“Seni sınıftan itibaren takip ettim. Orada fazla kaldığını düşündüm. Sanırım harika bir zamanlamam var.”

“Bunu yapmamalıydın.” Ayağının altındaki zemin gıcırda-
dı. “Neden yaptın?”

Bana doğru attığı adımları izledim. Küçük bedeni, ayakları benimkilerin arasına gelene dek durmadı. Boynunu uzatıp bana bakarken bedenime sokuldu.

“Cevabını bildiğin soruları neden soruyorsun?” Tek kaşımı kaldırarak merakla yüzüne baktım. Onu kendime çekmek, bedenime iyice bastırmak ve Conner’ın dokunuşlarının izlerini bedeninden silmek istiyordum.

“Senden duymak istiyorum.” Kokusu burnuma doldu. Kar-
nıma dokunan ellerinin yumuşaklığını ve sıcaklığını hissettim.
“Senin de kendinden duymanı istiyorum.”

Bir elimi kaldırıp yanağını kavradım ve başparmağımı bur-
nunda gezdirdim. Şu anda bunu yapıyor olmak çok mantıksız
geliyordu. Birkaç saniye önce şiddete susamış haldeydim, şim-
diyse...

Kendimi onun yumuşaklığına bırakmak istiyordum.

Ona sevgi veremiyor, ona hak ettiği şekilde bakamıyordum
ama onun kendini bana teslim etmemesinden de yorulmuştum.
Üstelik Lyra bana sahip olabilecek tek kişiydi. Aramızdaki me-
safenin sebebi onu koruma isteğimdi. Ancak o mesafeyi koy-
duğum için Conner ile yalnız kalıp başına gelenleri yaşamıştı.

“Kimse sana dokunamaz,” dedim dürüstçe.

Aşağı doğru kayan parmakları kemerimin tokasını kurcalar-
ken göğsüm sıkıştı.

“Sen hariç mi?”

Dudaklarımda bir sırtış belirdi. “Ben hariç.”

Onunla savaşmaktan, kendimle savaşmaktan yorulmuştum.

Hiçbir zaman bir şeylere kendimi kaptırmama izin verme-
miş, isteklerime boyun eğmemiştim.

Yaptığım bunca kötülüklere, çok kötü bir insan olmama rağmen belki ben bile iyi bir şeyi hak ediyordum. Tüm kötülüklerin içindeki tek iyi şeyi.

Onu.

“Sevgili hayaletim.” Çevik hareketlerle kemerimi çözen ellerine baktım. Tırnaklarındaki mor oje, siyah pantolonumla tezat oluşturunuyordu. “Ne yapıyorsun?”

İnen fermuarımın sesi odada yankılandı.

“Beni kurtarmaya geldiğin için teşekkür ediyorum,” diye fısıldadı. “Bir kere daha kurtardığın için.”

Sanki dünya yavaşlamıştı. Önümdeki kapının ardındaki şeyler artık yok olmuştu. Bu depo ve bizim haricimizde hiçbir şey kalmamıştı. Dizlerinin üstüne çöktüğünde dişlerimi altdudağıma batırdım.

Hiçbir şey onun kadar güzel olamazdı.

Yüzünün önüne düşen birkaç bukleyi çektim ve çenesini kavrayarak bana bakmasını sağladım. Düzensiz nefeslerle tırnaklarını pantolonuma geçirip aşağı çekti.

Başparmağımla aletimi sarması için sabırsızlandığım dolgun dudaklarını okşadım. Aramızdaki hava adeta elektrikle çatırdıyordu. Pantolonumla birlikte iç çamaşırımı da indirip aletimi serbest bıraktığında ürperdim. Nefesi, karnıma çarpan sertliğini okşadığında keskin bir nefes aldım.

“Ne yapmak üzere olduğumu biliyor musun, evcil şey?” diye sordum başparmağımı dudaklarından içeri iterek. Parmağımı emdiğinde o hassasiyeti doğrudan aletimde hissettim. “O muhtaç ağzım becererek onun tadını temizleyeceğim.”

Işık, yukarı doğru hareketlenen ellerini aydınlattı. Kanlı gömleğimi kaldırarak karın kaslarımı ortaya çıkardı. Lyra ürkek ellerinden birini uzunluğuma sarmasıyla kaslarım gevşedi.

Pürüzsüz eli aletimi sardığında parmakları birbirine ulaşmamış, aralarında küçük boşluklar kalmıştı. O anda farkındalıkla

gözlerinin büyüdüğünü gördüm. Kendinden emin olmayan ama günahkâr bakışlarla bana bakarken içlerinde biriken arzuyu daha net görebiliyordum.

Beni istiyordu.

Dilini, ağzını ve bedenini üstümde gezdirmek istiyordu.

Düşüncesiyle kalçam seğirirken ağzının sıcaklığını aramaya başlamıştım.

“Ben hiç...” dedi altdudağını dişlerken. Aletimi test ediyormuş gibi sıktı.

Lyra’nın bir santim kıpırdamadan durması bile kendimi kaybetmem için yeterliydi. Bu durum benimle mi, yoksa onunla mı ilgili daha çok şey söylüyordu, emin değildim.

Ancak onun da gergin olduğunun farkındaydım ve bu gerginliği ortadan kaldıracak şeyi çok iyi biliyordum. Cebime uzanarak sustalı bıçağı çıkardım ve düğmesine basıp kesici kısmını açtım.

Sesi aletimin seğirmesine, Lyra’nın da nefesinin kesilmesine neden olmuştu.

“Sen hiç ne? Ağzının becerilmesine izin vermedin mi?” diye mırıldandım. Bir elimi uzatıp yüzüne düşen saçlarını çektim. “Bu yüzden benim bunu yapmama izin vereceksin, değil mi? Aletimi tatlı ağzına sokmama ve seni kullanmama izin vereceksin?”

Lyra istekle başım salladı. Pembe dili dudaklarının arasından kaydı. Tadıma bakmaya hevesliydi ama nasıl başlayacağından emin değildi. Elimini bıçağın keskin tarafına sardım. Kan yüzeye çıkmadan önce saniyelik bir acı hissettim.

Başımı aşağı çevirmeden önce elimdeki kırmızı birikintiye baktım.

“Aç,” diye emrettim.

Ağzı tam da ondan istediğimi yaptı, pembe dilini dışarı çıkarıp bir sonraki hareketimi bekledi. Karnım gururla gerilmişti.

Elimde bıçak olmasma rağmen bana nasıl bu kadar güvenebildiğini asla anlamayacaktım.

Bıçağı yere bıraktıktan sonra elimi aşağı indirip yüzünün hizasında tuttum. Kan damlacıkları avucumda birikti, bir anlığına havada asılı kaldı ve ardından Lyra'nın ağzına damladı.

Kirli sözler endişesini yatıştırmış, kan da heyecanını artırmıştı. Artık başka bir şey için endişelenmesi imkânsız hale gelmişti.

Karmaşık, ölümcül bir fetişti.

Başka biri uğruna kanamak, sizi hayatta tutan sıvıyı gönüllü olarak vermek canlandırıcı bir histi. O sıvı kalbinizin odacıklarından akardı ve başka birine erişim izni vermek inanılmazdı.

Kırmızı noktalar dilini kaplıyor, dudaklarından taşıyor ve çenesinin kıvrımından aşağı damlıyordu. Kanımı içişini izlerken acı verecek kadar sertleşmiştim. Kanımın boğazından akışını, içini benimle boyamasını izleyemediğim için kıskançlık duyuyordum.

Kırmızının en sevdiğim tonu artık buydu.

“Aferin kızma,” dedim başımı hafifçe eğerek. “Kanımla kaplıyken çok güzelsin. Keskinlikle ilahisin. Seni dibine kadar kurutacağım. Boğazın sikimi almaya çalışırken mücadeleni hissedeceğim. Menimle boğulmanı izleyeceğim. Sen de bana izin vereceksin, değil mi?”

Cevabını aletimin alt kısmındaki damarı yalayarak verdi. Damarı, aletimin şişkin ve ıslak ucuna gelene dek takip etti. Kanımla boyanırken aletimin zonklayan ucunu yalamasını izlemek rüya gibiydi.

“Evet, vereceksin,” diye onayladım aletimdeki kırmızı çizgilere bakarak. “Çünkü menilerimi çok istiyorsun değil mi, evcil şey? O eteği kaldırırsam, benim için sırlıslıkla olduğunu göreceğimden eminim. O acınası, ıslak amcığın ağzını kısıyor, değil mi?”

“Evet,” dedi nefes nefese. Dizlerini iyice araladı ve bir eliyle beni okşarken diğer elini eteğinin altına kaydırıp mor dantelli iç çamaşırından beni ne kadar arzuladığını gösterdi. Onaylarcasına homurdanırken nefesim düzensizleşmişti. Göğsüm heyecanla inip kalkmaya başladı.

Kanlı ağzının sıcaklığını aletimin başında hissetmek beni zayıf düşürmüştü. Aletimi sıkıştırmaya çalışan yanakları, içine girdiğimde kadınlığının duvarlarının verdiği hissi anımsatmıştı.

“Becer beni,” dedim boğazımın derinliklerinden çıkan bir iniltiyle. Başımı arkaya yasladığımda raflardan birkaç eşya düştü.

Eşyalar yere düşüp parçalanırken bile tek düşünebildiğim onu becermekti. Kendimi içine gömmek, onu bırakırsam öleceğimi bilerek saatlerce orada kalmak istiyordum. Onun vücudunun içinde yaşayabilirdim.

Hareketleri titrekti, ne kadar ileri gidebileceğini ve diliyle ne yapabileceğini bilmiyordu. Ancak şehvetten kendimi kaybetmiş durumda olduğum için kendimi tek bir itişle içine kaydardım. Tamamen içinde olmak istiyordum. Aletimin her yanının onunla kaplanmasını istiyordum.

Öğürmesini ya da direnmesini bekledim ama ben ilerledikçe daha fazlasını içine alıyordu. Boğazından gelen yutkunma hareketleri dizlerimi titretiyordu.

Öğürmeyecek miydi?

Teorimi test etme amacıyla aletimin başım boğazına değene kadar bastırdım. Hâlâ birkaç santimi dışarda kalmıştı. Lyra nefes almak için uğraşmak yerine, ellerini aletimin sığmayan kısımlarına dolamıştı.

“Kahretsin,” diye tısladım. Dudaklarının etrafında genişçe açıldığını ve burnunun köprüsüne sıçrayan kanı gördüm. “Daha fazlasını mı istiyorsun? Zavallı, muhtaç kızım daha fazlasını mı istiyor?”

Lyra başını sallayıp geri çekildi ve dilini aletimin hassas ucunda döndürdü. Onun tarafından sarılmış haldeydim. Ağzı, kokusu ve elleri beni ele geçirmişti. Ayakta olan bendim ama beni oyuncak gibi elinde tutan oydu.

Buz tutmuş bedenim parça parça dökülüyordu. Eriyordum.

Ağzının köşesinden kanla karışık salyası akıyordu. Dibinden ucuna kadar yalarken aletim tükürüğüyle parlıyordu. Başını sert hamlelerle ileri geri hareket ettiriyordu.

Boynumdaki damarların gerildiğini hissediyordum. İki elimle saçlarını kavrarken bukleleri soluk tenime yapışmıştı. Avucumdaki yaradan sızan kan saçlarını keçeletiriyordu. Onu güçlü bir şekilde kendime çektim ve ağzını sıkıştırdım. Dudaklarını etrafımda gerilmeye zorladım.

Boğazından yükselen baş döndürücü, tatlı inilti ve mırıldanmalar aletimde titreşimler yaratıyordu. Kalçalarım daha sert hareket etmeye başladı. Gürültülü kalp atışlarımın altında odayı dolduran ıslak, müstehcen sesleri duyabiliyordum.

“Boğazını benim için rahatlat. Seni mahvetmeme izin ver.”

Gözlerinin etrafında biriken yaşlara rağmen olduğu yerde kaldı ve her bir santimimi sakince içine aldı. Her hareketimde dilini aletimin ucunda gezdiriyordu. Tamamen benim merhametime kalmıştı. Zevkim uğruna canım yakmama izin vermeye hazırды.

Pembe dudakları emmekten ve aletim yüzünden şişmişti. Her geri çekilişimde sanki beni bırakmak istemiyormuş gibi ağzını bana doğru itişini hayranlıkla izliyordum.

“İşte bu. Ne kadar uslu bir evcil hayvansın,” diye homurdandım hayalarımın gerildiğini hissederken. “Boğazını benimle dolduracağım ve sen tek bir damlasını bile ziyan etmeyeceksin.”

İnleyişi kulaklarımda yankılanırken muhtaç ağzıyla durmadan emiyor, tohumlarım için yalvarıyordu. Orgazma çok yak-

laşmıştım. Burnu kasıklarımaya değene kadar itip orada tuttum ve boğazına art arda darbeler indirdim.

Beni saran salyaları ve sıcaklığı neredeyse fazla gelmeye başlamıştı. İnleyerek onu yönlendiren ellerime, ağzının içinde kaybolan aletime baktım.

“Kahretsin, ben...” Derin bir inilti cümlemi tamamlamama izin vermedi. “Siktir. Evet, bebeğim. Geliyorum.”

Son bir kez içine daldım, burnunu karnımın alt kısmına gömdüm. Aletim, sıcak boğazının arka kısmına çarptığında titredim ve kendimi bıraktım. Lyra emmeye devam ediyor, verdiğim her bir damlayı yutuyordu. Beni kuruturken bir yandan da diliyle aletimi okşuyordu.

Görüşüm bulanıklaşmıştı, nefesim düzensizdi. Gevşeyen ellerimle saçlarını okşadım. Ağzını çektiğinde kendi başıma ayakta duramayarak arkamdaki raflara yaslandım.

Baş dönmem geçtiğinde pantolonumu yukarı çekip yanakları kızarmış, yüzü gözyaşları ve kırmızı lekelerle kaplı kadına baktım. Dilini dudaklarında gezdirerek orada kalan kanları yalıyordu. Ayağa kalkınca birkaç buklesinin kanla ıslandığını fark ettim.

Kızıla bürünmüş ilahi bir güzellikti.

Sessiz ve unutulmuş bir pakete sarılmış hediye gibiydi, yalnızca yas günlerinde var olan bir güneş ışığıyla parlıyordu. Fırtına bulutlarının ardından süzülen bir ışık, bin yıllık karanlığın ardından doğan bir gündüzdü.

Hiçbir zaman bir ruhum olduğuna inanmamıştım ama nede-nini şimdi anlıyordum.

Elimle ensesini kavrayarak onu göğsüme çektim. Dudaklarımız, dillerimiz ve dişlerimiz çarpışırken elleri yüzümdeydi. Dudaklarındaki tuzlu, metalik tat aletimi titretmişti. Bitkin halime rağmen onu hââ istiyordum.

Ağzlarımız sanki birbiri için yaratılmış gibi uyumla bir-

leşmişti. Sanki bizim zamanımızdan çok önce tanışmış, bunu defalarca kez yapmıştık. Dillerimiz, hayatlarımızı birlikte geçirmişiz gibi birbirine karışıyordu.

Ruhumun olmaması, annemin rahmini istila eden kötülükten ya da babamın bozuk genlerinden kaynaklanmıyordu.

Hayır, benim bir ruhum yoktu çünkü ona aitti.

Sanırım biz yaratılırken ruhlarımızı ikiye bölmek yerine, güvende tutması için ikisini de ona vermişlerdi. Zamanı geldiğinde varlığımın, onun omuzlarında taşınmak için yaratıldığını bana hatırlatacaktı.

Bu bedenlere konmadan önce birileri onu, ruhumun koruyucusu olarak seçmişti çünkü benim ona çok fazla zarar vereceğimi biliyordu.

Geri çekilerek alnımı onunkine yasladım. Kendimi yüzümü kavrayan ellerine bıraktım ve parmak uçlarını öptüm. Elimi kaldırıp işaretparmağındaki yüzüğü çevirdim.

“Senden uzak duramıyorum. Uzak durmam gerektiğini bilsem bile yapamıyorum. Bu sana yapabileceğim en büyük iyilik olurdu, Scarlett.”

Lyra burnunu benimkine sürttü. Altdudağımı hafifçe ısırıldıktan sonra derin bir nefes aldı.

“İyilik yapma. Benden uzaklaşma. Sadece benimle ol.”

BÖLÜM ON BEŞ

Kelebekler

Lyra

Kulübe sarımsak kokuyordu.

Kapıdan girerken fark ettiğim ilk şey bu olmuştu.

İkinci şey ise temizliği idi. Doğal olmayan bir şekilde temizdi.

Projem hâlâ oturma odasındaki tüm alanı kaplıyordu ve tüm malzemelerim dokunulmamış şekilde yerli yerindeydi. Peki geri? Lekesizdi.

Gülümsememi bastırarak Thatcher'ı evimde temizlik yaparken hayal etmeye çalıştım. Tanrı bilir evde neler bulmuştu. Duvardaki, formaldehit içinde bekletilen yaratıkların bulunduğu kavanozların olduğu rafta parmağımı gezdirdim. Tek bir toz zerresi bile yoktu.

Evde toz bezim olduğunu bile bilmiyordum.

Son iki haftadır Thatcher ve ben bir rutin bulmuştuk. Hâlâ duygusal olarak mesafesini koruduğunu hissediyordum ama gündüzleri odasının kapısını açık bırakıyordu. Geçen gece geç

saatlere kadar örümcek çerçevelerim üzerinde çalışırken aşağı inip karşımdaki koltuğa oturmuş, kitap okumaya başlamıştı.

Odada sessizce oturmuş, saatlerce birbirimizin varlığında var olmuştuk.

Sessiz de olsa varlığını hissediyordum.

Ayakkabılarımı çıkarıp duvara doğru fırlattım. Paltomu kenepenin üstüne attıktan sonra mutfığa ilerledim. Oradan dondurulmuş yemek değil, gerçek yemek kokuları geliyordu.

Kemerli geçitten geçerken Thatcher'ın sırtını gördüm. Omzuna mor bir el havlusu atmış, beyaz gömleğini dirseklerine kadar sıyırmıştı. Üzerinde her zamanki siyah pantolonu vardı. Hoparlörden klasik müzik çalıyordu. Ocakta gümüş rengi tavanın içindeki yemeği havada döndürüşünü hayranlıkla izledim.

Döndüğünde yan profilini gördüm. Beyazımsı saçlarının birkaç teli alına düşmüştü. Saçlarının o halinden her defasında etkileniyordum.

“Yemek mi yapıyorsun?” diye sordum. Buzdolabına doğru ilerlerken bakmıyormuş gibi davranmaya çalıştım.

Omzunun üzerinden bana baktı ve kızartma tavaasına döktüğü şaraptan buhar çıktı.

“İçinde bıçak olan her şeyde harikayımdır.”

Bir şişe su alıp sııttım. “Yemeğin etinin nereden geldiği konusunda endişelenmeli miyim, *Hannibal*?”

Thatcher gözlerini devirdi. “İnsanlar iğrençtir. Onlara çıplak elle bile dokunamazken bir de yiyeceğimi mi düşünüyorsun? Bir de takipçi olacaksın. Beni tanıdığına emin misin?”

Ağzım açık kalmıştı. “Seni adi!”

Ağzının köşesi kıvrılarak gülümsedi ve homurdanır gibi güldü. İstediginde komik olabiliyordu. Dünyaya kışın ta kendisi olduğunu kanıtlamadığı zamanlarda sıcakkanlı olabiliyordu.

* *Thomas Harris*'in yazdığı kitap serisindeki zeki bir psikiyatrist ve yamyam seri katil olan kurgusal karakterdir. (ç.n.)

Thatcher'ın sadece benim görebildiğim bu halini çok seviyordum. İnsanların ondan korktukları kadar onu seviyordum.

Onların kâbusu, benim ise rüyamdı.

“İnsanları öldürmekten söz etmişken,” deyip mutfağın ortasındaki ahşap tezgâhın üstüne çıktım. “Conner Godfrey, Ponderosa Springs'in taklitçi kasabı ile kahramanca mücadelesinden sonra resmi olarak izne ayrıldı. Diline zarar veren maskeli adamın kimliği hâlâ tespit edilememiş.”

“Trajik,” diye mırıldandı Thatcher.

“Rook'un çoktan bu fikre atladığını biliyorum ama sen Easton'ın Taklitçi olduğunu düşünüyor musun?”

Thatcher kılıfından bir bıçak çıkardı, tezgâha ilerleyip sebzeleri doğramaya başladı. “Sen düşünmüyor musun?”

“Aslında düşünmem gerekir. Sana notları gönderenin o olduğu ortada ama bilemiyorum.” Omuz silktim ve suyumdan bir yudum aldım. “Easton'ı ilkokuldan beri tanıyorum. O zaman da pisliğin tekiydi ama bir katil olabilir mi? Hayır.”

“Bir katilin birçok yüzü vardır,” dedi kayıtsızca. “Köşelerde gizlenen ürkütücü adam değil, daha çok odanın ortasında duran adamdır. Bizler bukalemun gibiyizdir. Ortama uyum sağlayıp duyguları taklit edebiliriz. Eğer Easton, Taklitçi ise o zaman kendini o kadar iyi kamufle ediyor ki sen bile onun olabileceğine inanmıyorsun.”

Onu zorlamamam, bu kadarını bile gösterdiği için minnettar olmam gerekiyordu. Ancak ben doğası gereği meraklı bir insandım. Ondan daha fazlasını istememek imkânsızdı.

Birine her şeyi bilmek istediğinizi nasıl söylediniz? Her anını, alışkanlığını ve tuhaflığını sadece ona daha yakın olabilmek için öğrenmek istiyordum. Onunla paylaşmadığım her saniyeyi kıskanıyordum.

“Sana bir soru sorabilir miyim?”

“Ne cevap verirsem vereyim soracaksın nasılsa.”

“Muhtemelen.” Tezgâhın üstündeki salatalıklardan birini aldım. “Kaç insan öldürdün?”

Sorum havada yankılandı. Rahat bir tavırla sorarak dikkatini sorunun sertliğinden uzaklaştırmayı umuyordum. Belki de cevap verdiğini bile fark etmezdi.

Tabii ki o her şeyin farkındaydı.

Cevap olarak sadece cızırdayan tavanın ve tahtada sebze doğrayan bıçağın sesi geldi.

Durduğunda direnmesini bekledim. Bu kadar kişisel bir şey sorduğum için laf sokmasını bekledim. Oysa o yalnızca bir başka havuç daha alıp doğramaya devam etmişti.

“Yedi,” dedi. “On yedi yaşımdan beri yılda iki tane. Bu yıl hariç diyelim çünkü birileri sekizinci kurbanımı benden çaldı.”

Yanaklarım kızardığında arkası bana dönük olduğuna memnundum. Michael’ın göz çukurlarına bıçak saplı görüntüsü kolayca unutabileceğim bir şey değildi.

“Yedi,” diye tekrarladım önümde yemek pişiren adamın yedi kişi öldürmüş olduğu gerçeğini sindirmeye çalışarak. Rahatsız hissetmem ya da ödümün patlaması gerekirdi ama ona karşı hislerim hâlâ aynıydı.

“Onları...” dedim doğru kelimeleri bulmaya çalışarak. “Nasıl seçiyorsun? Yani kafanda belirli bir tip var mı? Yoksa erkek olması yeterli mi?”

Ayrıntıları yüksek sesle konuşurken aslında ne kadar tuhaf bir çift olduğumuzu düşündüm. Akşam yemeği sohbetimiz diğer çiftlerle kıyaslandığında epey farklıydı.

Cevap vereceğinden, bu yönünü paylaşıp paylaşmayacağından emin değildim. Bundan daha önce herhangi birine bahsedip bahsetmediğini de bilmiyordum. Bu nedenle yemeği hazırlamaya devam ederken konuşmaya başlaması beni şaşırtmıştı.

“Büyükbabam Edmond, babamın beni neye dönüştürdüğünün farkındaydı. Neler yapabileceğimi biliyordu. O ve May,

uzun bir süre sevgileriyle beni normal bir insana dönüştürmeye çalıştılar. Kaçınılmaz gerçekliğimi bana istikrarlı bir hayat sunarak değiştirebileceklerini düşündüler. Ancak çok fazla hasar almıştım. Henry beni çok iyi eğitmiş, çok fazla şey öğretmişti. Derken...” Yıllardır çalınmayan bir plağın üstünde biriken tozu temizler gibi nefesini verdi. “Sen geldin.

“On altıncı doğum günümde, büyükbabam bana bir yığın dosya ve bir veda mesajı bıraktı. *‘Öldürmeyeceksin. Ancak mecbur kalırsan, hak edenleri öldür.’* Dosyadaki bütün erkekler adaletten kaçmış tiplerdi. Masumları, zayıfları avlayan katillerdi. Ortak özellikleri polisin onları hiç yakalamamış olmasıydı. Edmond’ın ölümünden sonra da her haziran ayının ilk salı günü ve ekim ayının son perşembe günü şehir merkezindeki bir posta kutusuna sahte bir isimle dosyalar bırakılmaya devam etti.”

“Yani diğer katilleri mi öldürüyorsun?”

“Hımm,” diye mırıldandı.

“Ve May bunu hiç öğrenmedi mi?”

Adı geçince omuzları gerilse de kestiği sebzeleri tavaya atıp karıştırdı.

“Sanırım şüpheleri vardı ama o mutlu bir cehaletin tadını çıkarmayı tercih etti. Edmond bana çevremdeki insanları korumanın tek yolunun onları karanlıkta tutmak olduğunu söylemişti. Yani senin dışında bilen tek kişi oydu. Ben May için her zaman sevgili torunu olacaktım. Aile malikânesi bodrumunda insan öldüren adam değil.”

May, Thatcher’ın düşünmek istediğinden fazlasını biliyordu. Bahçede yaptığımız konuşma bana bildiğini işaret etmişti, yine de bence onu seviyordu. Belki de inkâr ediyordu ama May torununun aslında kim olduğunun pekâlâ farkındaydı.

Anlamlı geliyordu. Neden bu kadar gizemli davranıyordu peki? May ya da benim gibi sevdiği insanları, kendisi gibilerden ancak kendi bildiği şekilde koruyabileceğini düşünüyordu.

Aramızdaki mesafenin sebebi bizi ondan korumak içindi. Onun açısından mantıklıydı.

“Bir dakika,” dedim kaşlarımı çatarak. “Bodrum mu dedin? Orada mı yapıyordun yani? Thatcher, polis malikâneyi bastı. Sen oradan...”

“Aptal değilim, Lyra,” diye sözümü kesti ve fırından bir tür ekmek çıkarıp tezgâhın üzerine koydu. “Artık sadece sıradan bir bodrum. May’ın cesedini bulmadan önce oradaki bütün iş-kence kanıtlarını ortadan kaldırdım. Temizleyip kusursuz bir şekilde bıraktım.”

O yemek pişirmeye devam edip dolaptan tabakları çıkarırken aramıza sessizlik çöktü. O özel anda gerçeklik aramıza çöktüğünde ondan ne kadar hoşlandığımı kabul ettim.

Onu ne kadar sevdiğimi kabullendim. Ona sahip olabilmek ve güvende kalması için yalan söyler, çalar ve dünyayı parçalardım.

Fakat bu bile mutluluğumuzu garanti edemezdi.

Bu gerçeği bilmek, beni tek başına mahvetmeye yetiyordu. Birini bu kadar çok sevebileceğini bilmek ve evrenin o aşka izin vermeye gücünün yetmeyeceği gerçeğiyle yaşamak acı vericiydi.

Annem dindar biri değildi, ben de öyle sayılmazdım. Ancak onu sonsuza dek yanımda tutacaksa, dua bile edebilirdim.

Dünya bana çok fazla karanlık, Thatcher’a ise bir insanın taşıyabileceğinin çok ötesinde acı vermişti. Bizim için yumuşak bir son için her tanrıya yalvarabilirdim. Huzurdan başka bir şey gerektirmeyen sessiz bir son uğruna herkese, her şeye yakarabilirdim.

Onu tanımak hem mutluluk hem de lanetti.

Artık daha da tehlikeliydi. Her bir katman soyuldukça tehlike artıyordu. Ona yaklaştıkça daha fazla kaybedecektim.

Dönüp onu yeniden izlemeye başladığımda derin bir iç çektim.

Lütfen, diye düşündüm. Hak ettiğimiz sona kavuşmamıza izin ver. Mutlu olmak zorunda bile değil. Sadece onun yanımda olmasına ihtiyacım var.

“Ne kadar yoğun düşüncelere daldığını görebiliyorum,” dedi önüme buhar çıkan bir tabak koyarken. Buz mavisi gözlerinde muzip bir ifade vardı. “Seni bu kadar şaşırtan şeyi paylaşmak ister misin?”

“Daha önce hiç ev yemeği yemedim,” dedim aniden. Aklımdan geçen ilk şey değildi ama yalan da değildi. “Benim için bir ilk.”

Sırtarak ellerini tam da önümdeki tezgâha dayadı. “O zaman senden çaldığım ilkler listesine eklersin.”

Midemde sıcacık bir şeyler kıpırdandı.

Kızaran yanaklarımı çaktırmamaya çalışarak çatalımla tabağımdan bir parça tavuk aldım. “Annem berbat bir aşçıydı. Onunla ilgili en net hatırladığım şeylerden biri bu, diğeri de yanmış patlamış mısır kokusu.”

Thatcher’ın yemekleri tam da hayal ettiğim gibiydi. Çok lezzetliydi. Zaten onun kötü bir şey yapabileceğini hayal edemiyordum.

“Bana annenden bahset,” dedi dirseklerini tezgâha yaslariken. Yutkundum. “Annemden mi?”

Başını salladı ve çatalında döndürdüğü makarnasını ağzına attı.

“Neden?”

“Bu odada birinden etkilenen tek kişi sen değilsin, Lyra.”

Genellikle onu sorgulayan ben olurdum. Bu sayede onu zorlayan ve meydana getiren şeyleri öğrenebiliyordum. Birinin beni tanımasına alışkın değildim. Aslında bunun nedeni kimse-nin beni tanımak istememesiydi.

Ben bir hayalettim çünkü öyle olmayı seçmiştim. Kendine dair şeyleri paylaşmaktan daha kolay geliyordu.

“O...” diye söze başladım. Annemi, onu hiç tanımayan bir insana tarif edecek kelimeleri bulmaya çalışıyordum. “Onunla hiç sıkıcı bir anım olmadı. Çoğu çocuk evde eğitim almaktan nefret ederdi ama ben onunla vakit geçirmeyi severdim. Uğur böceği yakalamama yardım eder, beni işine götürür ve normalde insanları korkutan hayvanları beslememe izin verirdi. Katı birisiydi, yine de tatlımı yemekten önce yememe izin verirdi.”

Canım aniden tatlı bir şey istediğinde ağzım sulandı. Gözlerimde yaşlar birikmişti. Uzun zamandır ilk kez onun hakkında yüksek sesle konuşuyordum.

“Beni bir şeylere dönüştürmeye hiç çalışmadı. Olduğumdan başka birisi olmamı istemedi. Beni olduğum halimle sevdi.”

Yanağımdan süzülen gözyaşımı hızla koluma sildim. Yumuşak bir gülümsemeye Thatcher’a baktım ama o ifadesiz bir yüzle beni izliyordu.

“Küçükken kelekli elbiseme takıntılıyım. Rengi mordu, her yanında kelekler vardı. Aylarca aralıksız giymiştim ve annem her akşam benim için yıkamıştı.”

“Onu özölüyorsun.” Gözümden akan başka bir damlayı parmağıyla sildi. Tavrı, her zaman yaptığı bir şeymiş gibi doğaldı. Yumuşak dokunuşu beni ona doğru çekiyordu.

“Hem de çok,” diyerek dokunuşuna doğru eğildim ve parmaklarımı bileğine doladım. “Hepsini sana sakladığımı biliyorsun, değil mi?”

Kaşlarını kaldırdı. “Kelekli elbiselerini mi?”

“Hayır,” dedim gülerek. “İlklerimi. Hepsini sana sakladım.”

Gözlerinde parlayan ışığı görebiliyordum. Başka bir şey söylemememe fırsat bırakmadan tabakları kenara itti ve beni kollarımdan tutup kendine doğru çekti.

“Sanırım...” Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi duraksadı. “Sanırım ben de ilklerimi hep sana sakladım.”

“Yani sen hiç... Ben senin ilkin miydim?”

“Başka insanlara dokunmayı sevmiyorum, Lyra. Düzüşmenin farklı olacağını sana düşündüren ne?”

Thatcher’ın bu kısmının bana ait olduğunu bilmek gururumu okşamıştı.

Benden çok daha uzundu. Kendimi onun bedenine sarılmış gibi hissediyordum. Ellerimi gömleğinin önünden sarıp onu sahiplenircesine tuttum.

“Bu ellerin yaptıklarını ve yapmaya devam edeceklerini biliyorken,” dedi beni iyice sıkarak. “Onlardan korkmuyor musun?”

Korkmam gerekirdi. Korkmak normaldi.

“Bunu değiştiremem, Lyra. Aramızdaki bu şey, benim kim olduğum gerçeğini değiştirmeyecek.”

Ellerimin altında kalp atışlarını hissedebiliyordum. Onun bir katil olduğu kadar bir insan olduğunu da biliyordum. Yıkım için tasarlanmış olsalar bile insanlar sevgiyi hak ederdi.

“Ellerin ne kadar zalim olursa olsun, onlar daima benim kendimi güvende hissettiğim yerler olacaklar. Bana dokunmak için yaratılmış parmaklardan nasıl korkarım?”

Yüzüme dikkatle baktı. Sanki yalan mı, yoksa doğru mu söylediğimi anlamaya çalışıyordu. Kararı ne olursa olsun, ağzını bana yaklaştırdı. Bir öpücüğün fısıltısı gibiydi. Çok yaklaştı ama kader öyle istiyorsa, yapacak bir şey yoktu. Karnımdan şiddetli bir gürültü yükseldi.

Aramızdaki hassas havanın bozulacağını düşünürken tam tersi oldu.

Asla unutamayacağım bir anıya dönüştü ve Thatcher güldü.

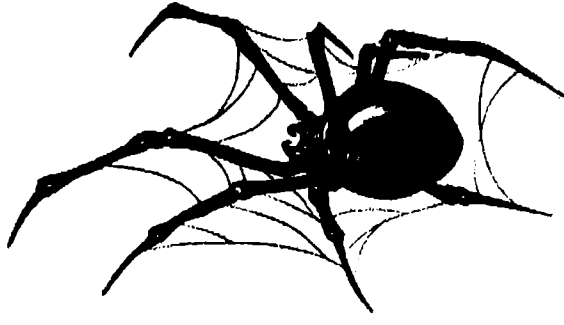
Üstelik ne buz gibi ne de sıcak bir gülüştü.

Tutku dolu bir gülüştü. Zengindi.

Sessiz bir göle atılıp dalga dalga yayılan bir taş gibi göz

kenarlarına yayılan gülümseyişi, bir anda en sevdiğim ses olmuştu. Alnımdan öpene kadar o sese gülümsediğimin farkında bile değildim. Kahkahasının kalıntıları tenimi gıdıklamıştı.

“Hadi, ye artık,” diye mırıldandı. “Yoksa miden kendi kendini yiyecek.”

BÖLÜM ON ALTI

Ölüm Dansı

Lyra

Bu elbise üç makaron yemeden önce iyi bir fikirdi.

Yine de tatlıları es geçecek kadar güzel bir elbise olduğuna inanmıyordum. Briar boynumun arka kısmındaki son düğmeyi iliklediğinde harika görünüyordu. Şişkin karnımla da aynı şekilde güzel görünecekti.

Kırmızı ışıklar kadife kumaşın üzerinde toz gibi parlarken gergin kumaş neredeyse tenime dikilmiş gibi gözüküyordu. Ne kadar dar olursa olsun, o uzun kollu elbiseye hayır diyememiştim. Rengi bana Pavon imparator keleşinin yanardöner halini hatırlatmıştı.

Ebeveynlerinden nihayet kurtulduğunda, “Bir sigaraya ihtiyacım var,” diye mırıldandı Alistair. Dudaklarına yapıştırdığı içkisiyle bir sütuna yaslanışım izledim.

Deri ceketiyle geleceğini düşünmüştüm ama ceketini siyah bir smokinle değiştirmişti. Muhtemelen oradaki konukların çoğuyla aynı smokindi ama Alistair’ın üzerinde farklı bir hava yaratıyordu.

Ailesi kötü şöhreti yüzünden dışlanmış oğullarını ne kadar düzeltmek istese de o daima yozlaşmaya devam etmişti. Ponderosa Springs'teki sahip oldukları devasa arazileri devralacak bir vârise, miraslarını devredecekleri birine ihtiyaçları vardı çünkü büyük oğulları gözden düşmüştü.

Ancak Alistair günah keçisi ilan edileli çok olmuştu. Takım elbisesi üzerine ne kadar iyi oturursa otursun, bu kimsenin fikrini değiştirmeyecekti. O daima bir yedekti ve onlara inat öyle olmaya devam edecekti.

“Sevgililer Günü’nü pek sevmiyorsun galiba?” diye sordum.

“Tabii ki severim. Hatta bayılırım. Hollow Heights’ın en iyileriyle başka bir abartılı dans partisi olmasaydı, cumartesi gecesini başka nerede geçirebilirdim ki?” dedi alaycı bir ifadeyle. “Babama benimle toplum içinde biraz vakit geçirme fırsatı vermekten başka bir işe yaramıyor.”

Sevgililer Günü Maskeli Balosu, okulun bir nezaket gösterisiydi. Bu kadar kısa bir sürede üstesinden geldiğimiz her şeyi kutlamak üzere düzenlenen bir baloydu. Hollow Heights’m sağladığı bağları ve ilişkileri kutlamak için bir fırsattı. Yani en azından balo broşüründe böyle yazıyordu.

“Ona karşı çıkmayı hiç denedin mi? Yani kasaba yönetiminde yer almak istemediğini falan?”

“Her fırsatta. Hatta bu konuda çok naziğimdir. Her konuşmanın sonunda cehenneme kadar yolu olduğunu söylerim.”

Dudaklarımdaki ahududu kalıntılarını yalarken gülmeme engel olamamıştım. Öğrenciler Salvatore Yemek Salonu’nun her bir köşesinde birbirleriyle muhabbet ediyordu. Yere altın kalpler saçılmış, tavandaki duvar resimlerine kırmızı ışıklar yansıtılmıştı. Hoparlörlerden romantik müzikler çalıyordu.

“Rook nerede?” diye sordum dans pistindeki maskeli öğrenci kalabalığını tarayarak. “Keşif modunda olmamız gerekmiyor

mu? Benim görevim şüpheli bir durumda ikinize bahane uydurmaksa, çarpık kardeşlerin sadece biri yanımdayken bunu nasıl yapacağım?”

“Sen sadece tatlılar için geldin,” dedi Alistair alaycı bir tavırla gülümseyerek. “Rook muhtemelen tuvalette ot içiyordur. Geceyi tıttırmeden atlatamaz.”

Kravatını çekiştirip gevşetti. Gümüş maskesini yüzüne doğru indirdiğinde odanın orta yerinde sigara yakmasına yirmi saniye kaldığını anladım.

“Bunu sana daha önce söylemek isterdim,” dedim profilini izlerken. “Cenazede söylediklerim için özür dilerim. Başıma gelenlerin suçlusu sen değildin. Briar’ı korumaya çalışıyordun sadece.”

May’i toprağa verdiğimiz gün çok kızgındım. Durmadan artan öfkemi ona yöneltmiştim. Bütün dünyanın benim gibi yas tutmasını istiyordum. Acım beni o kadar kör etmişti ki, Alistair’in ne kadar incindiğini bile görememiştim.

Dönüp bana baktı. “Sen de Thatcher’ı korumaya çalışıyordun. Bunun için özür dilemene gerek yok.”

Başımı sallarken aramızdaki anlayış dolu enerjiyi hissettim. Sevdiklerimizi korumak için ne gerekirse yapardık. Aşk her zaman güzellik dolu bir duygu değildi. Bazen sizi öfkeli ve intikamcı bir yaratığa çeviriyordu. Her şeyi parçalama potansiyeline dönüştürebilirdi.

“Bu akşam Easton’ı görmedim. Sence geceyi es geçmiş olabilir mi?”

“Muhtemelen. Gerçi babası burada, annemle sohbet etmek için hiç vakit kaybetmedi. Godfrey’in geleceğine paramı basıyorum.”

Alistair ve Stephen Sinclair arasında, Halo’ya katılımından bağımsız olarak hiçbir sevgi kalmamıştı. Stephen ve Elise Caldwell’in ilişkisi zaten yeterince zarar vermişti.

“Akıllı varsa gelmez. Öyle bir yara en az bir ayda iyileşir.” Dudaklarıma götürdüğüm şampanya kadehimden bir yudum aldım.

Alistair bana döndü. “Ağızına bıçak sokulacak kadar ne yaptığını merak ediyorum.”

Yanaklarım kızardı. Kaşlarımı soru sorarcasına kaldırıırken omuz silktim. “Bilemem,” dedim ucuz ve bariz bir yalan atarak.

Alistair güldü, düşündüğümde daha fazlasını bildiğini belli eden gözleriyle beni izledi.

“Thatcher belki inkâr edecektir,” dedi ellerini göğsünde kavuşturarak. “Ama onun kadar koruyucu birini daha tanımadım. Biraz huysuz birisi olsa da benim tarafımda olmasını isterdim.”

Bu bana Alistair’ın, Thatcher ile ilişkiye onay verdiği bir konuşma izlenimi vermişti. İhtiyacım olmamasına rağmen yine de iyi hissettirmişti. Kabul görmek alışkın olduğum bir şey değildi.

Ona teşekkür etmek üzereyken Briar ve Sage ön kapıdan girdi. Gözetleme planımızın kendilerine düşen kısmını tamamlamış olmalıydı. Briar’ın mavi elbisesi her adımda parlarken sarı saçları dalgalar halinde sırtına dökülüyordu.

Bizi gördüğünde Briar hemen Alistair’a yaklaşıp sarıldı ve başım göğsüne yasladı. Alistair koruyucu bir tavırla sevgilisinin belini sardı.

“Yoksa Sevgililer Günü ile ilgili mızızlanıyor muydu?” diye alaycı bir tavırla konuştu Briar. “Yalanlarına inanma. O gizli bir romantiktir.”

Alistair kasvetli tavrını değiştirmese de ağzının köşesinde bir gülümseme vardı. İkisi birbirine karışmıştı. Kadının enerjik parıltısı, adamın karanlığıyla birleşerek grinin çarpıcı bir metalik tonunu meydana getiriyorlardı.

Briar’a doğru eğilerek, “Godfrey’in ofisinde bir şey bulabilmeniz mi, küçük hırsız?” diye sordu Alistair.

“Sikeyim,” diye homurdandı Briar. Alnını Alistair’ın göğsüne yasladı. “Ya her yeri temizlemiş ya da bulacak hiçbir şey yoktu.”

“Bir ceset daha bulmak için dua etmem delilik midir?” diye sordu Sage. Kusursuz yüzünde sinirli bir ifade vardı. Briar etrafı ararken o gözcülük yapmıştı. “Gerçekten bir çıkmaz sokak daha bulmanın dışında herhangi bir şey var mı elimizde?”

Açıkçası Conner’a dair kirli çamaşırlar bulma girişimimiz zaman kaybıydı. Yorulmuştum. Var olmayan bir şeyin kanıtını arayarak boşu boşuna uğraşıyorduk. Sanki giderek daha derin bir şekilde kendi mezarımızı kazıyorduk.

“Alabilir miyim?” diye sordu Sage çok az dokunduğum şampanyayı işaret ederek.

“Tabii.” Kadehimi bana hüzünlü bir ifadeyle bakan kıza uzattım. İçkiyi tek seferde kafasına dikti. Bitirdiğinde omzuna düşen bir tutam saçı elinin tersiyle temizledi.

Az önce tıkindığım tatlının pişmanlığını yaşayarak elimi karnıma bastırdım.

Black Sands Koyu’nda bulunan kız son kurban olmuştu. Taklitçi katil yıkımına devam etmeden önce biraz nefes almamız için zaman tanımış olabilirdi.

“Hepiniz çok depresif gözüküyorsunuz.”

Hepimiz döndük ve birkaç öğrencinin yanından geçen Rook’a baktık. Kahverengi saçları takım elbisesinin yakasına dağınık bir şekilde iniyordu. Taktığı kırmızı boynuzlu maske yüzünün büyük bir kısmını gizliyordu, Alistair’ın maskesiyle aynıydı.

“Sorun değil. Günü kurtarmaya geldim,” dedi sırtarak.

Kollarını sardığı Sage’i kendine doğru çekti.

“Sakin aletinle ilgili şaka yapma,” dedi Sage gözlerini devirerek. Eğilip erkek arkadaşını kolundan yumuşak bir tavırla öptü.

Bir anlığına kıskançlık gibi bir şey hissettim.

O anda düşünmem gereken şey bu değildi ama Thatcher ile benzer bir ilişki yaşamak istiyordum. Gizli ilişkimizden memnundum, onu elde etmenin tek yolu buysa bunu kabul ederdim.

Yine de herkesin içinde sevgi gösterisi yapmayı istemekten kendimi alamıyordum. Belime dolanan bir kol, alnıma dokunan bir öpücük olabilirdi. İlişkimizin benim hayal ürünü olmadığını gösteren bir şeyler istiyordum.

Rook, Sage'i yanağından öptü. "Sonra aletimden yeterince faydalanacaksın zaten, bebeğim."

"Van Doren," diye araya girdi Alistair. "Saçmalık olmayan herhangi bir şey bulabildin mi?"

"Sakin ol, babacık," dedi Rook ve cebinden telefonunu çıkardı. "Silas ve bilgisayarındaki yüz tanıma yazılımı sayesinde James'in terminalde bulunduğu adamlara dair bazı bilgiler elde ettim. Dosyaları geri yükledim."

Telefonu Alistair'a fırlattı, ardından sırayla birbirimize uzattık. Bana geldiğinde ekrana bakarken yüz ifademi değiştirmemek için büyük çaba gösterdim.

İsim: Aaron O'Hara

Yaş: Otuz üç

Fuhuşa teşvikten üç suçlama. Cinsel saldırıdan iki suçlama. Silahlı soygun suçlaması bir tane.

Yirmi iki yaşındayken Attica Islahevi'nde on yıl hapis cezasına çarptırıldı. Hapishanenin aşırı kalabalığı yüzünden sekiz yıl hapis yattı.

Kısacası o eski bir pezevenkti ya da hâlâ öyleydi ama henüz yakalanmamıştı. Yıllar önce çekilmiş vesikalık fotoğrafını gezip belgedeki ikinci isme baktım.

İsim: Declan O'Hara

Yaş: Otuz yedi

Organize suçlardan 25 yıl hapis cezasına çarptırıldı. Uyuşturucu ve seks kaçakçılığına karıştığı bilinen suç üyeleriyle bağlantısı olduğu bilgisini verdiği için ceza indirimi anlaşmasını kabul etti.

Altı yıl önce tanık koruma programıyla serbest bırakıldı.

“Sinclair’in mafya ile çalışmasına imkân yok,” diye fısıldadı Sage etrafındakilere bakarak. “Öyle değil mi?”

Alistair yüzünü sinirli hareketlerle ovuşturdu. “Elite şirketinin kampüsüne girmeliyiz. Nakliye konteynerlerini bulmamız halinde, James’in ilgili herkesi ele vermesi adına elimizde yeterince koz olur.”

Oda hafifçe dönmeye başladı.

Silas’ın kız arkadaşı için alacağımız intikam, nasıl olmuştu da buralara kadar gelmişti? Bu kadar derine nasıl düşmüştük? Buradan nasıl çıkacaktık?

“Peki lanet planın...”

“Şuna bakın. Ne kadar da tatlı bir grup, değil mi?”

Hepimiz sessizleştik.

O gergin sessizlik çöktüğünde çevredekilerin sohbetleri daha yüksek sesle duyulmaya başlandı. Sıcaklığın birkaç derece düştüğünü hissettiğimde bir kolumu kendime doladım.

Stephen Sinclair daire halindeki grubumuzun kenarında duruyordu. Sarı saçları kusursuz görünüyordu. Mavi gözlerini üzerimizde gezdirirken yüzünde sakin ve kendinden emin bir ifade vardı.

“Yeni dönem nasıl gidiyor?” diye soğukkanlılıkla sordu. Sanki sinsi bir yılan değilmiş de Hollow Heights’in dekanıymış gibi bir tavır sergiliyordu.

Stephen daima kendini fazla beğenmiş bir pislik olmuştu.

Easton da onu örnek alıyordu. İkisi de girdikleri her yerin sahibymiş gibi davranırdı. Diğer herkesten üstün olduklarına inanırlardı.

“Annem nasıl?” diye sordu hoşnutsuz olduğu durumları kimseden gizlemeyen Alistair.

Stephen bunu sırtarak doğal bir tavırla karşıladı. “Az önce konuşuyorduk. Yönetim kurulu olarak geleceğimizi tartışıyorduk. Mezun olduktan sonra tekliflerini kabul etmeyi düşündüğünü duydum.”

Alistair’ın çenesinin seğirişini, onu sıkıca tutan Briar’ın parmak eklemlerinin bembeyaz kesilişini izledim.

“Pek sayılmaz,” dedi dişlerinin arasından.

“Yazık.” Stephen hafifçe kaşlarını çattı. “Birlikte çalışmak güzel olurdu. Sanırım kendi yolunu izleyeceksin.”

Hava, bıçakla kesilebilecek kadar yoğunlaşmıştı. Kalp atışlarımın uğultusu kulaklarımda yankılanıyordu.

Bizim işin içinde olduğumuzu ve onları takip ettiğimizi biliyordu.

“Sadece uğrayıp selam vermek istemiştim. Başsağlığı dileklerimi de sunayım dedim. Umarım Thatcher’ı bir an önce bulurlar. Onu sizinle birlikte görememek çok garip.” Sanki bu komik bir şakaymış gibi gülümsedi.

Onu gebertecektim.

Thatcher’a dokunması halinde onu kendi ellerimle gömerdim ve bunun için herhangi bir kanıt peşinde koşmazdım. Sımsıkı yumruklarımın üstünde bileğimde bir sıcaklık hissettim.

Başımı çevirince Alistair’ın elinin benimkini kavradığını gördüm. Beni olduğum yerde tutmaya çalışıyordu.

“Hanımlar,” dedi Sinclair direkt gözlerimin içine bakarak. “Dikkatli olmaya çalışın. Hiçbirinizin canının yanmasını istemem.”

Gece yavaş yavaş sona eriyordu. Müzik yumuşamış, çiftler dans pistine çıkmıştı. Kaosun ortasında hâlâ birbirimize sahip olduğumuzu hatırlatan zarif bir melodi çalıyordu.

Stephen diğer sosyetikler ve yönetim kurulu üyeleriyle kaynaşmak üzere ortadan kaybolduğunda öfkem yatıştı. O gittikten sonra Halo haricinde her şeye odaklanmaya çalıştım.

Rook'un Sage'i kollarına alıp sanki tek kişiymiş gibi dans edişlerini şampanya kadehimin ardından gülümseyerek izledim. O anda o kadar âşık görünüyorlardı ki, buraya gelme sebebimizi bile neredeyse unutacaktım.

Stephen'ın konuşmasından sonra Briar ve Alistair da gitmişlerdi. Yani orada mahsur kalmıştım çünkü beni dans pistindeki çift eve bırakacaktı.

O anın tadını çıkarmalarına izin vererek kalabalığın arasından sıyrıldım ve ikinci kata çıktım. Korkuluktan eğilip aşağıdaki insanları izledim.

Biraz daha yürüdükten sonra sağımda iki Fransız kapı gördüm. Biraz temiz hava almak istiyordum. Şansımı deneyip kapı kolunu denediğimde kilitli olmadığını gördüm.

Gecenin serinliği hemen yüzüme çarptı. Uzun kollu bir elbise giydiğime şükrettim. Ancak yağmur yağıyordu. Oregon'daki şubat ayları düşünüldüğünde bu bir mucize sayılırdı.

Çıktığım sarmaşıklarla kaplı teras ortak alana bakıyordu. Pahalı peri ışıklarıyla aydınlatılmıştı, balodan ayrılıp arabalarına giden birkaç kişiyi buradan görebiliyordum. Yeterince uzak olduğumdan karanlığın içine sessizce karışmıştım, yine de partiden gelen müziğin sesini hâlâ duyabiliyordum.

Aşağıda karlar üstünde birbirini kovalayan bir çift gözüme çarptı. Erkek, kızı yakaladığında kahkahaları yükseldi. Dirseklerimi trabzana yaslayarak o iki âşık insanı izledim.

Sevgililer Günü her zaman en sevdiğim tatil olmuştu.

Çikolata ve şekerlemeler için ufak bir kısmıydı.

Aşkın her şekilde kutlanmasını seviyordum. Mesele sadece evlilik teklifi etmek değil, mevcut ilişkileri de geliştirmekle ilgiliydi.

Etraftaki bunca kötülüğe rağmen hayatımda değer verdiğim bu kadar insanın varlığının hatırlatılması hoşuma gidiyordu. Çocukken sınıf arkadaşlarına Sevgililer Günü kartı gönderen öğrencileri kıskanırdım. Evde özel eğitim almanın nefret ettiğim kısmı buydu.

Bizim aşk tanımımız, romantik sevginin çok ilerisine geçmişti. Kutlamaya değer bağlar kurmak için çok uzun bir süre beklemiştim. Belki de bugünü bu kadar sevmemin nedeni buydu.

“Yalnız kalmak tehlikelidir, Lyra.”

Hızla döndüğümde neredeyse düşüyordum. Son anda tırabzanlara tutunarak dengemi sağladım.

“Burada ne halt ediyorsun?” diye fısıldadım. “Kulübede kalma sebebin orada saklanmandı, Thatcher. Burada seni görecekler.”

Gölgelerin arasından çıkıp platforma doğru ilerledi. Ortak alanın ışığı elindeki şık kırmızı kutuyu aydınlatıyordu. Kalp şeklindeki paket yüreğimi hoplatmıştı.

“Maske de bunun için değil mi zaten?” diye sordu.

Maskesi diğer çocukların maskesiyle aynıydı ama Thatcher’inki mattı. Sadece ağzı açıktaydı. Boynuzlarının hemen ardında geriye taranmış beyaz saçlarını gördüm.

Dediğine karşı çıkmak zordu.

Uzaktan bakıldığında onu kampüsteki diğer maskeli öğrencilerden ayırmak imkânsızdı. Ancak yaklaştıkça onu tanıma şansı artıyordu.

Belki de artmıyordu.

Belki de maske takmış olmasına rağmen ona özgü özelliklerini fark edebilen bir tek bendim. Ruhumda o kadar derin bir

iz bırakmıştı ki, onu gözlerim kapalıyken bile tanıyabilirdim. Parfümünün kokusundan, uyuyuşuna kadar her detayını biliyordum.

“Bir şey mi oldu? Eve gelmemi bekleyemeyeceğin kadar önemli bir şey mi?”

Thatcher malum nedenlerden dolayı Sevgililer Günü operasyonumuzdan uzak durmak zorunda kalmıştı ve bu durumdan hoşnut değildi. Huzursuz olduğunu, duvarlar arasında kalmanın onu ağır ağır öldürdüğünü biliyordum.

Yine de keşke orada kalsaydı.

Omzuma dokunup terasın kenarına ilerledi ve aşağıya baktı. Uzun bedenini, benim elbisemle neredeyse aynı renk bir takım elbiseye sığdırmıştı. Bunun bir tesadüf olmadığını biliyordum.

Sırtını tırabzana dayayarak elindeki kutuyu salladı.

“Hediye vermek konusunda sabırsız biriyim.” Sanki bu insan içine çıkması için yeterli bir nedendi.

“Hediye verme alışkanlığın olduğunu bilmiyordum,” dedim soğukun etkisiyle kollarımı kendime dolayarak.

“Aslında yok.”

Gözlerini görememek canımı sıkıyordu. Mat maskesi gözlerinin mavisini ve ağzının sert hatlarını gizliyordu.

“Ama...” Göğsü aldığı derin nefesle yükselirken kutuyu bana uzattı. “Sevgililer Günü senin en sevdiğin gün. Yani bunu bir teşekkür olarak düşün.”

Altdudağımı ısırdım, kutuyu ondan aldığımda dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Kutunun üzerindeki pürüzsüz kumaşın sıcaklığını parmaklarımda hissettim. Pahalı görünüyordu. Kendi ağırlığım kadar şekerleme ve tatlı yememe rağmen çikolata olma ihtimali karşısında karnım guruldamıştı.

“Neden bana teşekkür etmek zorundaymışsın?” Kaşlarımı kaldırarak paketi nazikçe açmaya çalıştım.

“Anlayabileceğimin çok daha ötesinde şeyler için.”

Kutunun kapağı açıldığında ağzım açık kaldı. Bana şekerleme ya da mücevher aldığını düşünmüştüm çünkü çoğu erkek böyle yapıyordu. Ayrıca bana ne alırsa alsın mutlu olurdum.

Ancak bunu hiç beklemiyordum.

“Thatcher,” diye fısıldadım. Sesini rüzgâra karışıp yok oldu. “Bu... Aman Tanrım.”

Normalde çikolataların olduğu bölümlere, hepsi birbirinden farklı ve nadir örümcekler yerleştirilmişti. Bir gün bunları sipariş etme umudumdan günlüğümde bahsetmiştim. Sergime kadar bir tane bile sipariş etsem mutlu olacaktım ama artık her biri mükemmel bir biçimde önümde diziliydi. Bana sadece onları evdeki yapay ağa yerleştirmek kalmıştı.

Gözlerimin kenarında yaşlar birikirken parmaklarımın titrediğini hissediyordum.

“Bu bir insanın benim için yaptığı en güzel şey,” dedim coşkuyla. “Bunları nasıl aldın? Bulması neredeyse imkânsız.”

Sıradan bir şeyden bahsediyormuşum gibi ellerini cebine soktu. “Rook bana bir iyilik borçluydu.”

“Teşekkürler,” dedim kutunun kapağını nazikçe kapatarak. “Sevgililer Günü’nün en sevdiğim tatil olduğunu nereden biliyordun? O kadar şeffaf mıyım ben?”

Thatcher yaslandığı yerden doğruldu, aramızdaki mesafeyi çabucak kapatarak iyice yakınımaya geldi. Her nefesinde yüzüme yayılan naneli sakızının kokusunu alabiliyordum. Kutuyu elimden alıp yanımızdaki bankın üzerine koydu.

Elini belime yerleştirerek beni kendine çekti, diğer elini kolum boyunca kaydırды. Boynuma doğru eğildiğinde maskenin kenarı yanağımı okşadı. Plastiği, alev almış yüzümü serinletiyordu.

“Sen birçoğu için görünmezsin, esrarengiz bir hayaletsin. Sen dünya için bir gizemsin, Lyra. Ama seni çözmeme izin verdin.” Kulağımı okşayan sözleriyle titredim.

Dikkatle, sahip olduğundan kendisinin bile haberinin olmadığı bir nezaketle elimi kavradı. Kolum içgüdüsel olarak boyuna dolanırken balo salonundan tanıdık bir şarkının yükseldiğini duydum.

Aşağıdaki dünya hayat doluydu ama biz orada kendi balomuzun içinde hareket ediyorduk. Dokunulmaz, kırılmayı reddeden manyetik bir alana hapsolmuş gibiydik.

Hayatım boyunca bunu beklemiştim. Onu beklemiştim.

Dolapta saklanan küçük bir kız ya da dünyanın olmamı talep ettiği hayalet değil, onun yanında durabilecek bir kadın olarak göreceği anı beklemiştim. En sonunda birlikte olabileceksek, tüm fırtınaları atlatabilecek biri olarak görmesini istemiştim.

Onun eşiti olmak istemiştim.

“Saçımı topuz yapmandan nefret ettiğimi söylemiş miydin?”

Kaşlarımı kaldırıp geri çekildim. “Sage bu tür elbiselerin toplu saçlar için tasarlandığını özellikle belirtti. Sırtımı başka türlü nasıl gösterebilirdim ki?”

Parmakları omurgam boyunca ilerleyip düğmelere dokunarak enseme ulaştı. Buklelerimi tutan iğneleri aradığını, onları tek tek çıkardığını hissedebiliyordum.

“Hiçbir elbise bunları saklamaya değmez.”

Altımızdaki zemine düşen metalin sesi kulaklarımda çınılıyordu. Tüm tokaları çıkarıp umursamazca yere düşmelerine izin verdi ve saçlarımı hızlıca özgür bıraktı.

İşini bitirdiğinde omuzlarımdaki ağırlığı hissettim. Uzamış kâküllerim gözlerimi tehlikeli bir şekilde kapatmak üzereydi, elektrik prizine dokunmuşum gibi göründüklerini biliyordum.

Yine de saçlarımı okşamasını, kocaman elleriyle buklelerimi taramasını çok seviyordum. Durum farklı olsaydı, bu parmaklarla piyanist olabilirdi. Müzik için yaratılmışlardı.

Saçımın yeni halinden memnun kaldığında elini tekrar sırtıma yerleştirdi.

Müziğin melodisine uyum sağlarken, “Şimdi ne yapıyoruz?” diye fısıldadım. Bedenimdeki elleri bizi yönlendiriyordu.

“Bu kadar güzel görünüp de birinin seni dansa kaldırmaması yazık olurdu.”

“Daha önce dans etmiştik, Thatch.”

“O zaman da söylediğim gibi o bir oyalama operasyonuydu,” diye düzeltti. Elim tutuşunu sıkılaştırdıktan sonra beni ileri doğru itti.

Vücudumu döndürdüğünde cıyaktım. Dönüşümü kontrol etmek için elini yukarıda tutuyordu. Elbisem havalandı, yıldızlarla dolu kumaşı gecenin içinde dönmeye başladı. Gözlerimin kenarları kırışana kadar kocaman gülümsedim.

“İşte bu...” Nefesini dudaklarıma verdi. “...dans etmektir, sevgili hayaletim.”

Eğer bir anıyı sonsuza dek yaşayabilseydim, tam bu anı seçerdim. Seksen yaşına geldiğimde bile geriye dönüp hatırlayacağım bir geceydi. Özlemini duyup tekrar genç olmanın nasıl bir şey olduğunu düşündürtecek bir şeydi.

Onunla bu şekilde, sonsuza dek var olmak istiyordum. Sadece o ve ben.

Ponderosa Springs’in kâbusu ve onun sevgili hayaleti.

“Tüm bunlar bittiğinde ne yapacaksın?” Geleceğin ikimiz için neler getireceğini merak ederek düşüncelerimi sesli dile getirmiştım.

Gülümsemesi genişledi. “Hayatımın geri kalanında hapse girmekten kaçınacağım.”

Beni tekrar döndürdüğünde güldüm ve dünya bir anlığına sadece renklerden ibaret kaldı.

“Peki ya ben?” diye sordum nefes nefese. “Ben ne yapacağım?”

“Şu an yaptığını yapacaksın,” dedi bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken. “Peşime düşeceksin. Benim için var olacaksın.”

O iki kelime dilimin ucunda dans ediyordu.

Tam oradaydılar, sesli söylenmek için adeta yalvarıyorlardı. Kalbim tekliyor, art arda çığlıklar atıyordu.

Onu seviyorsun. Onu seviyorsun. Ona sevdiğini söyle!

Sadece bir takıntı olarak kalabilirdi ama güzel ve karanlık bir şeye dönüşmüştü. İki kat fazla dikenli olsa da nefes kesici bir gül fidanıydı. Onu çok önceden sevmiştim, bunu yapabilecek tek kişi olduğumu biliyordum. Ancak bu... aşktı.

Çocukluğumdan beri hikâyelerde okuduğum türden bir aşktı. İnsanlar böyle bir aşk için dilek tutarlardı. Birbirleri için yaratılmış insanların çarpıştığı, en sonunda evrenin hayatımıza bir amaç olarak koyduğu türden bir şeydi.

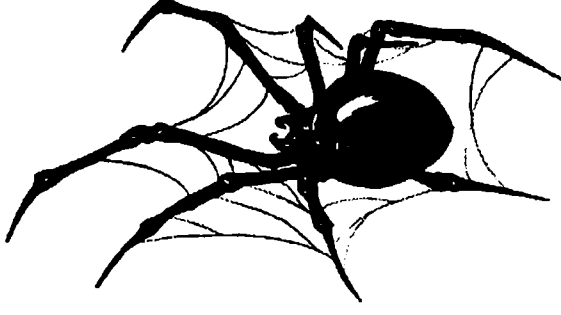
Söylemek istiyordum ama söylememiştim.

O anda yeterli olmadığı için söylememiştim.

Bu anı anlatmaya yeterli değillerdi. Kalbimin onun için bambaşka bir ritimle attığı gerçeğini anlatmaya asla yeterli değildi. O çok daha fazlasını hak ediyordu.

O yüzden onları yutup yerine başka sözcükler kullandım.

“Benim de sana bir hediyem var.”

BÖLÜM ON YEDİ

Benim Kanlı Sevgilim

Thatcher

Ağzım sulanıyordu.

Meraklı gözlerden uzaktayken Lyra'yı o güzel elbisesiyle bütün olarak yutma fikri gitgide daha çekici gelmeye başlamıştı.

Ona ne zaman bu kadar bağlandığımı bilmiyordum. Kiraz tadına ve sesine bağlandığım için oradaydım. O küçük takipçi-me tamamen takıntılı hale gelmiştim.

Onu kendi dünyama almamın geri dönüşü olmayan bir hasara yol açacağını biliyordum. Hayatı siyah beyaz yaşarken renkli birinin varlığıyla lekelenmemek imkânsızdı.

Ancak bu kadarını ben de tahmin edememiştim.

Daha önce açlığımın sebebi, hiç düşünmediğim deneyimlere duyduğum bir özlemimdi. Lyra'nın bana ait olduğunu bilmekle her zaman yetinmiştim. Gecenin gölgelerinde gizlenen o röntgenci bana aitti, biliyordum.

Onun olmak isteyeceğimi hiç beklemiyordum. Onun bana ait olduğu kadar ona ait olacağımı bilmiyordum. O taklitçi katil

hayatımı mahvetmeye niyetli olmasaydı, birbirimiz için yaratıldığımızı çoktan ona söyledim.

Onunkini kavramış elimi çekiştirerek beni kulübeye yönlendirdi. Zaten o elbiseyle beni nereye çekse peşinden giderdim. Sırtı bana dönükken belinin kavisini, kalçasının dolgunluğunu ve o elbisenin altındaki çıplaklığı hayal ediyordum.

Onu arzulamak beni zayıf düşürecekse, o zaman zayıf düşecektim.

Ona sahip olamadıktan sonra güçlü olmanın bir anlamı yoktu.

“Çıldırmayacağına söz ver,” dedi koridorda ilerlerken çatlaman sesiyle.

Girmemi yasakladığı tek yer orasıydı. Benden bir şeyler saklamasından biraz rahatsız olmuştum ama konuyu zorlamamıştım.

“Birilerinin göğüs kafesinde atan bir kalp gördüm,” dedim kaşlarımı kaldırarak. “Beni korkutacak çok bir şey kalmadı, hayatım.”

Kapıya ulaştığımızda parmak uçlarının üzerinde yükselip çerçevenin üstünden anahtarı alışıma hayranlıkla izledim. Titreyen parmaklarıyla anahtarı kilide soktu ve yerine oturana kadar itti.

Düzensiz kalp atışlarını hissedebiliyordum. Kapının ardında ne varsa, bu zamana dek kimseyle paylaşmamıştı. Bir an orada bir sürü cesetle karşılaşacağımı düşündüm.

“Korkuyorum,” diye fısıldadı. Kapı kolunu çevirdi ama açmadı.

Ona iyice yaklaştım, göğsüm sırtına değiyordu. Ağzım kulağının hemen yanına gelecek kadar eğildim. Kendini hemen bırakması, sonsuz bir güvenle bana teslim olması karşısında büyülenmiştim.

“Senin hakkındaki hiçbir şey beni korkutamaz, Lyra Abbott,” diye mırıldandım. “Karanlığın karanlığımdır. İkimiz de aynıyız.”

Gülümsediğini görmem için yüzünü görmeme gerek yoktu. Omuzlarının gevşemesinden bunu hissediyordum. Kapı gıcırdayarak açıldı, çığlık gibi bir ses koridorlarda yankılandı.

Lyra derin bir nefes aldı, içeri girerken karanlığın bedenini sarışını izledim. Onu sorgusuzca takip edip tamamen karanlığa gömülene kadar peşinden ilerledim.

Duvarlar uğursuz bir kırmızıya bürünmeden önce donuk bir ışık yansımıştı. Karanlık çukurlar her yanı çevreliyordu. Gözlerimin alışması biraz zaman almıştı. Alıştıktan sonra kendimi, *kendime* bakarken buldum.

Odanın her bir santimetrekaresini varlığımla işgal ediyordum.

Hayatımın çeşitli zaman dilimlerine dair yüzlerce fotoğrafım duvara asılı iplere dizilmişti. Banyo edilmiş fotoğraflar duvarlara yapışmış, daha da fazlası yerlere dağılmıştı.

Uzanıp mandallardan birindeki fotoğrafı aldım. Fotoğrafta başım eğik bir halde, şehir merkezindeki bir kahvecideydim. Gözlerimde güneş gözlüğüm vardı.

Bir tanesi sanat müzesinde, bir tanesi koşarken, bir diğeri arkadaşlarımlayken, bazıları ise lise havuzunda ve okul saatleri dışında çekilmişlerdi. Yıllar öncesine aitlerdi. Orada beş yüzden az sayıda fotoğraf olsaydı şaşırırdım.

Lyra'nın sanatsal bakış açısıyla bir araya getirilmiş, varlığıma adanmış bir tapınaktaydım. İzlediği ve vaktini ayırdığı her fotoğrafın öznesiydim. Egom tenimin altında mırıldanıyordu. Bunun çekici olduğunu itiraf etmenin garipliğini umursamıyordum. Benim için burası kutsal bir alandı.

Bana âşık olup yalnızca beni görmesini seviyordum. Benim obsesif meleşimdi ve ben onun tanrısıyım.

“Ne görüyorsun?” Parmaklarımı fotoğrafların üzerinde gezdirirken sessizliği bozdu. “Yani bunlara bakarken...”

Lyra utangaç bir tavırla duruyordu. Onun zihnindeki tek kişi olmamın bende yarattığı heyecanını tam olarak anlamıyordu.

Kimşenin tek bir şansı bile yoktu.

Yalnızca bana tutsaktı ve onu durdurmayı reddediyordum.

“Ne olduğunu anlamadan silaha dönüştürülen bir çocuğu,” diye mırıldandı. On beş yaşlarındaki bir fotoğrafımı ipten aldı. “Bu kadar güzelken sana nasıl canavar dediklerini hiç anlamıyordum. Sana yakın olamadığım zamanlarda, seni bu şekilde kendime yakın tutuyordum.”

Sanırım Lyra’nın beni nasıl böyle gördüğünü asla anlamayacaktım. Ona yaşattığım dehşeti görmezden gelip onun için olabileceğim adamı nasıl görebilmişti? Belki de beni hiç farklı bir şekilde görmemişti. Belki de beni olduğum halimle kabul etmiş ve yine de istemişti.

Lyra’ya bakmak aynaya bakmaya benziyordu.

Elimdeki fotoğrafı yere bıraktım ve silüetine doğru yürüdüm. Sert kırmızı ışık yüzünün hatlarını belirginleştirmişti. Fakat elimi yanağında gezdirdiğimde yine yumuşacık hissettirmişti.

“Seni neden öldürmek istediğimi biliyor musun, Lyra?” diye sordum.

“Seni takip etmemden nefret ettiğin için mi?” Cevabından çok emin görünmüyordu.

Gülümseyerek başparmağımla dudaklarının kıvrımını takip ettim. Yumuşak teni pürüzsüzdü. Temsil ettiği şeyden nefret ettiğim için ölmesini istediğim bir anı hatırlamaya çalışıyordum.

Nasıl olmuştu da onun canlı ve bana ait olmasını istemeye başlamıştım?

“Babam küçükken bir şey hissetmem halinde onu öldürmem gerektiğini söylemişti. Ancak bu şekilde mükemmel olabilecektim.” Diğer elimi beline dolayıp onu kendime çektim. “Senin temsil ettiğin şeyi, bana yaptıklarını öldürmek istedim.”

Lyra başparmağını yaladı. Dilinin kadifemsi dokunuşuyla neredeyse inleyecektim. Aynı dilin aletime sürtünerek boşalmamı sağladığı hali aklıma gelmişti.

Elimi yüzünden boynuna kaydurdım ve parmaklarımı boğazına doladım. Burnum burnuna değiyor, ciğerlerinden verdiği her bir nefesi hissediyordum.

“Seni her gördüğümde o güzel boğazına bakıp herkesin senin kime ait olduğunu bilmesi için bırakmak istediğim morlukları hayal ederdim. Kaburgalarım kıracak kadar sıkıkmak isterdim. Başka biriyle konuştuğunda onları parçalamaya can atardım. Seni mahvetmek, yok etmek istiyordum çünkü asla elde edemeyeceğimi biliyordum.”

Yüzünü kaldırdı, geri çekilmek yerine iyice yaklaştı. Sertleşmiş meme uçları elbisesinin kumaşından göğsüme değdiğinde çıplak olup olmadığını kontrol etmek istedim.

“O zaman da sana aittim. Hiç fark etmedin. Bana şimdi de sahip olabilirsin.” Lyra’nın sinsi parmakları gömleğimin düğmelerini çözmeye başlamıştı. “İstersen sonsuza kadar...”

Boğazını iyice sıktım.

Gülümsedim. “Ne istediğimi biliyor musun, sevgili hayatım?”

“Ne?”

Başımı eğdiğimde dudaklarımız arasında bir nefeslik mesafe kalmıştı. Parmaklarımın ucundaki kalbi, benimkiyle aynı hızda titriyordu. İkimizin de aynı kalbe sahip olup olmadığından emin olamıyordum.

“Eğer sensiz yaşamak anlamına geliyorsa, mükemmel olmak istemiyorum.”

Ağızlarımız çarpıştı, dil ve dişlerin karışımıyla birbirimizin tadına baktık. Birbirimizle dolmaya niyetliydik. Dilimi dudaklarının arasından kaydurdım ve benimle mücadele ettiğini hissettim. Sonunda ağzını özgürce keşfedebilmişim.

Ceketimi çoktan çıkarmıştım, şimdi aceleci elleri gömleğimi sıyrıyordu. Açılan ince gövdemden aşağı doğru baktı.

Gözleriyle gövdeyi incelemesine izin verdim.

Gömleğim yere düşünce skoru eşitlemeye çalıştım. Par-

maklarım elbisesinin kıvrımları ve dalgaları arasında dolaşırken, avuçlarım bastırabileceğim herhangi bir çıplak ten parçası arıyordu. Kalçalarından tutup kumaşı beline kadar kaydurdım.

“Şunu kaldır,” diye emrettim. “Ve amcığının bana ne kadar takıntılı olduğunu göster.”

Elbisesini yukarıda tuttu ve iç çamaşırı dediği ince kumaşı gösterdi. Pamuklu dokunun ortasındaki lekeyi gördüğümde boğazımın derinliklerinden derin bir inilti yükseldi.

Kendimi tutamayıp kumaşın gizlediği girişine parmağımla bastırdım. Islaklığım tenimde hissettim. Sıcacık, yapışkan ve tamamen ona aitti. Klitorisini okşadığımda kalçalarını bana doğru oynattı.

“Seni mızımız, açgözlü şey,” dedim şişmiş dudaklarının ıslaklığıyla nefes nefese kalarak. “Amin çok bencil. Tamamen beni arzuluyor, değil mi? Parmaklarımı, dilimi ve sikimi.”

“Sana çok ihtiyacım var,” dedi merkezini iyice yaklaştırıp çizdiğim daireleri takip ederek. “Her yanımda senin için sızlıyor.”

Pantolonumun altında seğiren aletim, acı verici bir şekilde fermuarıma baskı yapıyordu. Onu bu ıstıraptan kurtarmam için adeta yalvarıyordu. Altdudağını ısırp ağzıma doğru çektim ve dilimle ovuşturup bıraktım.

“Seni becermemi mi istiyorsun, Lyra?” Elimi iç çamaşırının altına doğru kaydurdım. Uyarıldığını kanıtlayan sıvısı avucumu kaplarken açgözlülükle kadınlığını avuçladım.

“Lütfen.” Elini boynumda gezdirirken sıcak dudakları boynumu buldu. “Seni içimde istiyorum.”

İnleyerek başımı eğdim ve ona yer açtım. Lyra boğazımı kemirir gibi emmeye başlarken köprücük kemiğime ilerledi. Arkasından kırmızı izler bıraktığından emindim.

Beni işaretliyor, sahipleniyordu.

“Hak et.” Boşta kalan elimle buklelerini çekiştirerek bana

bakmasını sağladım. “Cebimdeki bıçağı al ve ben seni boşaltırken benim için kendini kanat.”

Bulanık gözleri arzuyla parlıyor, bedenine bir tür şehvet uyuşturucusu enjekte edilmiş gibi kafası güzelleşiyordu. Parmağımı kadınlığı boyunca kaydardım ve ortaparmağımla giriş kısmını okşadım.

Lyra elini cebime kaydırıp küçük parmaklarıyla çakıyı kavradı. Aramızda tuttuğunda parmağımı içine kaydardım.

Zevkten çılgılık atıp bana doğru eğildi ve dişlerini altdudağına geçirdi. Sıcacık duvarları parmağımı sıkıca kavramıştı. Tanrım, ne kadar gergindi. Bu kadar güzel hissettirmek yasaklanmalıydı.

Bayan Küçük Ölüm’ün bir sonraki hamlesini beklerken hareketsiz kaldım. Beni ne kadar çok istediğini, neler yapmaya hazır olduğunu görmek istiyordum.

“Hadi bakalım, evcil şey,” dedim başparmağımı bacaklarının arasındaki hassas çıkıntıya sürttüm. “Benim için kana.”

Hissettiği şehvetle korkusuzca bıçağı açtı. Sağ elinde tuttuğu çakıyı, benimle göz temasını bozmadan sol avucunda kaydardı. Derisini keserken bakışlarımdan kaçmıyordu.

Elinde kırmızı bir kan gölü oluştuğunda parmağım daha da derinlere girdi. Sıkı girişine parmaklarımı acı verecek kadar yavaş hareketlerle sokup çıkarmaya başladım.

Elini kaldırıp ağızma uzattı. Arzu içimde sertleşirken ona yaklaştığımda aletim zonkladı. Kanını içtim. Boğazımdan aşağı kayarak ağızma dolan metalik sıvının tadını çıkardım.

Çenemden aşağı akarken göğsüme damlayan sıcaklığı hissediyordum.

Başparmağım daireler çizmeye devam ettiğinde Lyra’nın boğazından yüksek bir inilti çıktı. Tüm ıslaklığı elime akarken

başka bir parmak daha eklemem kolaylaştı. Duvarları beni iyice zorlayarak sarmaladı.

Ağzımı çekmeden önce dilimi avucundaki çizgiler boyunca gezdirdim. Kocaman gözleriyle beni izlerken bıçağı cebime geri koydu ve dudaklarını benimkilere bastırdı. Tırnaklarını omuzlarıma geçirdiğinde ağzının içine doğru inledim.

Birbirimizi yumuşaklıktan uzak, kaotik bir tavırla adeta yutuyorduk. Her şeyi tüketen, dokunup öpmek için çaresizce girişimlerde bulunan ve açıkta kalan her bir santimetrekaresi yakalamak için çabalayan bir kaos gibiydik.

Elimin hızı artarken onu doruğa ulaştıran gizli noktaya erişiyordum. Birkaç kez daha dikkatsizce ileri geri hareket ettikten sonra parmaklarımın üstünde boşaldı. Parmaklarımın etrafında sıkışırken öyle inledi ki, titreşimlerini dilimde sonuna kadar hissettim.

Uzaklaşıp kırmızı dudaklarına baktım. Alnımı onunkine yasladım. “Aferin benim lanet kızıma.”

Nefes nefese kalmıştı, göğsü inip kalkarken sarsıntılarla titriyordu. Onu böyle dağınık, yüzü şehvetle dolu ve soluğu kesilmiş halde görmeyi tercih ediyordum. Sadece benim verebileceğim bir rahatlamaya çaresizce ihtiyaç duyması hoşuma gidiyordu.

Lyra’nın eli tenimin üzerinde hareket ediyordu. Aşağı baktığımda damarlarından damlayan kanıyla kalpler çizdiğini gördüm.

Minik, kanlı kalpler çiziyordu.

Göğsüme akan dağınık çizgiler kuruyordu.

Beni onlarla kaplıyordu. Saplantısının kanıtıyla tenimi işaretleliyordu.

Bunu yapmasına izin verdim çünkü onunla sarhoş olmuş haldeydim.

Beni sevebilmek uğruna kendini feda etmeye hazır bir kızın kanını içiyordum.

Mezara kadar. Biz buyduk ve böyleydik. Bizimki ölümle başlayan ve ölümden çok daha ileriye uzanan bir bağdı.

Kasvetli bir aşk ilanıydı.

Tam Lyra'ya uygundu.

“Bir parçam hep içinde olacak,” diye ısrar etti ve göğüska-fesimin ortasına bir öpücük kondurdu.

Zihnim onun zaten çoktan içime işlediğini ilan eden çığlık-lar atıyordu.

Fakat ağzım kapalı kaldı ve düşüncelerimi yüksek sesle dile getirmeme izin vermedi.

Onun yerine tekrar öpüşmeyi seçtim çünkü içimdekileri na-sıl açıklayacağımı o anda bilemiyordum. Beceriksiz öpücükler eşliğinde, şehvetli bir dans ediyormuşuz gibi masalardan birine ilerledik. Bedenlerimiz çarptıkları yerlerde şişeleri ve kalemli deviriyordu.

Ağzımı onunkinden çektim ve onu düz bir yere yüzüstü ya-tırdım. Fotoğraflarımın olduğu bir dizi kâğıda doğru bastırdım. O gece için seçtiği elbise bedeninin gerekli her yerini sarıyor-du, ona çok yakışmıştı. Elbisesinin mahvolması yazık olacaktı.

Açgözlü parmaklarım yakasının kenarını yakaladı ve düğ-melerinin tatmin edici bir şekilde yere dökülüşünü duyana ka-dar kumaşı yırttı. Sırtının pürüzsüz teni ortaya çıkmıştı.

“Bu elbiseyi sevmiştim,” diye mırıldandı omzunun üzerin-den bakarak.

Hızlıca belinin ortasına bir öpücük kondurdum ve başımı eğip ona baktım. “Sana aynısından milyon tane alırım.”

İsteddiği her şeye sahip olacaktı.

İsterse ona dünyaları verirdim.

Birlikte elbiseyi çekiştirip çıkardık ve en sonunda arkaya bir yere rasgele fırlattık. Masanın üzerine eğilmiş halini, önümde öylece uzanan bembeyaz tenini, yumuşak kaslarını, kusurlarını ve kusursuzluklarını hayranlıkla seyrettim.

Üzerinde sadece iç çamaşırı vardı ve onu almamı bekliyordu.

Parmağımı omurgası boyunca gezdirdim, geçtiğim yerlerde tüylerinin diken diken oluşunu izledim. Kemerimin açılma sesi nefesini kesmişti. Heyecanla kıvranışını izledim. Geri çekilen kalçası pantolonumun ön tarafına doğru sürtündü. İçine girmem için adeta yalvarıyordu.

Oynamasına, aletime sürtünerek kendini tahrik etmesine izin verdim. Elim kalçasına sertçe geçirdiğimde soluk teni parlak pembeye döndü. Sarsılırken dudaklarından yumuşak bir inilti döküldü.

“Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim,” dedim arzulu bir sesle. İç çamaşırını bacaklarının arasından indirdim ve bileklerine doladım. “Önümde eğilmiş, sıırılsıklam halde içine girmem için bana yalvarıyorsun.”

Pantolonumu aletimi açığa çıkaracak kadar indirdim. Kalın ve kızışmış ucundan kalçasının kıvrımlarına zevk suları damlıyordu. O anda beni ondan uzaklaştıracak hiçbir şey yoktu gezegende.

“Thatcher,” diye inledi yalvarırcasına. Sesi sanki onu becermezsem ölecekmiş gibi çıkmıştı.

Parmaklarımla aletimi dibinden kavradım ve kendimi okşarken sıvımın uyluklarına akmasını izledim. Sımsıkı kadınlığı benim için adeta ağlıyor, yalvarıyordu.

Kendime biraz daha işkence ettikten sonra aletimin ucunu girişine yaklaştırdım. Yukarı aşağı sürterek onun uyarılmasına kendimi kaptırdım. Parlak, pespembe kadınlığı beni resmen içine çekiyordu.

Eğilerek göğsümü sırtına yasladım ve parmaklarımı boğazının ön tarafına doladım. Kulak memesini ısırp hassas tenini dudaklarımda hissettim.

“Sikime takıntılı muhtaç fahişe,” diye homurdandım. Ale-

tim onun sıcaklığına zorlayarak girerken kalçalarım sarsılmıştı. “Bana bunu ne kadar istediğini söyle.”

Lyra bana karşı direniyor, elleri masaya doğru uzanıyordu. “Lütfen, sana ihtiyacım var,” diye yalvardı. “Lütfen, meleğim.”

Tatlı sesiyle bana böyle güzel bir isimle seslenirken dişlerimi boynuyla omzunun birleştiği yere geçirdim. Sahip olmaya hakkım olmayan bir isimdi. Günlerdir bir şey yememiş gibi onu yiyip yutuyordum.

Doğrudum. Artık oynamaktan ve kendime eziyet etmekten yorulmuştum, aletimi hizaladım. İçine girdiğim anda duvarlarının sıcaklığını hissettim. Dibe ulaştığımı hissedene dek santim santim içine girdim. İkimiz de rahatlayarak aynı anda inledik. Parmaklarımı kalçakemiklerine iz bırakacak kadar sert bastırmıştım.

Her şey yoğunlaşıyor, her sinir ucu alev alev yanıyordu. Başım geriye düşerken sıcak ve kaygan duvarlarının beni sarışının tadını çıkarıyordum. Sanki benim için yaratılmıştı.

Şehvet içinde pantolonumdan bıçağı çıkarıp omurgasını izlerken aletimin etrafında zonklayan kadınlığını hissettim. Bıçağın ucunu kürekkemiklerinin arasında tuttum.

Keskin kenarını etine batırıp yumuşak sırtına T harfini kazıyamam ilkel bir şeydi. Çığlıklar atarken çıkan izden kanlar sızıyordu. Kalçasını bana doğru iyice itmeye başlamıştı.

“Canım yanıyor,” diye homurdandı.

“Dayanabilirsin, bebeğim. Harika bir iş çıkarıyorsun, hayatım.”

Onu gördüğümde içimde şehvetli bir sahiplenme duygusu uyanıyordu. İsmimin baş harfiyle kanıyordu. Damgalanmış, sahiplenilmişti.

O benimdi.

“Çok büyük,” diye mırıldanıyordu. Yüzünün yan tarafını masaya yapıştırmıştı. “Çok dolu.”

Sadist bir zevkle sııttım. İçini kendimle o kadar doldurmak

istiyordum ki, beni hissetmeden yürüyemeyecek hale gelmesini istiyordum. Tamamen çekildikten sonra hiçbir uyarıda bulunmadan sertçe tekrar girdim.

İtişimle nefesi kesilirken dişlerinin arasından boğuk bir inilti çıktı. Yine de uslu ve sadık bir kız gibi olduğu yerde kalmıştı.

“Çok mu fazla geldi, evcil şey? Çok mu doldun?” diye şefkatle seslenip kalçamı geri çektikten sonra yeniden girdim.

Başını iki yana salladı. “Hayır, daha fazlasına dayanabiliyim.”

Her bir itişim öncekinden daha sertti, çarpma sesiyle birlikte baş döndürücü iniltiye yükseliyordu. Aşağıya baktığımda kaygan aletim kadınlığını delerken onu bırakmamı istemiyormuş gibi aletimi sıkıca kavıyordu.

Kanım kaynamaya başlamıştı. Elimi sırtından yukarı doğru kaydırıp saçından yakaladım. Yukarı doğru çektiğimde bedeni kavislendi, göğsüm sırtına değdi.

Terimiz birbirine karışırken sıcak nefesimle kulağına fısıldadım.

“Tam sikim için yaratılmışsın,” derken kalçasının karnıma sertçe çarpışlarını hissettim. “Tatlı ve daracık amcığın, her bir santimimi almak için yaratılmış.”

Bedenini bana doğru döndürdü, dudaklarımı çenesinin altındaki çukura bastırdığımda düzensiz nabzım hissettim. Titreşen duvarları aletimi mengene gibi sıkıştırıyordu. Boştaki elim ön tarafa uzandı ve iki parmağım klitorisini buldu.

Masa duvara sertçe çarparken hassas çıkıntıyı ritmik bir şekilde ovuşturmaya başladım. Mutlu çığlıkları yükseliyor, kalçaları her bir hareketime karşılık vererek kasıklarına çarpıyordu.

Zevkten başım dönerken taşaklarımın gerildiğini, orgazmımın yükseldiğini hissedebiliyordum.

“Sikimi kurut,” diye kükredim. “Benim için gel, bebeğim.”

Lyra titreyerek boşaldı. Sıkı ve küçük vücudundan çıkmama

izin vermedi, böylece onun içine boşalmaktan başka bir çarem kalmadı.

Seğiren aletimle birlikte göğsümden kesik inlemeler kopmaya başladı ve boşaldım. İçini doldurdum. Tohumlarımı olabildiğince derinlere iterek o kadar çok boşaldım ki, en sonunda kadınlığının kenarlarından sızarak taşıdığını hissettim.

Alnım omzuna düşerken üzerime rahatlayıcı bir sis çökmüştü. Aletimi çektiğimde altımda döndü ve sarkmış bedenimi yakalamaya çalıştı.

Yüzünü boynumun kıvrımlarına gömerken ona sokuldum. Sıcak nefesinin nemli tenime değdiğini hissettiğimde irkildim. Göğüslerimiz birbirine yapışmıştı, ikimiz de nefeslerimizi düzeltmeye çalışıyorduk.

“Kalbin çok hızlı atıyor,” diye fısıldadı. Elini, çarpıntıyı yatıştırmak istercesine göğsüme yerleştirdi.

Güldüğümde nemli saçlarım yüzüme düştü.

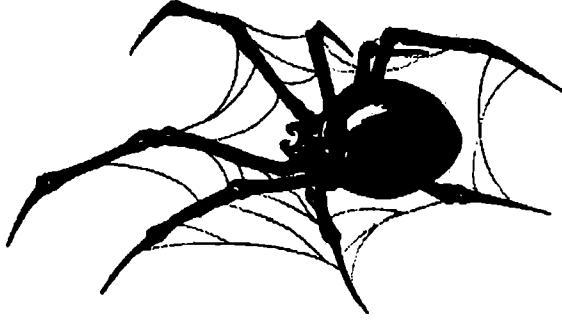
“Benim bir kalbim olmadığım kimse sana söylemedi mi?”

Parlak ve göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle bana baktı. Her zamanki Lyra’ydı ve her şeyiyle bana aitti.

Dudakları boynumda bıraktığı morlukları takip etti. Altımda gururla kabardığını hissettim, beni sahiplenmekten son derece memnundu. Tenimde bıraktığı kurumuş kanlı kalpleri hayranlıkla seyrediyordu.

Yeniden konuştuğunda göğsümde rahatsız edici bir sancı belirmişti.

“Benimkini alabilirsin.”

BÖLÜM ON SEKİZ

Kader

Bilinmeyen

Adam kızı seviyordu.

Kimsenin onu görmediğini düşündüğü bir anda bunu erkeğin gözlerinde görmüştüm.

Tatlı Lyra'mı suçlayamazdım. Onun tarafından kandırılmış olması, Lyra'nın suçu değildi. Çok uzun süre beklemiştim. O ise Thatcher'ın tek gerçek aşkı olduğuna inanıyordu.

Anlamıyordu. Henüz göremiyordu.

Ama anlayacaktı.

Çok geçmeden bizim birlikte olmamız gerektiğini anlayacaktı. Daha mükemmel bir eşleşme olmadığını görecek. Thatcher yıldızlar bizim için hizalanana kadar geçici olarak yerimi tutuyordu.

En sonunda anladığında özür dileyecekti. Beni ikisini birlikteyken izlemeye zorladığı için kendini çok suçlu hissedecekti. Lyra benim kollarım yerine, onun kollarında geçirdiği her saniyeyi telafi edecekti.

Çünkü birbirimiz için yaratıldığımızı anlayacaktı.

Onun için benden daha iyisi yoktu.

Tarih benim için kendini tekrar etmeyecekti. Onu bir başka Pierson'a karşı kaybetmeyecektim.

Bu defa olmayacaktı. Bu defa kazanamayacaklardı.

Bu kez kızı ben alacaktım.

BÖLÜM ON DOKUZ

Bir Gülün Ağıdı

Thatcher

Yas zor bir şeydi.

Asla çıkmayan bir lekeydi. Kaybın acısı zamanla azalsa da geriye iz bırakmayan bir yara kalırdı. Sürekli sızlamaya devam ederdi ve bunu kabullenmekten başka çareniz kalmazdı.

Çok fazla insanı kaybettiğiniz bir zaman gelirdi ve o andan itibaren koca bir yaradan ibaret kalırdınız. Yapabileceğiniz tek şey, kaybettikleriniz uğruna kanamak ve kan kaybından ölmek için dua etmektir.

May Pierson çok daha iyi bir hayat hak etmişti.

Daha iyi bir oğul ve daha iyi bir torun onun hakkıydı. Hayatını, gördüğü çok az bir sevgiyle geçirebilecek kadar kıymetli bir kadındı. May onu kucaklayarak sevgisini gösteren, akşamları onunla bahçede vakit geçiren bir aileyi hak ediyordu.

Ona başka hiç kimseye davranmadığım kadar sıcak davranmış olsam da ilişkimiz yine de soğuktu.

Bu sabah uyandığımda Lyra göğsüme yayılmış, vücuduma

maymun gibi yapışmıştı. Bacaklarını yanlarıma atarak üstüme uzanmıştı.

Projesini tamamlamak için örümcekleri toplayıp çalışmak istediğini söylediğinde büyük ihtimalle oturma odasında uyu-yakalmıştık. Kanepe son derece rahatsızdı ama gözlerim sabah ışığına alıştıktan sonra bedenimdeki acıya birkaç dakika boyunca dayanmıştım. Onun uyuyuşunu hayranlıkla seyretmiştim.

Lyra öyle tatlı tatlı uyuyan birisi değildi. Huzurlu ya da melek gibi görünmüyordu. Aksine, daha çok vahşi bir hayvana benziyordu.

Dört yana dağılmış kabarık ve kıvrıkcık saçları yüzünden yüzünü görmek neredeyse imkânsızdı. Ağzı açıktı, dünya üzerinde onu uyandıracak kadar gürültülü bir alarm yoktu.

Yine de güzeldi.

Vahşi ve kaotik bir güzelliği vardı.

O tanıdık olmayan ağır göğsümü bir kez daha sızlattığında harekete geçmiştim. Hafifçe paniklemiştim.

Onu dikkatlice yana çekmiş, başının altına bir yastık koyup bacaklarımı battaniyeyle örttükten sonra kulübeden çıkmıştım.

Aklımda Lyra'nın kulübesinin etrafındaki ormanda koşmak vardı. Fakat kendimi ter içinde aile mezarlığımızın kapısında bulmuştum.

Neden orada olduğumu, sabahın o erken saatinde neden o kadar uzağa koşmaya karar verdiğimi bilmiyordum.

Tahmin etmem gerekseydi...

Belki de bana olanları açıklayabilecek tek kişi May olabileceği içindi. Ona midemde yaşadığım en kötü rahatsızlığı anlatabilir, çaresini ondan dinleyebilirdim.

Atalarımın mezarları arasında yürürken bastığım ıslak çamur, ayaklarımın altında korkunç sesler çıkarıyordu. O kasabanın kurucusu olan adamdan bu yana Pierson soyadlı herkes burada gömülüydü.

İçlerinde en yeni mezar taşını bulana kadar aralarında yürüdüm. Mezarın üstünde melek benzeri bir figür vardı. Onun bu figürden muhtemelen ne kadar nefret edeceğini düşünürken gülümsemekten kendimi alamamıştım.

On dört yaşındayken dokuzuncu sınıfların İngilizce öğretmeni, Silas'ı herkesin önünde alay konusu yapmıştı. Öğretmen, Silas'ın yanlış anladığı kısımları herkese yüksek sesle okuyup babasının onca parasının olmasının önemli olduğunu ama bunun onun şizofreni hastası olduğu gerçeğini değiştirmeyeceğini söylemiş ve bu sebeple asla başarılı olamayacağını eklemişti.

Verandasına, bağırsakları giriş merdivenlerine kadar saçılmış ölü bir geyik bırakmış ve kapıya hayvanın kanıyla basit bir mesaj yazmıştım.

Sırada sen varsın.

Ertesi sabah istifasını sunduğunda çok mutlu olmuştum.

O fikir, daha doğrusu tohumları May'den gelmişti.

Elbette ki bana öğretmenin kapısına hayvan ölüsü bırakmamı söylememişti. Ancak o gün okuldan döndüğüm anda neyim olduğunu anlamıştı.

Arkadaşıma yanlış yapıldığı için kızgın olmamın kötü bir şey olmadığını söylemişti.

O güne kadar ilk kez içimdeki bir duyguyu görüp böyle hissetmemin normal olduğunu söyleyerek beni onaylamıştı.

Çömelerek elimi mezar taşının üzerinde gezdirdim. Mezar taşının üzerinde tek bir gül hareketsiz duruyordu. Ayaklarımın altındaki çimler nihayet çoğalmıştı. Toprak hiç zaman kaybetmiyordu. Sanki bizim kederimiz yokmuş gibi hayata devam ediyordu.

Ölülerle yüksek sesle konuşmaya inanmazdım. Nerede olurlarsa olsunlar, bizi duyabileceklerini sanmıyordum ve duysalar bile sözlerin ne faydası olacaktı ki?

Ancak bu seferlik bu düşüncemi kenara bırakacaktım.

May hayattayken yapmam gereken bir şeyi yapacaktım.

“Keşke benden nasıl olduğumu anlatan bir şey çalmamı isteseydin,” dedim taştaki ismini okuyarak. “‘*Clair de lune*’ çaldım çünkü o senin en sevdiğindi ve o şarkı seni ne kadar özlediğimi anlatabilirdi.”

Ölüm kaçınılmaz bir kaderdi. Yine de daha uzun bir hayatı, ölümsüzlüğü hak eden biri varsa o da May’di.

“Sana bunu yapamı bulacağım, May. Belki mükemmel bir torun olamadım ama bunun sözünü verebilirim.”

Onun için tıpkı Rosemary gibi yas tutuyordum. Çok daha iyi bir sonu hak eden iki insanın bunu yaşayamamış olmasına çok kızgındım. Benim gibiler hâlâ nefes almaya devam ederken Rosie ve May gibi insanların artık kalplerinin atmaması bana hiç mantıklı gelmiyordu.

Çiçeği yerinden aldım ve dikensiz gülü parmaklarımın arasında çevirdim. Yeni bırakılmış olmalıydı. Yapraklarını burnuma yaklaştırdığımda taze çiçeğin kokusu burnuma doldu. Sanki birkaç saat önce koparılmış gibi tazeydi.

Çiçeğin tatlı aroması burnumu yakmıştı. Kokuyla birlikte hafızam adeta harekete geçti ve uzun zaman önce gömülmüş hatıraları karıştırdı. Midem bulanırken mezarın başından hızla kalktım ve uzun zamandır kilitli duran bir anıyı hatırladım.

“Her gülün kendine özgü bir kokusu vardır,” demişti babam çatlayan sesiyle. “Tıpkı her kadının kendine özgü bir kokusu olması gibi. Ölümde bile bu koku fark edilmeyi hak eder.”

Parmaklarım ve avuçlarım maruz kaldığı kimyasallar yüzünden yanmıştı. İyileştikten sonra oluşacak nasırların yerlerindeki kabarcıkların oluşumunu görebiliyordum. O gece çaresizce çok fazla çamaşır suyu kullanmıştım.

Tek bir şişe için çok fazla kan vardı.

Babam eldivenli elini solundaki kovaya uzatıp içindekileri

toprağın üst tabakasına yaydı. Toprakta malikânenin yepyeni gül fidanlığı için ev yapımı gübre vardı.

“Bu canlı kayısı rengine olacak ve kenarlara doğru rengi soluklaşacak,” demişti sanki çiçeğin rengi umurundaymış gibi. “Ve kokusu...”

Henry bir an susup derin bir nefes almak istercesine başını gökyüzüne kaldırdı ve uzun zaman önce kokladığı o kokuyu hatırladı.

“Çay gibi olacak,” diye devam etti ellerini toprağa bastırarak. “Birinin kanında ilk fark ettiğim şey, nasıl koktuğu ve bir gülle nasıl eşleştigidir.”

Küçük ellerimdeki beyaz etikete baktım. Etiketin üzerinde el yazısıyla “Lidia” yazılmıştı. Bunun gibi birçok farklı isimde etiketler görmüştüm.

Jennifer.

Yolanda.

Nina.

Dawn.

Bütün bu kadınlar, onun en sevdiği yeni çiçeklerine dönüşmüşlerdi. Bahçe kulübesinde asılı tüm o kadınlar...

Haklarında hiçbir şey bilmiyordum. En sevdikleri rengi ya da çocukları olup olmadığını bilmiyordum. Onlar da karanlıktan korkarlar mıydı? Sandviçlerinin kenarlarını keserler miydi? Sonuçta hayatta da ölümden bana yabancıları.

Fakat kanlarının neye benzediğini biliyordum. Ellerimde uyandırdıkları hisleri, burnumu nasıl yaktıklarını ve sadece kokularının bile her gece beni soğuk terler içinde uyandırdığını biliyordum. Birinin bedeninin içindekileri bu kadar yakından görmüşken isimleri dışında hiçbir şey bilmemek mümkün müydü?

Boğazımdaki yumruyu yutarak bitirmesini bekledim. İşini bitirdiğinde elini uzattı. Eldivenlerinin içi pembe lekelerle kap-

lıydı. İleri doğru yürüyüp isim etiketini ona verdim ve yere saplı küçük bir çubuğa bağlayışını izledim.

Henry ellerini silkeleyip bana döndü. Rüzgârın gözlerimin önüne getirdiği saçlarımı çekmek için uzandığında geri çekilip dokunmasına engel oldum.

“Bu güller benim tasarımı,” dedi bahçeye bakarak. “Ama benim mirasım sen olacaksın. İlk kuralımı hatırlıyor musun?”

Yeni serilmiş toprağa, Lidia isimli bir kadının son dinlenme mekânına baktım. Ailesi o kulübede onun başına gelenleri asla bilmeyecekti. Temizleme işlerimin ayrıntılarını ya da babamın onu gül bahçesi için gübreye dönüştürdüğünü de bilmeyeceklerdi.

Onun için bir cenaze töreni düzenleyemeyeceklerdi çünkü kasaba halkının bulması için bıraktığı uzuv dışında bedeninin geri kalanını bulamayacaklardı.

“Güllerin altında uzanan şeyler hakkında asla konuşma.”

Çiçek elimden düşerek ıslak toprağa yuvarlandı. Bir anda kusma isteğiyle doldum. Elimi karnıma bastırıp dizüstü çöktüm. Üçe kadar saydım ve derin bir nefes aldım. Sonra ona kadar sayıp derin bir nefes daha aldım. Yirmi beşe kadar sayıp derin nefes aldım.

Ancak inatçı mide bulantım devam ediyordu. Anılar hatırlanmak için acımasızca bastırarak zihnime çarpıyordu. Bir baraj yıkılmıştı. Sakladığım kutu patlamıştı ve hatırlamak istemediğim anılarla baş başaydım.

Uluyan rüzgârın gücüyle ağaçlar inliyordu. Ufukta bir fırtına vardı. Mavi gökyüzü soluk bir griye dönüşürken şimşeklerin çatırtısı uzaktaki bulutları aydınlatıyordu.

Henry Pierson’ı hapse götürdüklerinde oyunlarının bittiğini düşünmüştüm. Hücresinin parmaklıkları kapandığında artık üzerimde hiçbir kontrolü kalmamıştı.

Ondan kurtulmuştum. Kurallarından da kurtulmuştum.

Elbette hapishaneden bile bana pençelerini geçirecekti. Uzaktan hayatıma girmenin bir yolunu bulacaktı. Narsistti ve beni olduğum kişiye dönüştüren kişi olduğunu hatırlatmak isteyecekti. Ben onun muhteşem başarısı, evcil hayvanı ve dâhi-siydim. Beni öylece zarar vermeden bırakmazdı.

Henry kontrol isterdi ve hapishaneye düştüğünde kontrolü kaybetmişti.

Bu onun güç devşirme biçimiydi.

Bana o olmadan var olmayacağımı söylemeden çürümeyi reddediyordu.

Güller.

Taklitçinin babamdan belirgin tek farkı ceset parçalarının yanına bıraktığı güllerdi.

Henry Pierson'ın o kadınlara yaptıklarını yalnızca ben biliyordum. Polis onları hiç bulamamıştı. İtiraf da ettirememişti.

Sadece o ve ben biliyorduk.

Bizim son küçük sırrımızdı.

Böyle bir şey olma ihtimaline karşın bu sırrı son bir koz olarak saklamıştım. Kadınların çürümeye bırakıldığı yeri ifşa etmekle tehdit edebilirdim. Bir kez kaybetmesi durumunda her şey elinden giderdi.

Tam bir kördüm. Cevap çok uzun bir zamandır gözümün önündeydi. Taklitçi hepimizle oynuyordu ama o çiçek? İşte bu onun işi değildi.

Babam taklitçinin kim olduğunu kesinlikle biliyordu.

Uzuvlar ve deride bırakılan notlar polislerin görmesi içindi. Bizim çocuklar içindi.

Peki güller? Henry onları benim için bırakmasını söylemişti. Anlayacağımı biliyordu.

Artık elimde başka bir seçenek kalmamıştı.

Etrafımdaki insanların hayatta kalmalarını istiyorsam, bu tek çaremdi.

Sevgili babacığımı ziyaret etme vakti gelmişti.

BÖLÜM YİRMİ

Uygulama

Thatcher

Thatcher: *Taklitçi katili nasıl bulacağımızı biliyorum.*

Alistair: *Ne buldun?*

Rook: *Ben de biliyorum. Sinclair malikânesinde.*

Thatcher: *Üzgünüm, Van Doren. Easton değil.*

Rook: *Bunu kalbimin derinliklerinden söylüyorum, siktir git.*

Alistair: *Kanıtın var mı?*

Thatcher: *Hayır ama bulabilirim.*

Alistair: *Neye ihtiyacın var?*

Thatcher: *Bir dikkat dağıtma operasyonuna.*

Alistair: *Tam olarak nasıl bir şeye?*

Thatcher: *Fark edilmeden hapishaneye girip çıkmamı sağlayacak bir şeye.*

Rook: *Ah! İşte bu be!*

Alistair: *Rook, aklından bile geçirme.*

Rook, Alistair'ı grup sohbetinden çıkardı.

Rook: *Babacık gittiğine göre...*

Rook: *Hadi burayı küle çevirelim.*

BÖLÜM YİRMİ BİR

Gece Yarısı ve Koyu Kırmızı

Lyra

“Günahkâr dürtülerden kurtulmanın en iyi yolu ona boyun eğmektir.”

Beni takip etmen için ihtiyacın olan motivasyonu sana bu mu verdi? Yoksa yalnızca önemli olduğunu düşündüğün için mi altını çizdin. -T

Kendimi küvetin derinliklerine iterken sııttım. Boynumu küvetin kenarına yasladığımda başımın arkasındaki saçlar ıslandı. Asi buklelerim, dağınık topuzumdan dökülmüştü. Ancak bugün saçlarımı yıkayacak enerjim yoktu.

Bunun yerine kalemin kapağını dişlerimle çıkardım ve Thatcher’ın düzgün el yazısımm altına kendi kelimelerimi karaladım.

Kendini fazla önemsiyorsun. Alıntıladığım her şey seninle bağlantılı değil. -L

Thatcher’ın sevdiğim kitaplara yazdığı notlar zaman geçirmek için en sevdiğim yöntemlerden biri haline gelmişti. Kitap

sayfalarının boş kısımları arasında gidip gelen notlar, düşüncelerimin altına eklediği yorumlar ve satırlar vardı.

Not eklediğim kitaplardan birini okuduktan sonra gizli bir mesaj gibi kapımın altından atıyordu. Ben de en sevdiğim alıntılarını savunmayı bitirdikten sonra kitabı komodinin üstüne bırakıyordum.

“Dünya sen altın ve fildişinden yaratıldığın için değişti. Dudaklarının kıvrımları tarihi baştan yazıyor.”

“Altın ve fildişi olarak görülmek.”

Bunu yıllar önce *Dorian Gray*’in *Portresi*’ne yazmıştım.

Dünya değişti çünkü sen kıızıldan ve gece yarısından yaratıldın. Dudaklarının kıvrımı bana hayattaki amacımı baştan yazdı. -T

Ayak parmaklarım suyun altında kıpır kıpırdı, banyo köpüğünün kiraz çiçeği kokusu burnuma doluyordu. Gözlerimin yaşla dolmasının suçunu da bu kokuya attım.

Sanki ellerimizde aynı romanı tutan, birbirini tanımayan ama o notlarla derin bir bağ kuran iki yabancıydık. Onunla ilgili muhtemelen daha önce farkında bile olmadığım birçok şey öğrenmiştim.

Sadece onu gittiği her yerde takip ederek asla öğrenemeyeceğim türden şeylerdi. Thatcher’ı daha önce hiç bu kadar derinlemesine tanımamıştım ve bunu kolay kolay bırakamazdım.

“Romeo’yu kıskandırmak istiyorum. Dünyadaki ölü âşıkların kahkahalarımızı duyup hüzünlenmelerini istiyorum. Tutkumuzun nefesinin tozları bilince çevirmesini, küllerini acıyla diriltmesini istiyorum.”

Bu alıntının etrafına minik kalpler çizmiştim.

Bu roman kendine olan takıntısı yüzünden öldürülen bir narsisti anlatıyor. Ve sen bunun altını mı çizdin? İflah olmaz bir romantiksin, hayatım. Nasıl oldu da senin takıntın haline gelebildim ki? -T

Çekici sayılmayacak bir şekilde burnumu çektim. Elbette başka bir insana âşık olmak çok daha kolay olurdu. Fakat kolay olanı isteyen kimdi? Hiçbir zaman istememiştim.

Daima uğruna savaşmaya degecek bir aşk istemiştim. Sağlıksız, insanı tüketen bir karmaşanın peşine düşmüştüm. Nerede başlayıp nerede bittiği belirsiz bir kaosu arzulamıştım. Gerçek ve o yüzden acı veren türden bir aşk istemiştim.

Bana bunu gerçekten verebilecek tek insanın Thatcher olduğunu her zaman biliyordum.

Dikkat et, bu not savaşı da çok romantik hissettiriyor. Seni romantik birine dönüştürebilirim, melek. -L

“Sen hiç uyumaz mısın?”

Hafifçe sıçradım, kapıya doğru döndüğümde Thatcher’ın orada durduğunu gördüm. Dağılmış saçlarına bakınca yeni uyandığını düşündüm. Daha önce hiç bu kadar sevimli bir şey görmemiştim.

“Yoksa doğadaki gece yaratıklarından biri misin?” Esnerken tüm bedeniyle gerindi ve eliyle yüzünü ovuşturdu. “Kanatlarını çıkarıp yarasaya dönüşeceğinden endişelenmem gerekiyor mu?”

Küvetten ona doğru bakarken gülümsememi saklamak için kitabımı hafifçe kaldırdım.

Omzunu kapı çerçevesine yaslamış, kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Üzerinde sadece güçlü uyluklarını sıkıca saran siyah, dar bir *boxer* vardı. Bakışlarımla karın kaslarını resmen yiyip bitirmiştım.

Köprücük kemiğini ve göğsünü süsleyen, kızıla çalan morluklara bakarken kalp atışlarım hızlandı. Böyle mükemmel bir varlığı lekelediğim için biraz suçlu hissetsem de dünyaya onun bana ait olduğunu ilan etmelerini seviyordum.

Yüzündeki uykulu haliyle çok savunmasız görünüyordu.

Sıcak suyun altında meme uçlarım sertleşirken karnımın arzuyla karıncalandığını hissettim.

Doyumsuzdum.

O bana dokunmadan önce cinselliğe yakın bir insan olduğumu hiç düşünmemiştim. Thatcher'dan önce beni hiç kimse öpmemişti. Ancak onun öpüşünün nasıl bir şey olduğunu öğrendikten sonra asla doyamıyordum.

"Kâbus mu gördün?" diye sordum kaldığım yeri kaybetmek için kalemimi kitabın arasına koyarak. Biraz daha dikleştiğimde hissettiğim soğuk hava memelerimin üst kısmını okşarken kitabı klozet kapağının üzerine bırakmak için eğildim.

"Kâbus dediğin sadece rüyalar, Lyra," dedi gözlerini devirerek. Bir kez daha gecelerini mahveden rüyaları yüzünden ne kadar az uyuduğunu inkâr etti.

Gövdemi döndürüp kollarımı küvetin kenarına dayadım ve çenemi kollarımın üstüne yerleştirdim. Banyoya girişini, kitabı alıp sayfaları çevirişini izledim.

"Bana anlatacak mısın?"

"Rüyalarımı mı?"

"Evet."

"Neden?"

İç çekerek gözlerimi devirdim. Bazen çok zor bir insan olabiliyordu. Ona göre her şeyin ardında gizli bir amaç vardı. San ki birinin ona nazık davranması mantıksız bir şeydi.

"Çünkü seni önemsiyorum, Thatcher," dedim başımı koluma yaslayarak. "Sana dair böyle şeyleri de bilmek istiyorum. Hayallerini, dün sabah neden bedeninin ateşe verilmiş gibi ter içinde uyandığını... Bunların senin açımdan anlaması kolay şeyler olmadığını biliyorum ama artık hayatına dair her şeyle kendi başına başa çıkmak zorunda değilsin."

Dorian Gray'in Portresi'nin sararmış sayfalarını karıştırmaya devam ediyordu. Onu sessizliği içinde bıraktım ve vereceği cevaba karar vermesine müsaade ettim.

Eğer henüz söylemek istemiyorsa bunu anlardım. Hazır olduğu zaman daha fazlasını verebilirdi. Bunun için ona baskı yapmayacaktım. Ne de olsa bir aslandan zebra olmasını isteyemezsiniz. Aşk hakkında hiçbir fikri olmayan bir çocuğun, yetişkin bir erkek gibi kusursuz ilişki yürütmesini bekleyemezdim.

Sessiz kaldığını görünce serçeparmağımdaki annemin yüzüğünü nazikçe okşamaya başladım.

“Babamla görüşeceğim.”

Sözleri karşısında başımı hızla kaldırdım. Savunma mekanizmamı bir anda paramparça etmesi karşısında şaşkına dönmüştüm. Ani hareketim yüzünden sular şapırdayarak etrafa sıçramıştı.

“Ne?” dedim neredeyse boğulurcasına. “Neden?”

Bunu beklemiyordum. Rüyalarıyla ilgili konuşacağını düşünmüştüm. Böyle bir konu açmasını beklememiştim.

Thatcher babasını en son ne zaman görmüştü? En son ne zaman konuşmuşlardı? Mektubuna en son ne zaman yanıt vermişti? Ona dair hatırladığı son şey, polis arabasına bindirildiği görüntüsüydü.

“İstediğim için değil,” diye düzeltti. Sanki bu beni rahatlatmalıydı. “Dün sabah May’in mezarını ziyaret ettim. Orada bir detay fark ettim. Henry taklitçi katilin kim olduğunu biliyor. Bana yeniden yakınlaşmak için bu işe giriştiğini tahmin ediyorum. Her ne olursa olsun, bütün bu olanları sona erdirmenin tek yolu onunla görüşmek olabilir.”

Kalbim adeta paramparça oldu.

Korku bütün bedenimi kaplarken “savaş ya da kaç” dürtüsü kendini gösterdi.

Bunu yapmasına izin veremezdim.

Böyle bir şey yapamazdı.

“Pekâlâ,” dedim başımı sallayarak. “Alistair ya da Rook’u gönder.”

“Sadece benimle konuşacaktır,” dedi tamamen bana doğru dönerek. “Bunu dikkatimi çekmek için yaptı ve onları göndermemin hiçbir faydası olmaz. Babamı tanıyorum.”

Panik hissi boğazıma doğru yükselirken ani bir kusma hissi dalgalar halinde mideme vurdu. Henry’nin annemi öldürdüğü geceki bakışları aklıma geldikçe gözlerimin dolduğunu hissediyordum.

Çok zalimdi. Soğuk, merhametsiz ve insanlıktan uzak bakışları vardı. Thatcher’ın gözleri asla böyle bakmamıştı. Bir defa bile. Sert, keskin ve hatta buz gibi olduğu zamanları hatırlıyordum ama onun empati yoksunu bakışlarıyla karşılaştırılamazdı.

“O zaman ben giderim.”

Gözleri kısılan Thatcher’ın çenesinin gerildiğini gördüm. Yanağındaki bir kas seğirmişti. Sesindeki karanlık ton karşısında tüylerim ürperdi.

“Cesedimi çiğnemen gerekir.”

Bedenimi saran suların sıcak buharına rağmen üşüyordum. Gözlerimden yaşlar akarken boğazım düğümlenmişti. Söylemek istediğim o kadar çok şey olmasına rağmen dudaklarımdan tek bir kelime çıktı. “Gidemezsin.”

Yüzümdeki üzüntü dolu ifadeyi gördüğünde eğildi ve kaşlarını çatıp işaretparmağına doladığı buklelerimden birini yavaşça çekti.

“Beni öldürmeyecek,” dedi beni temin etmek istercesine. “Onu çok fazla önemsiyorsun, sevgili hayaletim. Merak etme, iyi olacağım.”

“Endişelendiğim şey bu değil,” dedim altdudağımı ısırarak.

Başımı şiddetle iki yana salladım. Göğsümdeki ağrı çok şiddetliydi. Duygusal acım resmen fiziksel tepki meydana getirmişti.

“O zaman gitmemem konusunda neden bu kadar ısrarcısın?”

“Ben sadece...” diye başladım. Ancak ne söyleyeceğimi bilemeden bir süre duraksadım. “Seni daha yeni buldum. Geçen bu kadar yılın ardından nihayet sana sahibim. Seni katman katman soyarak bu noktaya, ruhuna ulaştım.”

Dizlerimin üstüne oturarak gövdem üst kısmını soğuk havaya teslim ettim. Meme uçlarım hemen sertleşmişti ama çıplaklığımı umursamadım. Bunun yerine, göğsünün hemen üzerine, kalbine dokundum.

“Şu anda buradayım ama onun yanından çıktıktan sonra nasıl bir insan olacağından endişeleniyorum, Thatcher.”

Henry, Thatcher’a geri dönülmez zararlar vermişti. Affedilmez derecede korkunç şeyler yapmıştı. Çocukluğundan beri duygularının olmadığına inandırıp gençliğini yok etmiş, onu bir ölüm makinesine dönüştürmüştü.

Thatcher bana yaklaştıkça babasının otoritesinden uzaklaşıyordu. Bu kadar yıl sonra babasıyla yüzleşince neler olacaktı?

Eliyle yanaklarımdaki gözyaşlarını sildi. Kendimi onun dokunuşuna bıraktım. Bedenim panikle titrerken gözlerimi kapattım.

Bunu yapmasma izin veremezdim. Bu işten sıyrılamazdık.

“Henry Pierson artık kim olduğumu kontrol etmiyor.” Sesi kararlıydı, sanki benden çok kendini inandırmaya çalışıyordu.

Benim mi, yoksa onun mu ikna edilmeye ihtiyacı olduğundan emin değildim.

“Kim olduğum, kime dönüşeceğim... Bunların artık onunla hiçbir ilgisi yok.”

“Elimdeki her şeyi kaybetmemin sebebi o adamdı. Seni de kaybetmeme sebep olmasına izin veremem.”

İçimde kötücül bir öfke dalgası kabardı. Şu hayatta Henry Pierson’dan daha çok nefret ettiğim birisi yoktu. Ölümünü iz-

lemek benim için büyük bir zevk olurdu. Thatch'in bileğinden yakaladım ve tırnaklarımı tenine geçirecek kadar sıktım.

"Seni kaybetmeme sebep olursa, yemin ederim onu öldürürüm, Thatcher. Anlıyor musun?" Başına bir şey gelmesi halinde yapacaklarımı bilmesini istiyordum. "Bunu yaparım, anlıyor musun? Yaparım..."

Karşımda taş kesilmişti.

Doğruldu, bir bacağım kaldırıp benimle birlikte suya girdi. Küvete oturduktan sonra uzun kollarını belime doladı. Dokuşuyla birlikte şaşırtıcı bir güven hissi vücudumu sardı. Su küvetin kenarlarından taşarken umursamadan beni kendine çekti.

"Sakin ol, Minik Bayan Ölüm," dedi alnını benimkine yaslayarak. Parmakları belimin alt kısmında daireler çiziyordu. "Bıçaklarını sakla. Bir yere gittiğim yok. Buradayım."

Parmaklarımı ensesindeki saçlarına dolayıp tellerini çekiştirdim. Soluklarımız birbirine karışıyordu. Her nefesini içime çekerken sadece onun nefesiyle soluklanmak istiyordum.

"Bana bunu yapma lütfen," diye yalvardım.

Bedenim titrerken ağırlığımı kucağına bıraktım ve içimde olmasının yakıcı hissini arzuladım. Hep o lanet tenine nüfuz etmek istiyordum. İçimde kaybolmasına, o iğrenç babasına gitme fikrini tamamen unutup bir daha asla aklına bile getirmemesine ihtiyacım vardı.

"Bunu senin için yapıyorum, Lyra," diye mırıldandı. Ellerini vücudumda kaydırarak kalçalarımı kavradı. "Bütün bunlardan kurtulmak istiyorsak, başka seçeneğimiz yok."

Gözlerimden akan yaşları durduramıyordum. Belki de bir süredir içimden atmak istediğim yaşlar olduğu içindi. Ancak üzüntüm ona olan arzumu azaltmıyordu. Göğsümü onunkine yasladım, çıplak tenlerimiz birbirine karışıyordu.

Yakarışlarıma rağmen gidecekti. Bir kez karar verdiğinde hiçbir şey fikrini değiştiremezdi. Fazla inatçıydı.

“Orada kim olduğunu unutursan,” diye fısıldadım *boxer*’ındaki şişkinliğe sürtünerek. “Benimle olmanın nasıl bir his olduğunu hatırla.”

Dudaklarının sol yanı hafifçe kıvrıldı. “Bunu nasıl unutabilirim ki?”

Dudaklarım geriye kalan kelimeleri ondan çaldı. Ateşli ya da insanı cezbeden türde aceleci bir öpücük değildi. Ona içimden geçenleri anlatan bir öpücüktü. *Ağzının her bir kıvrımını ezberlemek istiyorum. Başkalarının taşıyamayacağı kadar keskinleştirdiğin o kırılgan yanını korumak istiyorum. Artık eldivenlerim var, istersen beni kesebilirsin. Avuç içlerim kesilse bile sorun değildi.*

Onun için kanardım. O buna değerdi.

Dudaklarının kenarında kendi gözyaşlarımın tuzlu tadını alırken kalçalarım sertleşen erkekliğine süttü. Kalınlaşan aleti uyluklarımın arasındaki sinir uçlarına baskı yaptığında inledim.

Ellerimiz kenetlenirken bedenlerimiz arzularımız eşliğinde dans etmeye başladı. Dudakları dudaklarımın köşesine, çeneme ve boynuma doğru indi. Elleri göğüslerime kayd, ağzını meme uçlarıma götürdüğünde dilinin sert hareketleriyle aşağı yukarı itildiklerini hissettim.

Thatcher’ın sıcak, nemli ağzı tomurcuklarımı emerken kalçamı iyice ona bastırdım. Her bir göğsüme özenle zaman ayırıp parmak uçlarıyla masaj yapıyor, ısırp acıttığı hassas kısımları yalayarak iyileştiriyordu.

Onu babasmdan uzak tutmak, alacağı hasardan korumak istiyordum. Henry’nin etkisinden uzak kalmalıydı. Bunun için her ne kadar gerçekçi olmasa da şehvetimi bile kullanmaya hazır dım.

Kanım kaynarken karnımın karıncalandığını hissediyordum. Parmaklarımı indirip çamaşırının lastiğini çektim ve açıkta kalan aletini sıkıca kavradım.

Tenime doğru inlerken beni daha sıkı tuttu. Dişlerimi boynundaki morlukların üzerinden geçirdim. Başparmağım aletinin hassas ucunu okşarken dilimi boğazımda kaydırđım.

Aynı anda çamaşırını tamamen indirdik. Aleti özgür kaldığında gövde mi üzerine doğru kaydırđım.

“Üzerime bin,” diye emretti Thatcher. “O takıntılı amcığının her santimini bana hissettir.”

Sözleri tenimde kırbaç darbesi gibi şaklarken içimdeki donuk acı dayanılmaz bir halde yoğunlaşıyordu. Elim i uzatıp aletin i dibine doladım, üst üste birkaç kez okşadıktan sonra kaygan başını kıvrımlarımın arasından geçirdim.

İçime girdiğinde titredim ve ikimizi de bu ıstıraptan kurtarmak isteyerek ağırlığı mı üzerine bıraktım. Uzunluğunu derinlerimde hissederken onu tek seferde içime almıştım.

İnkâr edilemez varlığı içimi doldururken inlemeye başladım. Varlığını bedenimin her zerresinde, ayak ucuma kadar her yerimde hissediyordum. O dolgunluk hissi midemi sıkıştırıyordu. Birkaç saniye daha tadını çıkararak yavaş bir tempoyla hareket etmeden önce gövdesini iyice kavradım.

Thatcher’ın parmakları kalçamı yakaladı ve beni aleti üzerinde yukarı aşağı hareket ettirmeye başladı. Sular küvetten taşp dalgalanarak etrafa saçılıyordu.

“Çok tatlı,” diye inledi. Boynundaki damarlar ortaya çıkmıştı. “Daracık.”

Ona doğru yaslanıp dengemi bulmak için ellerimi omuzlarına yerleştirdim. Yüzlerimiz birbirine değiyordu. Dudaklarımız birbirinden birkaç santim mesafede duruyordu ama öpüşmüyorduk. Kalçamı her sallayışım la aletini içime alırken soluklarımızı içimize çekiyorduk. İnilt i ler arasında nefes nefese kalmıştık.

“Ne kadar da tatlısın. Benim için ne kadar iyi bir kız oluyorsun, hayatım.”

Bu defa diğerlerinden farklı hissettirmişti.

Thatcher ile birlikte olduğumuzda daima bedenlerimizden yükselen o acil, çaresiz ve acımasız hisleri kovalardık. Oysa bu defa farklıydı. Hem acı hem tatlı bir histi. Sanki birbirimize sarılırken sıcaklığımızı kaybetmekten korkuyorduk. Artık sadece sessiz inilti ve çarpınan kalpler vardı.

“Harika hissettiriyorsun,” dedim parmaklarımı saçlarına dolayarak. “Asla durmak istemiyorum.”

Daha hızlı inip kalkmaya başladım ve o da hareketlerime aynı tempoyla karşılık vererek içime girdi. Göğüslerim her bir hareketimde zıplıyordu. Dudakları yanağımda kayıyor, kirpikleri alnıma sürtünüyordu.

“O zaman durma.”

Altdudağımı ısırdım ve uyluklarım yanarken orgazm üstüme çökene kadar aynı tempoda devam ettim. Bu defa geçen seferki gibi bir patlama yaşamamıştım. Üzerime çöken yumuşak dalga beni aynı derecede bir mutluluğa doğru sürüklüyordu.

Kadınlığımın duvarları onu sıkıca sarıp midemde kıvılcımlar çakarken bunu her hücremde hissediyordum. Gözlerimi sıkıca kapattım, zevkle kasılan gövdem tenine bıraktım. Thatcher kalçalarını daha sert bastırarak ıslak hamleleriyle içime girip çıkıyordu.

Dalga dalga uyandırdığı zevkle beni sıcaklığı içinde boğarak doruğa çıkarırken klitorisim kaslı karnına sürtünüyordu. Aşırı derecede uyarılan kadınlığımın aldığı zevk katlanması zor bir noktaya ulaşmıştı.

Kesik nefeslerinin arasından, “Benim için tekrar gel,” diye hırladı.

Kollarımı boynuna doladım, başımı iki yana sallarken yüzümü boynuna gömdüm.

“Yapabileceğimi sanmıyorum,” diye fısıldadım klitorisime çarpan titreşimler yoğunlaşmaya devam ederken.

Kolunu belime doladı ve beni sıkıca tutarak yerimde durmamı sağladı. Islak tenlerin çarpışması banyoda yankılanırken tırnaklarım sırtına batıyor, kalplerimiz aynı anda hızla çarpıyordu.

“Uslu bir kız ol, bebeğim. Bir kere daha boşal,” deyip içimdeki o derin noktaya darbe indirdi. “Tatlı amcığının etrafımda kasılmasını istiyorum. Beni sağmanı istiyorum.”

Beni daha sert becermeye başladığında omzuna doğru mutlulukla hıçkırdım, klitorisim gittikçe daha fazla uyarılıyordu. Her şey aynı anda o kadar yoğunlaşmıştı ki, uçurumun kenarına düşmekten başka bir seçeneğim yoktu.

“İşte bu,” dedi omzumu ısırarak. “Sikime boşalmak için amcığının nasıl yalvardığını hissediyor musun? Çok tatlısın, evcil şey. Üzerime ne güzel boşalıyorsun.”

İçimden bir elektrik akımı geçiyormuş gibi gerilen kadınlığım tekrar tekrar boşalıp gevsemeye başlamıştı. Thatcher kulağıma neredeyse hırlarcasına ismimi söylerken son bir kez daha içime girdi ve boşaldı. Daha önce doğum kontrol haplarına hiç bu kadar minnet duymamıştım.

Onu görebilmek için geriye yaslandım. Orgazmdan kalan artçı şoklara o kadar odaklanmıştım ki, karşımdaki manzarayı gördüğümde adeta nefesim kesilmişti. Kaşlarını çatmıştı. Kendimi zevkin kollarına bırakırken kışkırtıcı dudakları hafifçe aralıktı. O hali dünyanın ona çizdiği portrenin çok dışındaydı. Bir canavar ya da katilden çok bir meleğe benziyordu. Kendini yaşadığı coşkuya kaptırmıştı.

Bedenlerimiz yorgunluk içinde birbirine yaklaşırken nefeslerimiz usulca düzelmeye başlamıştı. Başımı göğsüne yasladım, onun da benden uzaklaşmaya hiç niyeti yoktu.

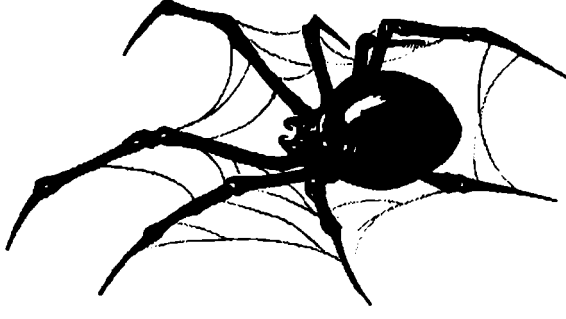
Birbirimiz için var oluyorduk.

Daha doğru düzgün düşünmeye fırsat bulamadan konuştum.

“Sanırım seni geçmiş hayatımda tanıyordum. Sence böyle düşünmem çılgınca mı?”

Parmak uçlarımı köprücük kemiğinde gezdirdim.

“Hayır.” Sesinden bile gülümsediğini anlıyordum. “Ama bundan sonraki bütün hayatlarda seni tekrar tanımak istiyor olabilirim.”

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Küçük Bir Dikkat Dağınıklığı

Rook

“Neredeydin?”

“Cehennemde.”

Alistair her zamanki gibi memnuniyetsiz bakışlarla bana bakıyordu.

Briar’ın bacaklarının arasındakine rağmen başımın belası olmaktan vazgeçemiyordu.

Son iki bidon benzini tarihi binanın boş lobisine bıraktım. Belediye binası Ponderosa Springs’in kuruluşundan beri aynı yerdeydi. Mükemmel bir kurbandı ve başka bir binaya ateş sıçratmayacak kadar diğer binalardan uzaktı. Aynı zamanda kasabayı gören küçük bir tepenin üzerindeydi. Kasabanın ilk binalarından birisi olan o yeri Van Doren ailesi elleriyle inşa etmişti.

Yargıç ve avukatların mirasçısıydık. Mirasımız bu duvarların içindeydi.

Onu yakacak kişilerden birisi olmak oldukça şiirsel geliyordu.

“Babanın sözünün arkasında duracağından emin miyiz?”

diye sordu Alistair. Ardından önümüzde duran yanıcı sıvı yığı-
nından bir kutu çakmak gazı aldı.

“İşine devam etmek istiyorsa tutacaktır,” dedim dişlerimin
arasındaki kibriti ısırarak. “Yıllar süren çocuk istismarını öğre-
nen yargıç onu koltuğunda oturtmaz.”

Babamdan uzun zamandır bir şey istememiştim. Tabii işin
içinde şantaj olduğu düşünülürken istek bile sayılmazdı. Fa-
kat Thatcher’ı, Rimond Cezaevi’ne sokmamız gerekiyordu ve
maalesef bu tür bağlantıları olan tek kişi Ponderosa Springs’in
ünlü bölge savcısı Theodore Van Doren’dı.

Bir giriş noktasına ihtiyacımız vardı ve ben de bir tane bul-
muştum.

“Açıkçası bize yardım etmekten çok da hoşnut değil. That-
cher da onunla işbirliği yapmaktan dolayı çok sinirli. Yani her
şey ayarlanmış.”

Omuzları gerilen Alistair’ın sinirlendiğini fark ettim.

“Bunu neden yaptığımızı ona söylemedin, değil mi?”

Bir adamın buralarda güven kazanmak için tam olarak ne
yapması gerekiyordu?

“Aptal değilim, seni ahmak. Babam sadece onun Henry’yi
ziyaret etmesi gerektiğini biliyor. Planın geriye kalan kısmın-
dan habersiz.” Vurgulamak için elimdeki şişeyi yüzüne doğru
salladım. “Yani planın bu kısmını bilmiyor.”

Thatcher’ın hayatta ve nerede olduğunu bildiğimi paylaş-
mam gerekmişti. Babam bu bilgileri kolayca polise iletebilirdi
ama onlar babamı benim kadar iyi tanı mıyordu.

Kendini dürüst birisi sanıyordu. Ahlaksız davranışlarını bile
Tanrı adına yaptığını düşünüyordu. O imajını çizmem halinde
geriye hiçbir şeyi kalmazdı. Yani sessizlik daha cazip bir seçe-
nekti ve ben de affetmeyi öğrenmeye çalışıyordum.

“Ya itibarını siktir edip Thatch’i ihbar ederse? Ya sözünü
tutmazsa? O zaman ne olacak, Rook?” Alistair kollarını göğ-

sünde kavuşturup beni sıkıştırmaya başladı. “Theo’yu bu işe karıştırmak iyi bir fikir değildi. Sana söylemiştim.”

Sızlanıp durması beni sinir ediyordu. Dişlerimi gıcırdatarak yüzüne baktım. Onunla dalaşacak halim yoktu. Yapacak işlerimiz vardı ve kavga etmek listeye dahil değildi. Endişesinin sebebini anlamasaydım, her şey daha kolay olurdu.

Başka bir dostumuzu, kan bağımız olmayan bir başka kardeşimizi daha kaybetmeye tahammülümüz yoktu.

“O zaman onu öldürürüz,” dedim tereddüt etmeden.

Yıllarca beni dövüp durmuş bir adamı öldürmeyecek kadar iyi kalpli olduğumu falan mı düşünüyordu? Acı verme arzusu-bu bana empoze eden kimdi? Görüşümü o kadar çarpık bir hale getirmişti ki, en sonunda bedenimdeki yaraların günahlarımın bedeli olduğuna inanmışım.

“Bunu sona erdirmek için elimden geleni yapıyorum. Böyle bir riski almak zorundaydık, Alistair. Silas ve Rose için yapmalıydık. Sage’in güvende olmasını istiyorum ama bu iş bitene kadar güvende olmayacağı kesin.”

Stephen ile Easton Sinclair hayatta ve özgür oldukları sürece Sage’in mücadelesi bitmeyecekti. Uykusuz geceler, kötü düşünceler, yenmeyen yemekler... Bunları gizlemek için her gün taktığı o güzel maskeyi görebiliyordum.

Fakat baş başa kaldığımızda gerçek halini görüyordum ve içindeki ateşin her bir saniye sönerek küle dönüşünü izliyordum. Bu beni mahvediyordu. Gözlerinde hüznün vardı, artık eskisi kadar parlamıyorlardı. Bana geceleri son kez dokunuyormuş gibi sımsıkı sarılıyordu.

Geleceğe dair çok şüpheciydi ve bu onu içten içe yiyip bitiriyordu.

Bu dünyada onun uğruna riske atmayacağım hiçbir şey yoktu. Onu almaya çalışmaları halinde cehennemi bile aşar gelirdim. Sage’i bu zehirli yerden çıkarıp hayallerinin peşine git-

mesi için teşvik etmek istiyordum. Ondan çalınanları ona geri vermek istiyordum.

Sage Donahue için her şeyi istiyordum çünkü hepsini hak ediyordu. Onun için yanmış ve kanlı halde bile olsam dünyayı çıplak ellerimle yakalardım.

“Bu yeri ateşe vermek için yirmi dakikamız var,” diye hatırlattım. “Gaz bidonlarını etrafa yerleştirmeliyiz. Ama ben gelece kadar sakın açma.”

“Ne yapacaksın peki?”

“Arka taraftan yakmaya başlayacağım. O yüzden kaçmaya hazır ol.”

Koridora doğru ilerlerken benzin kokusu kanımı kaynatıyordu. Parmaklarım seğiriyordu, o binanın bir süre sonra alevler içinde kalacağını biliyordum. Kasabada o yangını görmeyecek tek bir kişi bile kalmayacaktı. Bu benim alanımdı. Ateş benim silahımdı ve kullanmaya can atıyordum.

Alistair omzumdan kavrayarak beni durdurdu.

“Kendini yakma,” dedi taş gibi bir suratla. Bundan nefret etse de beni her zaman bir baba gibi kollardı.

Yüzümde kötücül bir sırıtiş belirirken ceplerimdeki kibritlerin şarkısını dinledim.

“Biraz neşelen, Caldwell. En eğlenceli kısma geldik.”

Alistair

Aylar önce Briar’a bir söz vermiştim.

Yangın kokusu giderek artarken tüm çakmak gazı ve benzin bidonlarını kapalı bir şekilde yerleştirmeyi bitirdiğimde verdiğim sözden pişman olmaya başlamıştım.

Bu işten sıyrılacağıma dair küçük hırsızıma söz vermiştim.

Geleceğimiz hakkında konuşup bu kasabadan ayrıldıktan

sonra neler olacağını anlatırken o günleri görecek kadar yaşayacağıma söz vermek çok kolay gelmişti. Onunla birlikteyken zaten her şey kolay geliyordu.

Sözünü tutan bir erkek olmak istiyordum ama işler kötüye gittiği takdirde ne yapacağımı bilemiyordum.

O bu işin içinden zarar görmeden sıyrılacaksa kendimi gözümü kırpmadan feda edebilirdim. Briar güçlü bir insandı, ben öldükten sonra da hayatta kalmayı başarırdı. Sonunda hayatına devam edip hak ettiği mutluluğa kavuşurdu.

Fakat onun başına bir şey gelmesi halinde kendimin neler yapabileceğinden emin değildim.

Ezelden beri karanlığın içinde kendimi daima rahat hissetmiştim ama artık onun ışığı olmadan nasıl yaşayacağımı bilmiyordum.

Kaderimin kontrolünü elimde tutamamamın hissiyle parmaklarım kasılıyordu.

Telefonuma bakıp süreyi kontrol ettim ve zamanın azaldığını gördüm. Elimizdeki tek seçeneğin Rook'un boktan babasının yardımını olması canımı sıkıyordu. Sinirleniyordum. Theo Van Doren boynunun ayaklarımın altında kırılmasını istemiyorsa, sessiz kalsa iyi olurdu. Koridora baktığımda kapalı kapıların ardından sızan gri dumanları gördüm. Duvarlara tırmanan dumanlar alevli sarmaşıklar gibi tavana yükseliyordu. Binanın sıcaklığı yükseldikçe alnımda ter damlaları belirliyor, ciğerlerim temiz hava isteğiyle yanıyordu.

Belediye meclisinin toplantı odasını tekmeleyerek içeri girdiğinde arkasından bir duman bulutu ve kükreyen bir ateş topu geldi.

Başına çektiği kapüşonu ve burnunu kapatan siyah maske- siyle dumanla birleşmiş gibi görünüyordu.

“Gitmeliyiz,” dedi lobinin köşelerine yürüyüp odaya yerleştirdiğim kapalı benzin bidonlarının kapaklarını açarken.

“Hadi ya?” dedim alaycı bir şekilde.

Çıkışa doğru ilerlerken o boktan yerin kasabadaki bütün polis ve itfaiyecilerle dolmadan önce beş dakikamız kaldığımızı biliyorduk. Elimle kapının kolunu tutup çevirdim.

“Yapma!” diye bağırmıştı Rook kafama doğru bir şapka fırlatarak. “Beni öldürmek mi istiyorsun? Açtığımız anda hava burayı cehenneme çevirecek. Bırak işimi bitireyim de sonra birlikte açalım.”

Azı dişlerimi birbirine sürttüm, çenem gergindi. Eğer beni havaya uçurursa yemin ederim ki... İşini bitirdikten sonra kapıya doğru koştu. Derin bir nefes alıp kapıyı açmamı işaret etti.

“Styx’te buluşuruz?”

Başımı sallayarak onayladım. “Styx’te buluşuruz.”

Kapıyı iterek açtım ve onun tüm gücüyle koşmaya hazırlandığını hissettim.

“Fırla, fırla, fırla...” diye mırıldanıp binanın ön merdivenlerine koşarak çıktığını ve küçük bir çeşmenin olduğu yeşil ön bahçeye yöneldiğini gördüm.

Telaşlı hareketlerini hissederek onu takip ettim. Ayaklarım çimlere temas ettiğinde arkamdaki patlamanın gürültüsüyle yere yapıştım. Arkamdaki ısı dalgaları tüylerimi diken diken etti.

Onun daha önce sebep olduğu bir sürü yangın görmüştüm ama bu kadarına hiç şahit olmamıştım.

Kırılan camların ve parçalanan tahtaların sesleri etrafta yankılandı. Kulaklarım çınlarken belediye binasını turuncu bir rengin kapladığını gördüm. İntikamcı alevler binanın çatılarını yalayarak yakıyordu.

O çürüyen kasabaya kocaman bir ortaparmak göstermeye benziyordu.

“Sence yeterince dikkat dağıtıcı oldu mu?” diye sordu Rook. Yanımda yere uzanmış, temiz havayı içine çekerken sırtıyordu.

Rook'u duymuş gibi uzaktan polis sirenlerinin sesi yükseldi ve bir an önce oradan kurtulmamız gerektiğini bize hatırlattı. Ayğa kalkıp arabaya gitmeye hazırlanırken bir ses duydum.

Bütün bunları başlatmamızın, Ponderosa Springs'te kalmamızın sebebi olan ve bizim asla karışmamızı istemediği halde yalnız bırakmadığımız kişinin sesiydi.

İntikamı intikamımız, acısı acımız olmuştu.

Ponderosa Springs'in pislik kurucularının oğullarının dördüncü ve son üyesiydi.

"Sizi sadece bir süreliğine bıraktım ve Rook'un liderliği almasına izin mi verdin?" Sesi dumanlı, etkileyiciydi. "Yeteneğin körelmiş, Caldwell."

Evine hoş geldin, Silas.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Yaratıcı

Thatcher

Zincirler kalın metal kapının hemen dışında tıkrıyordu.

Parmaklarımı askeri sıgmacı tarzı yatağın hemen üzerindeki sabit kitap rafının üzerinde gezdirdim. Kitaplar alfabetik sıraya göre dizilmişti. Yatakta eski ve yıpranmış, korkunç bir sarı renkte nevresim vardı. Muntazam bir şekilde serilmişti. Kirli duvarlara gazete kupürleri yapıştırılmıştı. Köşede kim bilir hangi hastalık mikroplarını taşıyan metal bir tuvalet duruyordu.

Hücre küf ve nemli kıyafet kokuyordu. Temiz olmalarına rağmen belli belirsiz bir kokuları vardı. Tanıdık bir kokuydu.

Kollarımı iki yana uzatsam her iki duvara da dokunabilme birkaç santim kalıyordu. Burası babamın ölüme terk edildiği delikti. Dış dünyayla herhangi bir bağlantısı yoktu. Güneş ışığı almıyordu.

Sadece birkaç metrekairelik beton bir blokta.

Kapının açılmasıyla çıkan gıcırta, dikkatimi içeri girenlere çevirmemi sağladı. *Kontrol bende*, diye içimden tekrarladım.

Onun yapacağı ya da söyleyeceği hiçbir şey benim sakın tavrımı bozamazdı.

Kontrol bende.

Henry Pierson geleneksel anlamda daima çekici bir adamdı. Markette karşılaştığınızda berrak mavi gözlerine ikinci kez bakma ihtiyacı hissedebilirdiniz. Sokağın karşı tarafında oturan, sarı saçları güzelce şekillendirilmiş ve koşu yaparken size gülümseyen fit görünümlü aile babasıydı. Hatta arkadaşınızın size ayarladığı güzel giyimli, özgüvenli randevunuz bile olabilirdi.

Sevimli, rahat ve sıradan biriydi.

Hapishane havası ve zaman ona o kadar da nazik davranmamıştı. Yine de beklediğim kadar kötü değildi.

“Yirmi dakikanız var,” diye hatırlattı arkamdaki gardiyan. Mahkûmu hücrenin içine itip kapıyı kapattı ve bizi orada kilitli halde baş başa bıraktı.

Sessizlik aramızda şimşek gibi çatırdıyor, bir yıldırım gibi ortamıza düşmeyi bekliyordu. Önümde duran adamı incelerken tüylerimin ürperdiğini hissettim.

Orada geçirdiği onca zamana rağmen yine de fiziksel görünüşünü koruyacak vakti bulabilmişti. Hâlâ hatırladığım uzun boylu, zayıf adamdı. Burnu ve ağzının etrafındaki kırıksıklıklarla dağınık sakalı yaşlandığını belli ediyordu. Belki de tek kişilik hücrenin etkileriydi.

Fakat gözleri...

Onlar azıcık bile değişmemişti.

“Merhaba, Henry.”

Beni son görüşünden beri üzerimdeki değişiklikleri süzüyordu. O zamanlar evin önünde durmuş, polis sirenlerinin arasında babasının götürülmesini izleyen bir çocuktum.

“Alexander!” Sesi ipek gibiydi. Çimlerin arasında bekleyen bir yılanı andırıyordu. Eskiden o konuştuğunda titrerdim. “Şu haline bak...”

Ellerini önünde birleştirmiş, beni gördüğüne sevinen bir ebeveyn sevgisiyle başını sallıyordu.

Ondan birkaç santim daha uzun olduğumu fark ettim. Artık üzerimde çocukluğumdaki gibi bir baskı oluşturmuyordu. Ben çocukken bana hükmeden adam bu muydu? Her hareketimi kontrol eden o muydu?

“Güçlü görünüyorsun.” Başını onayla sallarken gülümsedi. “İyi iş çıkarmışm, değil mi?”

Başarıyı katkısına bakmaksızın kendine mal etmek ve gururunu yaşamak ona hiç de yabancı bir şey değildi. Narsist eğilimler kolay kolay yok olmuyordu.

Yorumunu tamamen duymazdan geldim ve ona istediği ilgiyi vermedim.

“Duygularımız karşılıklı olmadığı için affet,” diye boğazının derinliklerinden gelen bir sesle mırıldandım. “Turuncu sana yakışmamış.”

Henry’nin kıkırtısı kırbaç şaklamasını anımsatıyordu.

Sakin kalıp etkilenmemek onun doğasında vardı çünkü başkalarının duygularını umursamazdı. O soğukkanlılık hali onu korkutucu yapan şeydi. İnsanlar ondan gerçekten de ürkerdi.

Kahkahası o kulübede çalıştığı zamanlarda duvarlardan sızardı. Kan donduran çığlıklara eşlik eden kahkahalarını saatlerce dinler, işini bitirmesini beklerdim. Ardından onun pisliğini temizlerdim.

Her zaman onun pisliklerini temizlemiştim.

“Beni burada çürümeye terk ettiğin için sonunda özür dilemeye mi geldin?” diye sordu kelepçelerin sıkıldığı bileklerini ovuşturarak. “Oğlumu görmeyeli kaç yıl oldu?”

Yeterince uzun zaman olmamıştı.

“Hapishaneye atılma sebebin olduğumu bilmiyordum,” dedim başımı yana doğru eğerek. “O kadar kadını bunca zaman öldüren ben miydin?”

Henry ağzından çıkan kelimelere seni inandırana kadar akıl oyunları oynamaya ve manipölasyonlar yapmaya bayılırdı. O anlamda çok zekiydi ama bütün psikopatların bir zayıflığı mutlaka olurdu.

Onunki egosuydu.

“Bana aptalmışım gibi davranma, evlat. O kemirgen kızı arkada bıraktın. Geride şahit bıraktın. Şimdi de bu haldeyim işte...” Kelepçelerini sanki görmemişim gibi önümde sallıyordu. “Bana en azından bir özür borcun var.”

Azı dişlerim birbirine sürtünürken ağzımdan fırlamaya can atan öfke dalgasını bastırdım. Suçu bana atmasında şaşırılacak bir şey yoktu. Sanki Phoebe Abbott’ı her zamanki kulübe katliamları gibi değil de panik halinde kendi öldürmemişti ve olanlar bu sayede polise ulaşmamıştı.

Hayır, elbette ki panik yaptığını kabul etmeyecekti. Henry Pierson asla böyle bir şey yapmazdı. Mükemmel olduğunu düşünürdü ve kendi düşüşünün sebebi tabii ki kendisi olamazdı.

“Seninle geçmişini konuşmaya gelmedim,” dedim ses tonumu değiştirerek.

Köşedeki ahşap sandalyeye oturmadan önce dişlerini göstermeden sertçe gülümsedi. Hareket ettiğinde turuncu tulumu hışırıyordu.

“Elbette,” dedi beni duymazdan gelerek. “O zaman neden burada olduğun hakkında konuşmuyoruz? Aile işlerimize başladın mı?”

Son zamanlarda birini öldürdün mü?

Kol düğmelerimi düzelttim. Bunu bilmeyi tabii ki istiyordu. O yanımda yokken yaptıklarımı öğrenip fantezilerine yakıt olarak kullanmak istiyordu. Ancak ona bu tatmini vermeyecektim. Onu fantezileriyle baş başa bırakacaktım.

“Bir taklitçin var,” dedim dilimi ön dişlerimde gezdirerek.

Ayak bileğini dizinin üzerine koydu, ellerini uyluklarının

üzerine yerleştirdi. Yüzünde alaycı bir gülümseme belirlediğinde titrememeye çalıştım. Bazen birbirimize fazla benziyorduk. Çok fazla ortak alışkanlığımız vardı.

Yüzünde maskesiyle son derece doğal gözüküyordu.

“Ne kadar gurur verici,” diye mırıldandı ellerini çırparak. Meraklı gözlerini bana dikti. “Uzuvlar ve diğer ıvır zıvırları mı bırakıyor?”

Başımı sallayıp onaylayarak merakını beslemeye devam ettim. “Derilerine notlar yazıyor. Ayrıca cesetlerin kalan kısımları hiç bulunamadı.”

Birbirine bastırıldığı dudaklarından bir *hımm* sesi yükseldi. “Detaycılığı severim.”

“Ama bir fark var.” Sonraki sözlerime vereceği tepkiye dikkat kesilmiştim. “Uzuvların yanına gül bırakıyor.”

Tam da beklediğim gibi eğitilmiş mimikleri duygularını benden saklamıştı.

“Benden ilham almış olsalar bile tüm seri katillerin bir kartviziti vardır.”

“Güller senin hediyen olarak bana bırakıldı,” dedim ellerimi gezdirdiğim kitaplardan birini raftan alırken. “Kim o, Henry?”

“Benim bildiğimi mi düşünüyorsun?” Kafasının karıştığına dair mükemmel yüz ifadesini görmek için ona bakmama gerek yoktu. “Nereden bilebilirim ki? Yıllardır tek bir ziyaretçim bile olmadı. Belki de böyle düşünmenin sebebi bilinçaltının sana babanı özlediğini hatırlatmasıdır.”

Parmaklarımı sayfaların arasında gezdirirken beni getirdiği halden dolayı kendisiyle gurur duyarak sırtıttığının farkındaydım. Beni tuzağa düşürüp bir kedi-fare oyunu oynadığını düşünüyordu.

Oysa benim nasıl çalıştığıma dair hiçbir fikri yoktu.

Henry doğduğum andan itibaren bana bütün kartlarını göstermişti. İşini nasıl yaptığını, kafasının nasıl çalıştığını, bir

sonraki hamlesini ve onu nasıl okuyacağımı bilirdim. Bana her şeyi göstermişti, ben de öğrenmiştim.

Kimse istismarcıyı, istismar edilen kadar tanımazdı.

Ancak o bildiği her şeyi bana öğrettiğini *unutuyordu*. Ayrıca benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu. Sadece beni dönüştürdüğünü sandığı kişiyi tanıyordu.

“Ah.” Kaşlarımı çatarak kitabın kapağını sertçe kapattım. “Yazık. Düşünmüştüm ki...” Hafifçe kıkırdadım. “Gerçi sanırım ne düşündüğümün bir önemi yok.”

Kitabı aldığım yere koyup gitmeye hazır olduğumu gardiyana bildirmek üzereyken elini kaldırıp beni durdurdu.

“Bekle, ne düşünüyordun?”

“Şey... Yaptıkları...” Gösteri yapar gibi altdudağımı yaladım. “...kusursuz. Senden başka birinin böyle... zor bir işi yapabileceğini düşünmezdim. Ona yardım ettiğini sanıyordum ama anlaşılan en büyükler bile yeniden yaratılabilirmiş.”

Omuz silkip elimi kapıya uzattım.

Bir narsiste saldırmanın en iyi yolu, onu egosundan vurmaktır. Yaptıklarını sahiplenecekleri, kendileriyle övünecekleri bir fırsat beklerlerdi. Onu zorla konuşturmanın bana hiçbir faydası olmazdı.

“Hiçbir şey orijinalin yerini tutamaz. En nihayetinde o sadece bir taklitçi.” Sesi şimdi daha keskindi, bakışlarındaki boşluk daha belirgindi.

İnsanlığın izleri yüzünden silinirken beni büyüten adamın yüzeye çıkışını gördüm. Çekiciliği yok oluyor, empati maskesi düşüyordu.

“Bunu bilemem. Gazetelerde hakkında çıkan haberleri görmelisin. Onu durmadan övüyorlar. Tarihi yeniden yazıyor. Öyle ki, yakında kimse onun taklit ettiği adamı bile hatırlamayacak.”

Ayağa fırladığında onu bağlayan zincirler şıngırdadı. Göğsü omzuma değiyordu. Bedenlerimiz ondan yayılan ısıyı hissedecek kadar yakındı.

“Beni her zaman hatırlayacaklar.” Çenesi kasılırken bakışları karardı. Öfkeden değil, gösterilen saygısızlık yüzündendi.

İşte karşımdaydı.

Ponderosa Springs’in Kasabı.

“Çok zaman geçti,” dedim arsızca. “Buradan asla çıkamayacağımı biliyorlar. Onlara ne zarar verebilirsin ki? İnsanlar artık senden korkmuyor.”

Ağzından fırlayan tiz, manik kahkaha adeta etrafa zehir saçmıştı. Sırtım kaskatı kesildi, tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim.

Bütün o kadınlar o kahkaha sesiyle ölmüşlerdi.

Etileri hayvan kancalarına asılmıştı. Kurbanlık gibi parçalanmış ve kanamışlardı.

Annem, tatlı ve nazik annem.

Kontrol sende, diye içimden tekrar ettim. Burnumdan nefes alarak çenemi sıktım. *Kontrol sende. O sana sahip değil. Seni o yaratmadı.*

“O taklitçinin var olmasının tek nedeni...” dedi ellerini havaya savurarak. “Benim sayemdedir. Onları korkutan o herif değil, benim hatıram!”

Nefesinin kokusu midemde kusma isteği uyandırdı, boğazımın kasıldığını hissedebiliyordum. Burada olmak istemiyordum, buraya gelmeyi hiç istememiştim. Öfke içimde sessizce büyüyor, omurgama tırmanıyordu.

Buraya hiç gelmemeliydim.

“Kendi tarzını yaratamayacak kadar güçsüz bir adamı mı onaylıyorsun?” Dilimi dişlerimde gezdirdikten sonra kinle sırtıttım. Ona üstten baktım çünkü onu kendimden aşağıda gördüğümü bilmesini istiyordum. Ayakkabılarıma yapışan tozdan ibaretti. “Hapis seni zayıflatmış, baba.”

Yüzümde hissettiğim nefesi başımı döndürüyordu.

Parmaklarıma çamaşır suyu ve kan kokusu sinmişti.

Metalle kesilen insan cesetleri parçalarına ayrılıyordu.

Nefesi kulağımdaydı. "Yere tek bir damla bile düşmeyecek, Alexander. Tek bir damla bile."

Biz ipekle örülü iki böcek gibiydik. Eğer onun ağında ölürsem, o da benimle ölecekti. Onu istediğim yere sürüklemiştim ama kontrolümü kaybediyordum. Göğsüm yanıyor, hafızamdaki anılar birer birer ortaya çıkarken beynim acıyordu.

İçimdeki zincirler koparken çocukluğumu hapsettiğim kafesler birer birer açılıyordu.

Bakışları üzerimdeydi, beni izliyordu. Gözlerini bir avcı gibi bana dikmişti ama onun avı olmayı reddediyordum.

"Güzel oynadın, evlat. Tebrik ederim," dedi başını sallayarak. Çenesini sıvazladığında zincirleri birbirine çarptı. "Bunların hepsini o küçük, tatlı Abbott için mi yaptın?"

İçinde bulunduğumuz beton oda, damarlarımda yanan öfkeyi kaldıracak kadar büyük değildi. Onu öfkemle boğabilirdim. Travma merkezim olurken bir anda hedefime dönüşmüştü. Hatta avladığım bütün adamlara dönüşmüştü. Kılıcımın altında çılgınlık atan isimsiz yüzler gibiydi.

Acı çekmenin ne olduğundan habersizdi ama artık öğrenmek üzereydi.

"Abbott ailesinin kadınları belalarını aramak gibi kötü bir alışkanlığa sahip. O da Phoebe kadar tatlı mı peki?" Kötü niyetli bir tavırla sırttı. Sarı dişlerini bana gösterdiğinde midem bulanır gibi oldu.

Yakasını tuttum, parmaklarım kumaşı sertçe kavradı. Öfke ve adrenalin içimi sahip olduğumdan habersiz bir güçle doldurmuştu. Onu kaldırıp arkasındaki duvara fırlattım.

Homurdanarak beni daha önce hiç görmemiş gibi şaşkınlıkla yüzüme baktı. Ben bile kendimi tanıyamıyordum.

“Kiminle çalışıyorsun, Henry? Halo ile mi? Sinclair’le mi çalışıyorsun?” diye tısladım canını yakma isteğiyle dolarak.

“Çok şiirselsin, Thatcher. Genetik bir lanet. Yoksa tarihin tekerrür etmesini mi istiyorsun?”

Onu kendime çektim ve gerilen kumaşın yırtılma sesi yankılanırken sertçe duvara fırlattım. Omurgası betona çarparken ikiye bölünmesini istedim.

“Seninle oyun oynamaktan sıkıldım,” dedim gırtlaktan gelen çatlak bir sesle.

“İşte,” dedi nefes nefese. “Benim güzel canavarım. Bu senin doğuştan gelen halin, Alexander. Bundan kaçamazsın. Sen ve ben aynıyız.”

“Biz *asla* aynı değiliz.”

“Dikkatli ol, evlat. Anlaşılan o kadına seni bitirecek gücü vermişsin,” dedi. “Lyra Abbott, olmak için doğduğun şeyi tamir edemez. O da diğerleri gibi o halinden kaçacaktır. Kimse senin içinde yarattığım şeyi sevemez.”

Lyra’nın beni sevip sevememesinin önemi yoktu.

Onun takıntısı benim için önemliydi. Onunla hayatımızın her bir gününü besleyebilirdim.

Sonumun gelmesine mi sebep olacaktı? Olabilirdi.

Bunu yapmasma izin verirdim, hatta bıçağı eline bizzat tutuşturur ve aile mirasımızı yok etmesine izin verirdim. Pierson soyu benimle birlikte yok olabilirdi.

Sonumu sadece Lyra getirebilirdi çünkü ona hayatının başlangıcını veren bendim.

“Seni harika yarattım ve şimdi seni dönüştürdüğü şeye bak.”

Onu kaldırıp önümdeki sağlam bariyere doğru fırlattım. Çatırdayan kemiklerinin acısıyla yüzünü ekşitti. Aynı şeyi durmadan yaptım. Tişörtünün kumaşı parmaklarımın arasında paramparça olana dek devam ettim.

Gövdesi yere yığıldı, çatlamış dudaklarından kan sıçratarak

öksürdü. Nefes almak için çırpınırken bana bakıyor, istemsizce inliyordu.

“Beni mahvettin!” diye haykırdım duvarları sarsan bir sesle. Tükürüklerim yüzüne sıçırıyordu. Elimi göğsüme bastırdım. “Sağlıklı, normal bir çocuğu alıp bu hale soktun.”

“Kaz, Alexander.”

Parmakları annemin gözlerindeki yaşamı siliyordu.

“Eğer bir şey hissediyorsan öldür onu, evlat. Öldür!”

Takım elbisemin yakasında ter birikmişti. Düzenli bir hayata dair bütün ümitlerimi elimden alıp, benden bir canavar yaratan ve rüyalarımın işkence eden adamın üstüne gölgemi düşürdüm.

“Sen böyle doğdun. Ben yalnızca var olanı besledim. Seni müthiş bir şeye dönüştürmeye çalıştım. Başarısız olman benim suçum değil,” dedi ağzındaki kanı elinin tersiyle silerek.

Onunla göz göze gelmek için çömeldim.

“Verdiğin terbiyenin karşılığını nasıl ödediğimi biliyor musun, baba? Tüm o kurallarını ve temizlik görevlerini?” Yüzünü avucumun arasına aldım ve çenesini parmaklarımın arasında sıktım. “Aynı senin gibi adamları öldürüyorum. Üzücü, acması ve zayıf fikirli pislikleri. Onları zekâmla alt edip katlediyorum. Gözlerinde sönen ışığı her görüşümde masada senin olduğunu hayal ediyorum. Derilerini yüzerken, organlarını çıkarırken aslında ellerimde ölen sen oluyorsun.”

Sözlerimin gerçekliği beni boğmuştu. Gerçeği kabullenme hissi midemde çınlıyor, içimde bir şeyler parçalanıyordu. Sanki tüm hayatım boyunca aynaya baktığımda yalnızca karanlık, uğursuz bir figürün bana baktığını görmüştüm.

Boş, gölgeli bir figürden ibarettim.

En sonunda gerçek yansınamı görüyordum.

“Sen bir çırak yetiştirmedin. Kendi sonunu yarattın.”

Bir an durdum. Saçları seyrelmiş, yaşlanmış ve bir gün ölümcül bir iğneyle saltanatına son verilecek o zayıf adama baktım.

Oraya gelirken kontrolü yeniden ele geçirmesi ihtimalinden korkmuyordum. Bunun için gücü yoktu, ona yakıtını vermeyi reddediyordum. Onun hayal edebileceğinden çok daha iyi ve güçlüyüdim.

Buraya gelmekten korkmamın nedeni, bana hatırlatacaklarıydı.

Geçmişimin tüm hayaletleri işaretlenmiş mezarlarından kurtuluyor, zihnimin ön saflarına doğru canlanıyordu. Sonuçlarıyla nasıl başa çıkabileceğimden emin değildim.

Ondan uzaklaştım. Hücrenin zeminine tükürdükten sonra kapıya doğru yürüdüm ve kalın metale vurdum.

“Alexander,” dedi öksürüklerinin arasında. Ancak dönüp bakma zevkini ona vermedim. Sadece bekledim. “Birkaç kötü şey yapmış olabilirim ama seni hiç incitmedim. Bunun bir anlamı olmalı.”

Bu pişmanlık falan değildi.

Bir oyundu.

Ölümden kaçmak için renk değiştiren bir bukalemundu. Bizi birbirimize bağlayan bağların çöktüğünü, ondan uzaklaştığımı ve asla geri dönmeyeceğimi biliyordu. Bu, geri dönmemi sağlamak için son şansıydı.

Gardiyanın anahtarının şingirtısı hemen dışarıdan duyuldu. Birlikte geçirdiğimiz zamanımız nihayet tükenmişti. Tabutunun kapısını yeniden kapatıp onu çürümeye bırakmadan önce sesini son bir kez daha duydum.

Springs Kasabı bana son hediyesini vermişti.

En sevdiğim hediye olabilirdi.

“Conner Godfrey.”

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Doğuştan Avcı

Lyra

“Bitti!” diye oturduğum yerde bağırdım. İnce çizgili tişörtüm göbeğimin üzerine kadar sıyrılmıştı. Açıkta kalan tenime soğuk havanın değdiğini hissettim.

Tek eşlikçimin hoparlörlerimden çalan *Edwyn Collins* olduğunu fark ettiğimde gülümsemem biraz silindi. Burada benimle birlikte kutlama yapacak kimse yoktu. Bu da *neden* evdeki tek kişinin ben olduğumu düşünmemi sağladı.

Örümcek tasarımı üzerinde çalışmanın dikkat dağıtma görevini üstlenmesi gerekiyordu.

Viktorya döneminden kalma süslü siyah çerçeveye doğru bakarken parmaklarım desenin üzerinde gezdi. Camın arkasında uzun zamandır yapımına devam ettiğim yapay mor ağım duruyordu. Örümceklerin böyle ağlar örebilmek için ne kadar yetenekli olmaları gerektiğini düşündüm.

Ağın her tarafına farklı örümcekler yerleştirmiştım. Final projemin tamamlanmış ve dolu görünmesi için her yere dağıt-

muştım. Acaba Thatcher bunu odasına asmama izin verir miydi? Çünkü projemdeki örneklerin çoğunu benim için o almıştı.

Muhtemelen istemezdi.

Satın almış olabilirdi ama her gece onları izlemek isteyeceğinden şüpheliydim. Henüz onu Alvi'yi beslemeye bile ikna edememiştim. Üstelik kendisi gezegendeki en tatlı yıldı. Onu, tüm bu yaratık ve böceklerimin o kadar da kötü olmadığına ikna etmek yavaş ilerleyen bir süreçti.

Masanın üzerinde titreyen telefonum güncellenmesi gerektiğini hatırlatıyordu. Ekranın üst kısmındaki saate baktım.

Neredeyse gece yarısı olmuştu.

Thatcher gideli saatler geçmişti. Orada oturmaya devam ettikçe endişem uzayan süreyle birlikte büyüyordu. Onun kapıdan bütün ve canlı olarak girmesini istiyordum. Ancak geçtiğimiz eşikleri karanlıklara hapseden bir versiyonuyla dönmesinden de korkuyordum.

Şekerleme. Canım şekerleme çekiyordu. Stresle başa çıkmak için aklıma gelen en mantıklı yol, komaya girmemeye özen göstererek ağzıma mümkün olduğunca şeker sokmaktı.

Oturma odasından mutfığa geçtim. Çıplak ayaklarımın sesi parke zeminde yankılanırken kilere doğru ilerledim. Market gezisini yapılacaklar listemin üst sıralarına taşısam iyi olacaktı çünkü raflarım neredeyse boşalmıştı.

Elimi hiç sürmediğim yulaf ezmesi kutularına bir göz attım. Sanırım sağlıklı beslenmeye karar verdiğim bir gün almıştım ama o kararım sadece iki gün sürmüştü.

“Bingo,” diye fısıldadım kendi kendime.

Parmak uçlarımda yükselerek üst dolaptaki çikolata kaplı kirazlı şekerlemelere uzandım. Parmaklarımın ucundaydı, vücudumu esneterek daha ileriye ulaşmaya çalıştım.

Neredeyse...

TAK. TAK. TAK. TAK. TAK.

Dudaklarımdan bir çığlık koptu. Kalbim boğazımda atarken huzursuz ritmi tüylerimi diken diken etti. Bir elimi göğsüme bastırıp kalp atışlarımın yavaşlamasını bekledim.

Kulaklarım en ufacık sese karşı tetikte beklerken açık olan kiler kapısına baktım. Parmaklarım çerçevenin etrafında kıvrıldığı sırada gözlerimi oturma odasına ve ön kapıya doğru çevirdim.

Şarkı çalmaya devam ederken kapıya bakmaya devam ettim. Gözlerimi kırıpıştırarak bekliyor, sesin hayal gücümün ürünü olduğunu umut ediyordum. O sırada şarkı sona erdi. Hoparlörden yankılanan notalar yavaşça sönerken kısa bir sessizlik oldu.

Göğsümün kaç kez yükselip alçaldığım saydığım sırada ses geri döndü.

TAK. TAK. TAK. TAK. TAK.

Bedenim titredi. Kapıma vurulan darbelerin şiddetiyle kapı sarsılırken kuru dudaklarımı ıslattım ve bacaklarım titreyerek mutfak tezgâhına koştum. Dolaptan büyük bir şef bıçağı kaptım.

Bıçak loş ışıktaki parlarken sapım iyice kavradım. Oturma odasına doğru ilerleyip yeniden dinlemeye başladım ama sessiz bir hareketsizlikten başka bir şey yoktu.

Başka bir şarkı çalmaya başladığında sesini bu kadar açık bıraktığım için kendime lanet ettim.

Elimi kapı koluna doladığımda nabzım kulaklarımdaydı. Üst üste birkaç derin nefes alarak bıçağı kaldırdım ve kendimi kapı açılır açılmaz saldırmaya hazırladım.

Kapı açıldığı anda sert hava eve doldu.

Dışarıda mükemmel bir karanlıktan başka bir şey yoktu. Düşen yaprakların esintisi ön bahçemde minik fırtınalara dönüşürken sundurmanın lambasını hızla yaktım. Küçük bir parıltı etrafı aydınlatsa da kimseyi göremedim.

Beynim bana sesin kaynağının sadece rüzgâr olduğunu söylüyordu. İçgüdülerim ise rüzgârın ön kapıya bu kadar sert vura-
cak elleri olmadığını belirtiyordu.

Dışarı doğru bir adım attığımda çıplak ayaklarım nemli verandaya değdi. Buz gibi bir Oregon akşamında üzerimdeki kot ve tişört, soğuğu kesme konusunda berbat bir iş çıkarıyordu. Elimdeki bıçağı biraz indirerek etrafa bakındım. Verandadaki salıncak ve masa haricinde bir şey göremiyordum.

Her şey yerli yerindeydi, dokunulmamıştı.

“Merhaba?” diye karanlığa seslendim.

Araziyi çevreleyen orman beni izlerken rüzgâr ağaçların arasında inliyor, saçlarımın yüzüme düşmesine neden oluyordu.

Evet, Lyra. Harika bir hamle. Zaten psikopat bir katil de kesin cevap verirdi. Tanrım. Hiç klişe korku filmi izlememiş gibi davranıyorsun.

Verandayla ön bahçeyi bir kez daha gözden geçirdikten sonra içeriye doğru geri adım attım ve kapıyı arkamdan kilitledim. Kilit yerine oturduğunda tuttuğum nefesimi bırakarak alnımı ahşaba dayadım.

“Aptal,” diye mırıldandım kendi kendime. Başımı kaldırıp yeniden aşağı baktım. “Büyük ihtimalle büyük bir rakundu. Kuduz olmuş bir rakun!”

Arkamı dönerken güldüm. Gözlerimi kaldırdığımda ciğerlerimdeki hava aniden boşaldı, nasıl tekrar nefes alacağımı düşünürken buharlaşıp kayboldu. Çünkü verandaya gelen bir hayvan değildi.

“Conner?” dedim tereddütle. Oturma odasının köşesindeki adama bakarken yutkunmaya çalıştım.

Conner Godfrey sehpanın yanında durmuş, bitmiş projeme bakıyordu. Yanındaki tabancayı gördüğümde aklımda tek bir düşünce belirdi. *İşte ölümüm böyle olacak.*

“Bitirmişsin,” dedi sessizce ve gülümsedi. “Çok güzel olmuş.”

Bıçağı elimden bırakmadan ilerledim. Mermi şüphesiz bıça-

ğımdan hızlı hareket ederdi. Tabii bir de hedefi tutturabilmem gerekiyordu.

“Burada ne yapıyorsun?”

“Buraya senin için geldim.” Cümlesini bitirirken yüzünü hafifçe buruşturdu. Ağzının ve dilinin acısı muhtemelen konuşmasını zorlaştırıyordu.

Onu en son gördüğümde Thatcher’ın bıçağıyla şişlenmiş haldeydi, onu öylece kanlar içinde bırakmıştım. Öncesinde ise dilini boğazıma sokmaya çalışmıştı.

“Burada olmamalısın, Conner,” dedim sakın bir sesle. Benimkinden daha güçlü bir silaha sahip bir adamı sinirlendirmek istemiyordum. “Gitmen gerekiyor.”

Bana bakan gözleri cam gibiydi. Başıyla birlikte tabancayı da kaldırıp namlusunu bana doğrulttu.

“Otur, Lyra.” Önündeki kanepeyi işaret etti. “Görmeni istediğim bir şey var.”

Dudağımın iç kısmını o kadar sert ısırdım ki, dilimdeki kan tadını hemen hissettim. Nabzım, şakaklarıma yoğun bir baskı yapıyordu. Thatcher yakında eve gelirdi, değil mi? Gelmek zorundaydı.

İhtiyacım olan tek şey o gelene kadar oyalanmaktı.

Oturma odasına geçip istediği koltuğa oturana kadar gözlerimi tabancadan ayırmadım. Hareketlerini dikkatle takip ediyordum.

“Elindekini masanın üstüne bırak. Kendinizi benden korumanıza gerek yok, Bayan Abbott.” Yüzündeki gülümseme midemi bulandırıyordu. “Sana asla zarar vermem. Tabii beni buna mecbur etmediğin sürece.”

Trajik bir dejavu hissine kapılmıştım.

Henry de annemin canını yakmak *istememişti*. Yaptıkları, ona sırt çevirmesi yüzünden öldürülmüştü. En azından Henry’nin açıklaması böyleydi.

Annemin Henry Pierson gibi bir adama nasıl âşık olduğunu sık sık düşünüyordum. İkisi arasında ne olmuştu da annem onu sevmişti? Thatcher her ne kadar o adamla ortak özellikler paylaşırsa da benim gözümde asla babası gibi olmamıştı. Soğuk dış görünüşünün altında daima insanlık ve empati kalıntılarına rastlamıştım.

Ancak Henry'nin tuzağına düşmesinin ne kadar kolay olmuş olabileceğini şimdi anlıyordum. Annem o adamı tanıdığını, ona güvendiğini sanıyordu ama güvendiği şey aslında Henry'nin maskesiydi.

Ben de aynı yanılgıyı Conner ile yaşamıştım.

Aramızda romantik bir ilişki olmasa da sonuçta ona arkadaş olarak güvenmiştim. Nazik ve benim için en iyisini isteyen birisi olduğunu düşünmüştüm. Masum, kimseye zarar vermeyen bir adam olduğu izlenimine kapılmıştım.

O maske tamamen yalandı.

Büyük, çarpık bir yalandı.

Sonsuza dek kötü kararlar vermekle mi lanetlenmiştim? Körü körüne birine güvenmek kalıtsal bir şey olabilir miydi? Tüm kötülükleri bir yana bırakıp birinin yalnızca iyi yanlarını görmek bir tür hastalık mıydı?

“Bu anı çok uzun zamandır bekliyordum.”

Uzanıp yüzümdeki bir bukleye dokunmaya yeltenen eline baktım ve irkilerek geri çekildim. Ondan uzaklaşıp kanepenin arkasına geçtim.

“Bıçağı masanın üzerine bırak, Lyra,” dedi tabancayı göğsüme doğru kaldırarak. “Bir daha tekrar etmeyeceğim.”

Yüz ifadesi bozulmuştu. Karşımda duran bu adamı artık tanımıyordum. Conner daima sıradan bir adam olmuştu. Hep normal kıyafetler giyer, temiz görünümü ve davetkâr gözleriyle güven verirdi.

Peki bu adam? Simsiyah kıyafetleri, parmaklarını sürekli

aralarından geçirmiş gibi dağınık duran saçları ve kötücül boncuk gibi gözleriyle onu tanıyamıyordum. Sanki iki ayrı kişiydiler.

İstedliğini yaparken Thatcher'ın yakınlarda olmasını ümit ediyordum. Masaya çarpan bıçak tıkırdadı ve ellerim kucağımda kaldı. Conner arka cebinden bir şey çıkarmak için uzandığında çenesindeki kaslar seğirmişti.

“Eğer daha fazla konuşabilseydim, bu çok daha kolay olurdu ama anlayabilmen için okuyabileceğin bir şey getirdim.”

Sehpanın üzerine kahverengi deri kaplı bir günlük bıraktı. Her an yanında taşıyabileceği türden basit bir defterdi.

“Benden ne istiyorsun, Conner? Neden buradasın? Stephen'la mı ilgili? Bunları sana o mu yaptırıyor?”

Buraya kendi isteğiyle geldiğinden şüphem yoktu ama onun oyununa ayak uydurarak ve umursuyormuş gibi yaparak onu bir süre daha yatıştırabileceğimi düşünüyordum. Beni kullanarak Thatcher'dan intikam almak için burada olduğundan eminim.

Egosu yaralanmıştı ve bu onun misilleme saldırısıydı.

“Bunu okumanı istiyorum,” diye tekrarladı. Kelimeleri söylerken yüzünü buruşturdu. “Bir kez okuduğunda her şey anlam kazanacak.”

“Neden sen...”

“Oku şunu!” Sesi beni yerimden sıçrattı ve tabancayı bana yaklaştırırken günlüğün üstüne yumruğunu sertçe indirdi.

“Tamam, tamam.” Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım. Tabancanın her hareketinde kalbim duracakmış gibi hissediyordum. Titreyen ellerimle deri ciltli günlüğü aldım.

Sırf onu yatıştırma düşüncesiyle yazılanları gözden geçirmeyi planlayarak rasgele bir sayfa açtım. Ancak ilk birkaç cümleden sonra kendimi gerçekten okurken buldum.

Yazı #20

Lyra Abbott, Hollow Heights Üniversitesi'ne adım attığı anda onun benim aşktaki ikinci şansım olduğunu anlamıştım. Büyümüş ve güzelleşmişti. Phoebe pek minnettar bir insan değildi. Beni hiç takdir etmemişti. Ona Henry'nin yaptıklarını anlattıktan ve neler yapabileceğini gösterdikten sonra bile yine de onu seçmişti. Yine onu istemişti. Onu sevmişti. Onu öldüren de bu olmuştu. Lyra farklı olacaktı. O benim olacaktı.

Yazı #37

O güzellikler ve bilinmezlikler içinde dönen bir hayal gibi. Ona dokunmak için can atıyorum. Bugün laboratuvarında saatlerce onu dinledim. Okul yakında yeniden başlıyor. Birlikte geçireceğimiz özel anları özleyeceğimi biliyorum. Acaba o da özleyecek mi?

Yazı #41

Müzik kutusu mükemmeldi. Dükkânda rastladığım ilk andan beri hoşuna gideceğini biliyordum. Karanlığa doğru teşekkürlerini fısıldayan o güzel sesi karşısında neredeyse kendimi ifşa edecektim. Kütüphanedeki gizli yerindeki o güzel anı, arkadaşlarının mahvetmesi yazık oldu. Halo'ya giderek yaklaşıyorlar, bu da Stephen'ın kötü ruh haline bir süre daha katlanacağım anlamına geliyor. Yine de Lyra'yı görmeye değer.

Kütüphane kulesindeki hayalet oydu. O gün kızlarla konuştuklarımızı duymuştu ve sadık bir köpek gibi efendisine yetiştirmişti.

Sayfaları çevirdim ve gelmesini beklediğim kelimeleri aradım. İçimde bir şeyler kaynarken kanımın ısındığını hissediyordum.

Buraya Thatcher'dan intikam almak için gelmemişti.

Yazı #45

Stephen hâlâ Lyra'ya olan hayranlığımı anlamakta zorlanıyor ama ben onun bir yıl önce satmamız gerektiği halde Coraline Whittaker'ı bodrumunda tutma arzusunu sorgulamıyorum. Her şey bittiğinde Lyra'ya sahip olacaksam, ancak o zaman o ego takıntılı Henry Pierson'ı taklit etmeye başlayacağımı sanırım anladı. Stephen'in bana ihtiyacı var. Bunu yapabilecek tek kişinin ben olduğumun farkında. Yıllar önce konuştuğumuz para ve gücü artık arzulamıyor olmamı belki de anlamıştır. Tek istediğim Lyra.

Yazı #50

O benim annem gibi değil. Bedenini satan veya onu sevenlere eziyet eden kadınlardan değil. Manipülasyonlarıyla dünyayı istila eden pis, iğrenç kadınlara benzemiyor Bunun farkındayım. Benim nazik kızımın sadece biraz dikkati dağınık. Yine de onun o adamla olduğunu bilmek, ona koştüğünü görmek cesaretimi kırıyor. Lyra'ya dokunduğu için ona acı çektireceğim.

Yazı #58

Burayı arkamda bırakmak için sabırsızlanıyorum. Stephen'in sürekli olarak ailesine ait kasabayı geri alma arzusuyla öfkelenmesi artık yorucu olmaya başladı. Üniversitedeki hikâyenin tam da aynısı. İçinde onu motive eden gücü sorgulayamam. Kapalı kapılar ardında ne olduğumu ve ne haltlar ettiğimi biliyorken asla yapamam. Bir yandan onun korumasına sahip olmaya devam edeceksem, istediği kızları öldürebilirim. Yeter ki sonunda Lyra'ya sahip olayım. Acaba Bayan Abbott nereye gitmek isterdi? Onu istediği her yere götürebilirim.

Yazı #62

O küçük aptalı öldüreceğim. Ben onun hayatından bile uzun bir süredir insan öldürüyorum ve bıçağını sallayarak beni korutacağını sanıyor, öyle mi? Ağzıma sapladığı için vaz mı geçeceğim? Ona çektireceğim acılara dair hiçbir fikri yok. Sadece birkaç haftaya daha ihtiyacım var. Sonra Lyra izlerken onun boğazını keseceğim. Lyra onun için uygun olan tek erkeğin ben olduğumu anlayacak. Bana yaptığı saygısızlıklar için özür diyecek.

Okumayı bıraktım. Yeterince görmüştüm.

Taklitçi, Conner Godfrey'di.

Ortaya çıkan o kayıp kız cesetlerinin sorumlusuydu. Kendilerine biçilen kaderi asla hak etmemiş masum kızların katiliydi.

Ürkütücü bir sükûnet benliğime yerleşti. Ruhum çürümeye başlamıştı ve karanlığın, bir sinek sürüsü gibi zihnime üşüştüğünü hissedebiliyordum.

Hissettiğim şey ne öfkeydi ne de üzüntüydü. Hayır, sadece bir boşluk vardı. Dünya beni eksik bırakmıştı ve içimdeki boşlukları öyle bir doldurmak istiyordum ki, intikam duygum bile tek başına binlerce savaşı ardında sürükleyebilirdi.

Günlüğü masanın üzerine bırakıp ona baktım. Bakarken aslında görmüyordum. Elinde tutmaya devam ettiği silahtan duyduğum korkuyu adrenalinim silmiş olabilirdi. O anda vumlsaydım umursamazdım.

Hiçbir şeyi umursamazdım.

“May’i sen öldürdün.”

Bu bir soru değildi. Sabit bir tonda, yumuşak bir mizaçla söylenmiş sıradan bir ifadeydi. Nazik kalbimin nasıl buza dönüşebildiğini dünyaya bir kez daha göstermek zorunda kalcaktım.

“Başka bir seçeneğim yoktu.” Yerini değiştirip aceleyle ma-

sanın etrafından dolaştı. Önümde çömeldi, sıcak eliyle yanağımı kavrayarak çarpık bir hayranlıkla dolu gözlerini bana dikti. “Anlamıyor musun? Bunların hepsini biz birlikte olabilelim diye yaptım. Sen ve ben aynıyız. Sen de karanlıktan korkmayıp onu kucaklıyorsun. Biz beraber olmak için yaratılmışız, Lyra.”

“Annemi tanıyordun.”

“Onu Henry’den korumaya çalıştım. Onu sevmeye çalıştım, Lyra.”

Soğuk gözlerle ona baktım. “Polisin Thatcher’ın peşinde olmasının sebebi sensin.”

Birileri gelene kadar onu oyalama motivasyonum beni terk etmişti. Herhangi bir yardıma da ihtiyacım yoktu, hatta bulunduğum yerden gayet memnundum.

Yanağımı biraz daha sıkı tuttu. Thatch’in sözü geçince dudakları ince bir çizgi halini almıştı.

“Boş ver onu. Onu daha sonra düşünürüz,” dedi iç çekerek. “Bizim hakkımızda konuşmak istiyorum. Bugün artık bizim sonsuz olmamızın başlangıcı olacak, tatlı kız. Hayatım boyunca seni bekledim. Beni anlayacak ve görececek kişiyi bekledim.”

İçimde bir şeyler çatırdıyordu. Parçalanıyordum.

Şingirdayan zincirleri onun da duyup duymadığından emin değildim. İçimdeki o yaratık göğüskafesime sürtünerek, ruhumun derinliklerinden geliyordu. Ağzı sulanmış, dişleri iştahla takırdamaya başlamıştı.

Artık ben bir hiçlikten ibarettim. Bir başlangıcım ya da sonum yoktu. Ben sadece yaşayan ve yaşarken çürüyen bir cesettim. Gözlerimi kaldırıp önümdeki adamın kahverengi irislerine baktım.

Harekete geçtiğim sırada gözleri genişledi.

Köpek dişlerimi yaladım. İntikamım, gümüş bir tepside önüme servis edilmişken dişlerimi etine geçirmek için bir saniye bile kaybetmedim.

Bir anda dünya tekrar dönmeye başladı.

Ta ki ben her yeri o güzel alev kırmızısına boyayana dek.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Sonuçlar

Thatcher

“Siz eziklerin aksine, eminim Lyra’da yiyecek bir şeyler vardır,” diye duyurdu Rook. Ben daha arabayı park etmeden arka kapıyı açtı. “Bir dahaki sefere dikkat dağıtma operasyonu istersen, Alistair’ı ara.”

“Bebek gibi mızımızlanmayı bırak artık,” diye homurdandı Alistair. Rook’un şikâyetlerinden bıkmıştı. “Buraya gelirken her yerin kapalı oluşu bizim suçumuz değil.”

Rook arabadan inip kulübeye doğru yürüdü. Yolcu koltuğundan inen Alistair da hemen onun arkasındaydı.

“Sessizliği şimdiden özledin mi?” diye arka koltukta kıpırdamadan oturan kişiye sordum.

“Gürültüyü asla dert etmedim,” dedi kısık sesle. “Tabii kafamın içinde olmadıkları sürece.”

Silas Hawthorne... iyi görünüyordu. Cildi canlıydı, gözleri biraz daha az ölüydü ve vücudu güçlenmişti.

Onu yıllardır tanıyordum, büyüyüp gelişmesini bizzat izlemiştim. Onu birçok halde görmüştüm ama şu anki yıllardır

gördüğüm en iyi haliydi. Sağlıklı görünüyordu. Rosemary'nin cesedini bulduğumuz zamanlardaki acı verici görüntüsü aylarca gözümün önünden gitmemişti.

Bunu başarabilmek için kendisinden ne kadar çok şey geride bırakmak zorunda kalmış olsa da geri dönebildiğini görmek güzeldi.

“İyi misin?” diye sordum merakla. “Rook’un yanındayken ne olursa olsun, bu soruya ‘evet’ diyeceğini bildiğimden şimdi sormak istedim.”

Bir an durup camdan dışarıyı izledi. Silas ile sohbetlerimiz, araya giren sessizlik anları yüzünden daima uzun sürerdi.

O ve ben birbirimizden çok farklıydık.

Ben cevap vermek istemediğim soruları önlemek için insanların dikkatini dağıtır ve yanlış şeyler söylerdim. O ise acımasızca dürüst davranırdı. Onun yalan söylediğini hiç duymamıştım. Konuşurken acele etmez, konuşmak için doğru anı bekler ve tam da söylemek istediğini söylerdi.

Satır aralarında okunacak gizli mesajlar, yanlış anlaşılacak kelimeler olmazdı. Ne söylüyorsa onu kastedirdi.

Bu özelliğini daima kıskanmıştım.

“Gün gün değerlendiriyorum. İlaçlar işe yarıyor ama bazen kötü günlerim de oluyor. Eve döndüğüm, ailemi gördüğüm için mutluyum. Yine de bazı günler kendimi hâlâ yük gibi hissediyorum. İçimde sürekli bir dalgalanma var. Sadece bununla nasıl başa çıkacağımı çözmeye çalışıyorum.”

Başımı sallayarak onayladım. “O zaman bugünü ele alalım. Bugün nasılsın?”

“Bugün iyiyim,” dedi sadece benim göreceğim kadar hafifçe bir gülümsemeyle.

Sanırım dünyada gülümsediği birkaç kişiden biriydim.

Birkaç kelime de olsa konuştuğu kişilerdendim.

Küçükken en çok onun evini ziyaret ederdim. Bana sağladı-

ğı sessizliği seviyordum. Konuşma ihtiyacı duymazdık, sadece birbirimize eşlik ederdik. Bize musallat olan iblislerin farkında olsak da bunun hakkında konuşmazdık.

Silas tarzı sessizliği özlemiştim. Sessizliğin en sevdiğim şekliydi.

“Rosemary...” Bir an duraksadı. “Rosemary öldüğünde sana hiç teşekkür edemedim. İçimdeki nefreti dışarı atmam için hepsini sana yönlendirmeme izin verdin.”

“Ne demek istediğini anlamıyorum,” dedim arabayı durdururken.

“Rook bana annemden daha fazla annelik yaptı. Buna bir süre ihtiyacım da vardı. Alistair öfkemi dışarı vurmamın yolunu göstererek acıyı içimden atmama izin verdi. Buna da ihtiyacım vardı.” Gözlerini kaldırıp dikiz aynasından bana baktı. “Ama beni harekete geçiren sendin. Bundan nefret etsem de beni ilerlemem için zorladın. Beni kendimden bile daha fazla önemsedığın için teşekkür ederim.”

Sertçe yutkundum. Karşılık olarak aynadan başımı kısaca sallamakla yetindim, ardından kapı koluna uzandım.

“Şey.” Arabadan indim. “Sen de hapisane kameralarını benim için kararttın. Ödeştik diyelim.”

“Anlaş...”

“Thatcher!”

Rook’un araya giren çılgılığıyla kanım buz kesti. Ön kapıdan içeri daldığında solan yüzü karşısında içimde bir dehşet hissi yükseldi. Her zamanki halinden çok farklıydı.

Lyra.

Verandaya kadar olan yolu koşarak geçtim. Yanına varınca kaşlarımı çatarak kasvetli yüzüne baktım.

“O nerede?” diye sordum. Nefes almaya çalışırken göğsüm sıkıştıyordu.

Elini kaldırarak kapıyı işaret etti.

“O... O kadar çok şey vardı ki... O... Ben...” Cümlesini bitiremedi. Bir türlü kendini ifade edemiyordu.

Boğazım düğümlendi. Onu girişte bırakıp kulübenin içine fırladım. Tanıdık bir koku anında burnuma çarptı.

Kanın herkesin pek bilmediği bir özelliği vardı. Bunu anlamının tek yolu deneyimlemektir. Islak kan bekledikçe kokusu daha tatlı bir hale gelirdi. Olgunlaşmış, güneşte çok uzun süre kalmış nar gibi kokardı.

Şu an burnuma gelen tek koku buydu.

Tatlı ve yapışkan kan kokusu.

Göğsümde bir sızı vardı. Kalp kaslarım yırtılacak kadar gerilmişti. Gerçeği hissedip kabullenmek istemediğim için midemde bir batma hissi meydana gelmişti.

Bu sabah gitmemem için bana yalvarmıştı. Defalarca gitmemle ilgili içinde kötü bir his olduğunu söylemişti. Ancak bu kötü his benim için değildi, onun içindi. Ona her şeyin yolunda gideceğini söylemiştim. Her şey iyi olacaktı. Bir çözüm bulup hemen ona geri dönecektim.

Bana gitmemem için yalvardığı halde onu burada bırakmıştım.

Oturma odasına attığım adımlarım karşıma kırık bir sehpa çıkardı. Örümcek kafesi yerde, parçalanmış bir haldeydi. Mutfığa doğru ilerlediğimde Alistair'in mutfakm hemen dışında dikildiğini gördüm.

“Thatch...” diye başladı ama sözünü bitirmesine izin vermedim.

Yanından geçtim ve Rook'un yüzünün kireç gibi olmasının nedenini buldum.

Lyra'nın mutfakını normalde rahatlatıcı bir yer olarak tanımlardım. Ivır zıvırlar ve uyumsuz yemek takımlarıyla dolu sıcak bir alandı.

Fakat bu gece *Jackson Pollock** tablolarına dönmüştü.

Duvarlar damarlardan rasgele fişkırmış kırmızı kanla kaplıydı. Dolaplarda lekeler vardı, yere akarak zemindeki çatlakları doldurmuştu. Hiçbir duvarı eksik bırakmayan kan, tezgâhları da kaplamıştı. Ocağın üzerindeki havalandırma kapağından damlayarak, karanlık ve durgun bir birikintiye dönüşmüştü.

İleri doğru bir adım attığımda altımdaki zeminden, ıslak bir süngerin sıkılmasına benzer bir ses yükseldi. Önümdeki manzaranın ne olduğunu anlamaya çalışırken havada asılı kalmış ölüm ve çürük meyve kokusu burnuma doldu.

Daha önce katliam görmüştüm ancak bu öyle bir şey değildi. Kanlı katliamlar olurdu. Bir de *bu* vardı.

Savrulan her kesik, bıçağın ete her saplanması kişisel gibiydi. Düşmanlık ve kahredici bir kinle dolu, duygu yüklü bir suç mahalli söz konusuydu. Bir cinayet değildi.

Bu bir imhaydı.

Mutfağın ortasındaki ahşap adanın üzerinde bir erkek cesedi uzanıyordu. Erkek olduğunu boyu ve yapısından anlayabilmiştim. Kim olduğundan emin değildim, bir yabancı da olabilirdi. Zaten o anda en yakınlarının bile onu tanıyabileceğinden şüpheliydim.

Bacakları kenardan sarkıyordu. Pantolonundan geriye birkaç parça kumaş kalmıştı. Uyluk kasları şeritler halinde kesilmiş, etleri parçalanmıştı. Sanki vahşi bir hayvan kemiğe ulaşmak için tüm dokuları parçalamış gibi görünüyordu.

Elleri derin kesiklerle lime lime parçalanmıştı. Neredeyse koldan kopacak hâlde yanlarda duruyordu. Gövdesi kısa ama derin yarıklarla doluydu. Kesikler, bir takımyıldızı haritası gibi dizilmişti. Karnı o kadar çok kesilmişti ki, yağ dokuları dışarı çıkmıştı.

* 20. yüzyılın en önemli sanatçılarından olan, soyut dışavurumcu ressamdır. Damlatma, fırça kullanımı gibi alışlagelmiş yöntemler yerine, yere serdiği büyük tuval bezleri üzerinde hareket ederek boyayı dökme, damlatma ve fırlatma yöntemleriyle resim yapmıştır. (ç.n.)

Karşımdaki beden adeta iğne yastığına dönmüştü. En az iki yüz, belki de daha fazla darbe almıştı. Bıçaklanmış, kesilmiş ve doğranmıştı. Birini bu kadar çok bıçaklamanın ne kadar zor olduğunu biliyor muydunuz? Fiziksel olarak ne kadar yorucu olduğunu?

Bir dizi cinayet silahı mutfağın her köşesine dağılmış durumdaydı. Bu adamın yüzünü tanınmaz hale getiren nesne lavabodaydı. Et döveceğiyle o kadar çok darbe almıştı ki, yüzü şeklini kaybetmişti. Kan, doku ve kemiklerin birbirine karıştığı bir lapaya dönmüştü.

Odadaki saf, ilkel öfke elle tutulacak kadar belirgindi.

“Godfrey,” dedi Rook arkamda bir yerden.

“Taklitçi, erkekleri öldürmez.” Tavana bakıp yere düşen topakları izledim. Ardından gözlerimi kapı girişindeki Alistair ve Rook’a çevirdim.

“Hayır,” dedi başını iki yana sallayarak. Cesedi işaret etmeden önce yüzünü ekşitti. “Oradaki Conner Godfrey ya da ondan geride kalanlar. Arabasını arka bahçede gördüm.”

Çarpık bedenine bir kez daha baktım ve birdenbire her şey çok daha anlamlı gelmeye başladı. Öfke, duygu, insan hayatına saygısızlık... Conner onun için gelmişti ve ben burada değilim.

Lyra’nın, Conner ve yaptıkları hakkındaki gerçekleri öğrendiğini varsaydım.

Elbette kendi canavarlarını öldürecekti. Benim kadınımla bir bıçaktı. Vahşi, merhametsiz, güzel bir bıçaktı.

Lyra duygusal bir katildi. Kışkırtıldığında saldırır, sonrasında da pişman olmazdı. Pusuda bekleyen bir askerdi. Bir bomba gibi hassas ve ölümcüldü. Pimi bir kere çektiğinizde onu asla durduramazdınız.

Onu tehlikeli yapan buydu. Benim bile olamayacağım kadar tehlikeliydi.

“Lyra hangi cehennemde?” diye homurdandı Alistair. “Kaçtı mı?”

Mutfağa bakındım ve kiler kapısıyla karşılaşana kadar etrafta döndüm. O gece olanları anladığım için artık Lyra’nın nerede olduğunu sorgulamama gerek yoktu.

“Siz üçünüz cesetten kurtulabilir misiniz?” Gömleğimin kollarını dirseklerime kadar sıvayıp kilere ilerledim.

“Tabii,” diye yanıtladı Silas.

Teşekkür edercesine başımı salladım.

O kapının ardında ne ile karşılaşacağımı az çok tahmin ediyordum, yine de hazır değildim. Küçük dolabın içindeki tek ampul yerde oturan kişiyi görmem için yeterli olmuştu.

Benim sevgili hayaletim.

Lyra raflara yaslanmış, bacaklarını iki yana açmış şekilde oturuyordu. Kolları iki yanında güçsüzce duruyordu. Yorgunluktan tükenmiş gibiydi. Kanla kaplı saçları kafasına yapışmıştı, kıyafetleri de hâlâ ıslak görünüyordu. Ancak yüzünde ve kollarında birkaç kurumuş leke vardı.

Lyra çok... saf, kırılgan ve hassas görünüyordu. Şefkat dolu küçük bir şeydi. Böyle vahşi bir canavarın bu kadar masum bir bedenin içinde gizlenmesi nasıl mümkün oluyordu?

Ona yaptıkları yüzünden dünyadan nefret ediyordum.

Kader, Lyra’ya kanayan bir kalp bahşetmişti. Her şeyi fazlasıyla hissedene, işkence görmüş, kanlı bir kalpti. Dünya onu en sonunda bir silaha döndürene kadar istismar etmişti. Onu ölümün, çok fazla duyguyla mücadele etmek zorunda kalan bir versiyonuna dönüştürmüştü. Gözlerindeki bakış korkunçtu.

Yine de küçük bir katliam beni korkutmazdı. Lyra Abbott’a dair hiçbir şey beni korkutamazdı.

İçeri girdiğimde kıpırdamadı. Gözlerimi görebilmesi için eğildim. Boş bakışlarında hiçbir ifade yoktu, beni tanıdığına dair hiçbir iz yoktu. Kendi zihninde kaybolmuştu, tamamen

duygusuzdu. Ruhunun derinliklerindeki unutulmuş bir yerde hapsolmüştü.

Dolapta.

Dünyayı dışarıda bıraktığı o yerde.

Fakat bana söz vermişti. Beni dışarıda bırakmayacağına söz vermişti. Kaybolmaya ne kadar ihtiyacı olsa da beni içeri alacaktı. Elimi dikkatlice uzatırken dilimi ön dişlerimde gezdirdim.

“Lyra, bebeğim,” diye mırıldandım bal kadar yumuşak bir sesle. “Bana bak.”

Parmaklarımla yanağını okşadım, sanki bir ışığın düğmesine basılmış gibi oldu. Gözlerini kırpıştırarak bulanık bakışlarını usulca bana çevirdi. Bana bakmasına izin verdim. Orada olduğumu, gerçek olduğumu görmesini istedim.

“İşte buradasın,” dedim dudaklarımla kenarında beliren gülümsememle. “Yaşayanların dünyasına hoş geldin, hayatım.” Elimi boynunun kıvrımına yerleştirdim ve kendini dokunuşuma bırakmasına izin verdim. “Hadi, gel de seni temizleyelim.”

Boştaki kolumla onu sarıp bedenini kaldırdığımda ceset gibi ağırlaştığını hissettim. Bana yaslanabileceği, güvenilir bir pozisyona getirdim. Sertleşmiş, kaskatı bedeni üzerime düştü. Gözlerini görmesem öldüğünü zannederdim.

Mutfaktaki manzarayı görmesini engelledim. Nefeslerini sayarak evin diğer tarafına götürdüm. Sessizce merdivenlerden çıkardım ve banyosuna girdik.

Uzun bir süre önce artık başkalarının pisliklerini temizleme-yeceğime dair kendime söz vermiştim.

Yine de banyosunda onu saatlerce yıkadım. Gövdesini kendimden beklemediğim kadar nazikçe ovdum. Tenine kazıdığım iyileşmeye yüz tutan *T* harfini üzerinde bir rüya gibi taşıyordu. Saçlarını su artık berraklaşana kadar yıkadım. Vücudunu kurularlayıp sessizce giydirdim.

O anda bir şeyi fark ettim.

Başkalarının arkasını temizlemeyi uzun zaman önce bırakmışım. Ancak Lyra hariçti.

O her anlamda benim istisnamdı.

Kendime dair bildiğim her şey, onunla olduğumda değişiyordu.

Lyra saçlarını taradığım sırada yatakta zar zor oturuyordu. İşim bittiğinde yorgunluk zihnini ele geçirdi ve çarşafın üzerine yığılıp yüzünü yastığa gömdü.

Onunla birlikteyken kim olduğumu unutacağım konusunda ki endişeleri boşunaydı. En sonunda ona daima geri döneceğimi biliyordum. Onunlayken hep olmam gereken kişi oluyordum.

Biz bir bütünün iki kırık parçasıydık. Bizden geriye kalan şey, karanlığın içinde teselli bulmaya çalışan iki parçalanmış insandı. Yıllar boyunca onunla hiç karşılaşmamış olmayı dilemişim. Tanıştığımız gecenin silinip yok olmasını istemişim.

Oysa artık önemli olan tek şey, dolabın içindeki kız ve oradan canlı çıkan kadındı. Keşke annesini kurtarabilmek için de elimden bir şey gelseydi, sırf ona teşekkür edebilmek için bile bunu yapardım.

Onsuz yaşayamayacağım tek insanı dünyaya getirdiği için ona teşekkür etmek isterdim.

Keşke babamı durdurabilseydim de Phoebe Abbott'a kızının bir daha asla yalnız olmayacağını söyleyebilseydim. Sonu ne olursa olsun, daima bana sahip olacaktı.

Yaşamda ve ölümdede.

“Ya... Yapma...” diye kekeledi uykulu bir sesle.

Ona uzun uzun baktım. Sahip olduğum her şeyi, yataktaki küçük ve ölümcül kadına sunmuşum.

Acı verici de olsa tamamen onundum.

Ne söylemek istediğini bilmesem de cevap verdim. “Yapmayacağım.”

Gece boyunca yüksek alevlerle cızırdayan ateş, Conner Godfrey'den geriye kalanları kömürleştiriyordu.

Lyra'yı dinlenmesi için bırakmak en iyisiydi. Hemen dışarıda olsam bile uyandığında beni yanında bulamaması fikri hoşuma gitmiyordu. Ancak yapılması gereken büyük bir temizlik vardı.

Kimse onu yeniden nazik olmadığı için suçlayamazdı.

Cesedi dışarı çıkarıp birlikte evi temizlemeye çalıştık. Kötü haber şuydu, öfkeyle gözleri karardığı için mahvettiği mutfaklarını baştan yapmamız gerektiğini Lyra'ya söylemem gerekiyor.

Neyse ki, yakında bu orman kulübesinden kurtulup malikâneye taşınacağımıza dair içimde bir his vardı.

"Halo, Stephen'ın lanet büyükbüyükbabasından beri var," diye bağırdı Alistair sol tarafımdan. Açık ateşin yanında, Godfrey'in ardında bıraktığı günlüğün sayfalarını çeviriyordu. "Bu işi Sinclair ailesi başlatmış. Alıntı yapıyorum, '*kurucu ailelerin kızlarından ve kız kardeşlerinden intikam almak için.*' Servetlerini bu bok sayesinde kazanmışlar."

Neredeyse yirmi yedi saattir uyanıktım ve kendimi sadece bir kez yorgun hissetmiştim. Artık kanımdaki adrenalin azalıyordu, günün ağırlığı üstüme çökmeye başlamıştı.

Gömülecek başka bir ceset, taşınacak başka bir sırrımız olmuştu.

"Bütün o masum kızların ölümünün sebebi kıskançlık mıydı yani? Görünüşe bakılırsa sürtüklük Sinclairlerin doğuştan gelen bir özelliğiymiş," diye homurdandı Rook. Karşımdaki bahçe sandalyesinde oturuyordu, yanan alevler bizi ayırıyordu.

Dudaklarından bir sigara sarkıyordu, kapüşonunu gözlerine kadar çekmişti. Yorgunluğu bariz belliydi, hepimiz aynı durumdaydık. Belki de çok uzun zamandır gerçekten dinlenebileceğimize inanmadığımız içindi.

“Burada her şey var. James Whittaker’ın dahil oluşu, Frank ve Greg, üniversite planları. Motivasyonları... Yani tamam, Godfrey hastalıklı bir pislikti ama bu?” Alistair elindeki defteri salladı. “Altın değerinde.”

Rüzgârın harladığı ateş, yanıt verircesine gürlledi.

“Stephen’ı gömmeye yeter mi?” diye sordum alevlere bakarak.

“Ve ardından başkalarını da...”

Gerçeğe yavaş yavaş alışmaya başlıyorduk. Tüm bu olanlar, intikam meselesi... Belki de tüm bunlar artık...

“Bitti,” dedi Silas. Sağımda duruyordu, ellerini ceplerine sokmuştu. “Nihayet bitmiş gibi hissettiriyor.”

“Odette Marshall’ın söylediğimiz tek bir kelimeye bile inanmama ihtimali var.” Şüpheci tavrımı gizleyememiştim. Bu grupta iyi şeyler hiçbir zaman kalıcı olmazdı.

“Thatch,” diye seslendi Rook. Dudaklarının arasından bir duman bulutu yükseldi. “Yirmi dakikalığına da olsa her şey bitmiş gibi davranmak istiyorum, tamam mı? Bitse de bitmese de yirmi dakika boyunca kız arkadaşımı huzur içinde becermenin ve onu buralardan çok, çok uzağa götürmenin hayalini kurmak istiyorum. O yüzden lütfen... çeneni kapat.”

Alistair kıkırdarken ben de alaycı bir ses çıkardım. İkimizin de aynı düşüncede olduğumuzu hissettim ama bu seferlik Rook’un isteğine ayak uyduracaktık.

Sona gelmiştik. Bitiş çizgisine sadece birkaç santim kalmıştı.

Her birimiz sessizliğe gömülürken bunun gelecek için ne anlama geleceğine kendimizi hazırlamaya çalıştık.

İki yıllık acıyı sindirmeye çalışıyorduk.

Artık Stephen Sinclair ve Halo’nun günün her saniyesinde düşüncelerimizi domine etmeyeceğini kabulleniyorduk. Yaratığımız hayaletler ömür boyu bizimle kalacaktı ama en sonunda elimizdeki kanı yıkayabilecektik.

Bu anı yansıtan başka bir yere doğru sürükleniyorduk.

Yeni mezun olduğumuzda dünya gözümüze uçsuz bucaksız gözüküyordu. Olabileceklerimizin sınırı yoktu. Hepimiz bu kasabayı ve bize yükledikleri kara lekeyi ardımızda bırakmaya hazırдық.

Rosie'nin ölümü bizi duraksatmıştı ama bu gece, şu anda yeniden harekete geçme tuşuna basacaktık.

Fakat artık farklıydık. Değişmiştik.

Bir daha asla eskiden olduğumuz kişilere dönüşemeyecektik.

Hedeflerimiz ve hayallerimiz hiç beklemediğimiz etkiler yüzünden değişmişti. İki yıl önce kendimiz için asla hayal edemeyeceğimiz bir hayatı yaşıyorduk.

Alistair eskiden olduğu intikamcı, kin dolu adam olmaya dönemezdi. Briar ona bu dünyada aslında olabileceği her şeyi hatırlatırken imkânsızdı ve bu ihtimallerden hiçbirisi öfkeli olmakla ilgili değildi. Rook önceden zarar görmüş haldeydi. Ancak bu yıl, daha önce hiç fırsat bulamadığı şekillerde iyileşmesini sağlamıştı. Eskiden acısından kaçardı. Oysa artık Sage sayesinde acısıyla yüzleşiyordu.

Ve ben... Aslında o zamanlar da mezuniyetten sonra ne yapacağımdan tam olarak emin değildim. Ponderosa Springs'ten uzak bir yerde tıp okumak istediğimi biliyordum. Bunu olduğum kişiyi reddetmek için yapacaktım.

Şimdiyse nereye gideceğim umurunda değildi. Sevgili hayaletim yanımda olduğu sürece önemi yoktu. Ömrümü onun yanında geçirmek istiyordum. Zaten daha şimdiden zamanımın büyük bir kısmını boşa harcamıştım.

"Teşekkür ederim," dedi Silas ateşin üzerinden hepimizin yüzüne teker teker bakarak. "Kaldığınız için. Hayatlarınızı askıya alıp kendinizi riske attığınız için."

"Her zaman." Rook hiç duraksamadan, hemen yanıtlamıştı.

“Teşekküre gerek yok,” dedi Alistair her zamanki mütevazı tavrıyla.

Uzun zamandır her birinin benim için ne ifade ettiğini inkâr ediyordum. Kendimden başkasına *ihtiyaç duyma* fikrine isyan ediyordum. Kimseye yakınlaşmak zorunda kalmadıktan sonra kendimi dünyanın geri kalanından soyutlamaktan memnundum. Babamın tenime sapladığı şarapnel parçalarıyla içime girmeye çalışanları kesmiş, parçalamış ve öldürmüştüm.

Oysa biliyordum. Belki de yıllar önce ilk tanıştığımız zamandan beri biliyordum.

Genlerim beni bir katil yapmamıştı.

Ayrıca ailemin kim olduğunu da genler belirlememişti.

“Ben olmasaydım, siz üçünüzü başka kim koruyacaktı?” diye sordum tek kaşımı kaldırarak. Onları şaşırtmıştım. Bu tür durumlarda sıcakkanlı tepkilerimle bilinen birisi değildim.

“Thatcher’ın iyi bir insana dönüştüğünü göremediği için Rosemary’nin şu an fena kızgın olduğundan eminim,” dedi Alistair kollarını kanla lekeli beyaz tişörtünün önünde kavuşturarak.

“Ben hâlâ insancıl kısmında kaldım,” diye ekledi Rook.

“Senin her zaman bir aletten fazlası olmayacağım bilen May kim bilir nasıl hissederci acaba,” diye karşılık verdim.

İlk defa bir araya gelip iki kaybımızın yasını tutarak acımızı paylaşıyor, onların her birimiz için aslında ne kadar önemli olduklarının farkına varıyorduk.

Kısa bir sessizlik çöktü.

“Lyra’nın ödümü kopardığını söylesem, beni bıçaklar mısın?”

“Hayır.” Rook’a bakarken iç çektim. “Ama o bıçaklayabilir.”

Güneşin varlığını unutturacak kadar karanlık günleri birlikte atlatmıştık. Bağlarımız cehennem ateşi ve kanlı yumruklarla

sarılmıştı. Birbirimizi dünyanın anlayabileceği bir şekilde sevip önemsemiyorduk.

Birbirimizi çocukken bulmuştuk. Her birimiz istemediğimiz lekelerle işaretlenmiştik. Onları sahiplenmeyi birlikte öğrenmiştik.

Birbirinin kaosunda rahatlayan dört piç kurusuyduk.

Ufukta doğan güneşin yaprak dökmeyen ağaçların üzerinden yükselişini, turuncu ışıkların sislerin arasından geçmesini izledim. Soluduğum soğuk hava neredeyse yeni hissettiriyordu.

“Styx’e kadar?” diye sordum.

“Styx’e kadar,” dediler bir ağızdan.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Aşk Böyle Bir Şey Mi?

Lyra

Uyandığımda oda karanlıktı.

Gözlerim karanlığa alışmaya çalışırken başım zonkluyordu. Yataktan doğrulmam birkaç dakikamı almıştı. Kalkıp oturduğumda vücuduma yapışan ince ter tabakasını hissettim.

İğrenç hissediyordum. Ağzım kurumuştı.

Ne zamandır uyuyordum?

Titrek dizlerimin üzerinde dururken günler ve geceler birbirine karışmış gibiydi. Çok halsizdim, yeni uyanmış olmama rağmen hâlâ yorgundum. Sanki haddinden fazla dinlenmişim. Banyoya acele etmeden gittim, ışıkları açmadan temizlendim.

Duşun buharı zihnimdeki sisin bir kısmını dağıtırken kendimi şimdiden daha zinde hissetmeye başlamıştım. Gözlerimi ilk açtığım ana göre daha iyiydim. Dişlerimi fırçaladım ve biraz daha enerjik bir halde odama geri döndüm. Üzerime bir çift çamaşır giydikten sonra ellerimi elbiselerin arasmda gezdirdim.

Thatcher'ın beyaz gömleklerinden birini askıdan çektim.

Omuzlarıma geçirip acele etmeden ilikledim ve burnumu kol-larına gömdüm.

Derin bir nefes çektim. Bir kere, iki kere... Üçüncüsünde gözlerimi açtım. Ellerime baktığımda işaretparmağımın ucun-da koyu kırmızı bir leke olduğunu gördüm. Sanki parmağımı kırmızı boyaya batırmışım gibi görünüyordu.

Beynimin bir köşesinde bir ışık yandı. Yatak odamdan çıkıp yan odaya koştum.

Hatırladığım son şey Godfrey'in günlüğünü okumamdı. On-dan sonrası bomboştı. Zihnimin içinde kalın, siyah bir duvar vardı. Duvara sert yumruğumu indirdim. Ardındaki her neyse benim dışarıda kalmamı istiyordu.

İçeride olmasını ümit ederek Thatcher'm kapısını dikkatlice açtım. Babasıyla neler yaşamıştı? İyi miydi? Hatta eve, yanıma dönebilmiş miydi? Conner'a ne olmuştu?

Her bir soruyla kalbimin atışı gittikçe hızlanıyordu. Panikle-memin tek sebebi bulanık hafızamdı.

Fakat Thatcher'ı kendi yatağında derin uykuda bulduğumda derin bir nefes alacak kadar rahatlamıştım. Jaluzilerden sızan ay ışığı solgun tenine değiyor, çıplak gövdesinde sert çizgiler halinde parlıyordu.

Beyaz saçları alnına dökülüyor, kirpiklerini okşuyordu. O saç tellerine dokunmak için karşı konulmaz bir istek duydum. Acaba dokunsam fark eder miydi?

Bunları düşünürken çoktan yatağın kenarına doğru sessizce yürümeye başlamıştım. Çarşafların üzerine çok yavaş bir şekil-de tırmandım, yatağın ağırlığını altında esnediğini hissetmeme-si için çok dikkatliydim. Vazgeçemediği ipek çarşaflar dokunu-şumla eriyordu.

Yanına kadar sürünerek yaklaştım ve dirseğim yumuşak yastığa gömülürken başımı elime yasladım. Birbirimize temas

etmeyeceğimiz kadar uzaktaydım ama parmaklarımı göğsünde dolaştırabilecek kadar da yakındık.

Uyurken aynı yıllar önce karşılaştığım o çocuk gibi görünüyordu. Sadece yüz hatları biraz daha sertleşmişti. O anın tadım çıkarmaya çalıştım çünkü uyandığında kime dönüşeceğini kim bilebilirdi? Henry'nin o hapishanede ona ne türlü zararlar verdiği ya da kafasına hangi hastalıklı fantezileri eklediğini kim bilebilirdi?

May bana Thatcher'ın babasının, oğlunun içindeki yumuşak her şeyi ezdiğini söylemişti. Fakat ben buna inanmıyordum. Bence o, yumuşak yanım saklamakta uzmanlaşmıştı.

Özünde yumuşaktı.

Bunu beklenmedik şekillerde gösteriyordu.

Sabahları uykulu gözlerle kahvesini içmeden hemen önce yumuşak olurdu. Kahve fincanlarımızı seçerken bir şekilde hep uyumlu olanları alıyordu. Bize akşam yemeği pişirirken, kitaplarım notlar alırken yumuşaktı.

Başka türlü olamazdı.

Sevdiği tek şey siyah-beyaz tuşların çıkardığı sesken mümkün değildi.

Piyano kelimesi İtalyancada “*yumuşak*” anlamına gelirken olmazdı.

Dokunuşumla irkildiğinde hemen ondan uzaklaştım. Başını çevirip gözlerini kıstığını görünce nefesimi tuttum. Az önce huzurlu uykusunun kaybolduğunu, yüzündeki ifadenin değiştiğini görebiliyordum.

Kâbus görüyordu.

İnsanların gece terörlerinden kendi başlarına uyanmaları gerektiğini biliyordum. Yıllardır duyduğum bir şeydi. Ancak nedense, ilk içgüdüm uzanıp yüzüne dokunmak olmuştu. Zihnindeki nasıl bir acıyla mücadele ediyorsa onu dindirmek için refleks olarak yapmıştım.

Bu bir hataydı. Onun değil, benim hatamdı.

Bu sebeple uyanış biçimi yüzünden onu suçlayamazdım. Birden açılan gözleri hâlâ bulanık ve donuktu. Rüyasının içine sıkışmış haldeydi. Bir anda doğrulup beni altına alması onun suçu değildi. Hatta boynuma dayadığı bıçak için bile onu suçlayamazdım.

Tehlikeli bir yüz ifadesiyle üzerimde duruyordu, ne yaptığının farkında olmadığını görüyordum. Kalbim hızlanmaya başladı, bıçak boğazımın kıvrımlarına batarken gözbebeklerim büyüdü.

“Thatch, benim. Sadece bir rüyaydı,” diye fısıldadı. Uzanıp dokunmaya çalıştığımda bileklerime bastırdı. “Bana bak, melek. Benim, Lyra.”

Rüyasının sisi dağılıp rüyası silinene dek geçen o iki dakikada beni gerçekten öldürebilirdi. Bıçağın baskısı yumuşarken gözlerini kırıştırdı.

“Lyra?” dedi boğazından hırıltıyla çıkan bir sesle.

Yüzüne bir üzüntü dalgası yayıldı. Yüzünün bu kadar samimi bir ifadeyle parladığını hiç görmemiştim. Sanki rüyasındaki korku tüm kalkanlarını tamamen indirmişti.

“Özür dilerim,” dedi fısıldadı bedenini üzerimden uzaklaştırarak. “Çok üzgünüm.”

Kendini yatağın kenarına itip başını ellerinin arasına gömmesini izledim. Omuzları iyice gerilmişti. Onu inciten şeyi ortadan kaldıramayacağımı bilmek kalbimi acıtıyordu.

Şansımı deneyip yatakta sürünerek ona yaklaştım, hemen arkasında dizlerimin üstünde durdum ve kollarımı beline doladım. Çenemi omzuna yaslayıp başımla yüzünü hafifçe dürttüm.

“Geçti, sorun yok. Sadece bir rüyaydı,” diye onu sakinleştirdim. Oysa son konuşmamızda ısrarla gördüğü şeyin kâbus olmadığını söylediğini biliyordum.

“Anılarım.”

“Ne?”

“Kâbuslarım. Aslında çocukluk anılarım,” diye kabullendi derin bir iç çekerken. “Sanırım onları bastırdım ve şimdi onları sadece uyurken hatırlayabiliyorum. Bu yüzden Henry ile görüşmek istemiyordum. Yine hatırlayacağımı biliyordum.”

Babasını ziyaret edişi hakkında konuşmasını dinledim. O kadınları ve arkalarından yapmak zorunda olduğu her şeyi... Annesinin ölümünü izleyip sonra Henry’ye onu gömmeye yardım etmek zorunda kalışını anlattığında göğsüm yanmıştı.

Başına gelen, katlanmak zorunda olduğu tüm korkunç ve berbat şeyleri dinledim. Başına gelen dehşeti asla hak etmemiş bir çocuktur. Kimse hayatta kalabilmek için canavara dönüşmek zorunda kalmamalıydı.

“Conner’ı öldürdüm, değil mi?”

Mantıklı olan tek seçenek buydu. Thatcher o sırada hapsedeydi ve Godfrey’in kulübeye geldiğini biliyordum. Hayal gücümün uydurduğu bir şey değildi. Ben de hayatta kalmak için bir canavara mı dönüşmüştüm?

“Evet, Küçük Bayan Ölüm. Öldürdün.” Arkaya doğru eğilerek bana yaslandı, başını çevirip burnunu yanağıma sürttü. “Hatırlıyor musun peki?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, her şey bulanık. Nasıl yatağa gittiğimi ve ne kadar zamandır uyuduğumu bilmiyorum. Onu oturma odasında karşımda bulmamdan sonra her şey karanlık.”

“Bazen öyle korkunç şeyler yaşıyoruz ki, beynimiz bizi yeniden aynı şeyi yaşamaktan korumak adına her şeyi yapıyor,” dedi dudakları tenime değerken. “Gördüklerimi anlatmamı ister misin?”

“Evet,” dedim başımı boynunun kıvrımlarına gömerken. “Ama bu gece değil.”

Omzuna bir öpücük kondurdum ve kokusunu içime çekerek

sıkıca sarıldım. O gece yalnızca onunla birlikte olmak istiyordum. O odadan çıktıktan sonra neler olacağıyla ilgili endişelenmek istemiyordum.

Buradayken o benimdi, ben onundum.

Burada sonsuza dek mutluyduk.

“Sana bir soru sorabilir miyim, Lyra?”

Başımla onayladım ve bana doğru dönebilmesi için geri çekildim. Kaşlarım endişeyle çatılmıştı. Thatcher her zaman kendinden emin olurdu, soru sormazdı. Sadece yapardı.

Söylemek istediği şeyin onu rahatsız ettiğini görebiliyordum.

“Ben...” dedi ve duraksayıp doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. “Sanırım bazen bir şeyler hissediyorum. Bunlar başıma gelenlere karşı verdiğim ama tanımlayamadığım fiziksel tepkiler.”

Kendini tersine o kadar çok şartlandırmıştı ki, duygularının ne olduğunu bile anlamıyordu. Thatcher hayatının büyük bir kısmını öldürerek ve duygularını bastırarak geçirmişti. Tabii ki duyguların nasıl şeyler olduğunu bilmiyordu.

“Pekâlâ. Bana nasıl hissettirdiklerini anlat.”

Kaşları çatılmıştı. “Ne demek istiyorsun?”

Gülümsememek için kendimi zor tuttum. Her şeyi bilen onun gibi birisinin böyle afallamış gibi bakması biraz komikti.

“Rüyandan uyanıp altında beni bulunca ne hissettin?”

Saçlarımdan bir bukleyi yakalayıp parmağına doladı ve hafifçe çekti.

“Islanmış hissettim. Kaygan bir histi. Kıyafetlerimin üstüne yağmur yağmış gibiydi,” diye samimi bir tavırla cevapladı.

“Üzüntü, keder ve umutsuzluk,” dedim bunların benim için ne anlama geldiğini düşünerek. “Tabii yağmurun şiddetine de bağlı. Bir şey daha söyle.”

“Vızıltı. Midemde kabarcıklar dolaşması. Aynı bana dijital

piyanoyu hediye ettiğin zamanki gibi. Sürekli bir baloncuk hissi...”

Kocaman gülümsedim. “Mutluluk.”

Bir süre bunu yapmaya devam ettik. O hissettiklerini açıklarken ben onları tanımlamaya çalıştım. Yatakta defalarca yer değiştirerek saatlerce konuştuk. Bir ara başı kucağımdaydı. Daha sonra ben duvara yaslanmışken o ayaklarıma masaj yapıyordu.

İlişkimizdeki boşlukları doldurarak sorular ve cevaplar arasında dolaştık. Kimsenin düşünmediği ama aslında çok önemli olan o küçük şeyleri konuştuk. Elimde olsaydı onunla sonsuza dek burada, bu şekilde kalırdım.

Bir ara üstüme çıktı, iri bedeniyle bacaklarımı aralayıp başını göğsüme yasladı. Ben de saçlarını okşadım. Birbirimizin üzerinde dolaşan ellerimiz yavaşça canlanırken yanaklarımdan tutup beni öptü. Kendimi ağızlarımızın uyumuna bıraktım. Vücudumu ona bastırıp tadını kovaladım. Dudaklarıma doğru ilerlerken birkaç kelime mırıldanacak kadar geri çekildi.

Elleri gömleğimin -teorik olarak onun gömleği- altma kaydı. Avuç içlerini kaburgalarımın üzerinde genişçe açarak yukarı doğru ilerledi. Dillerimiz çaresiz âşıklar gibi birbirini okşayıp dönerek dans ediyordu. Bacaklarımın arasına yerleştiğinde inledim ve *boxer*’ının pürüzsüz kumaşının uyluklarıma sürtünüşünü hissettim.

Ellerimle omuzlarını kavrayıp kendime yaklaştırdım. Tüm ağırlığını bana yaslamasını, dokunmadığı hiçbir köşe kalmasını ve ona sarmaşık gibi dolanmayı istiyordum.

İri elleri göğüslerimi kavırıyor, hassas meme uçlarımı okşuyordu. Kalçalarını bana doğru iterken çamaşırındaki şişkinlik ipek iç çamaşıma sürtündü. Utanç verici bir şekilde hemen ıslandım ve uyarılmışlığımın etkisiyle iç çamaşırım lekелendi.

Dudaklarımızı birbirinden ayırdı, başını aşağı eğerek göm-

leğin üzerinden meme ucumu çekti. İnlerken kendimi dişlerine doğru bastırdım.

“Beni kanatmanı istiyorum.”

Kelimeler bir anlığına havada süzülerek tenimi ısıttı. Tadını alabilmek için dudaklarımı yaladım.

“Beni sana ait kıl.” Bacaklarımın arasma geri döndü ve aleatinin başım klitorisime sürttü. Giysilerimiz üzerimizdeyken sürtünmemiz zevkimizi arttırmıştı. “Senin olmak istiyorum.”

Bağımlı, takıntılı kalbim mutluluktan ağlıyordu. Göğsüme yayılan sıcaklık havai fişekler gibi patladı. Birine tam olarak ait olmanın bir ismi olmalıydı. Tamamen, eksiksiz ve dibine kadar.

Ben yıllardır Thatcher’a aittim. Tüm hayatım boyunca böyleymişim gibi hissediyordum.

Fakat başka birine sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hiç bilmiyordum. Senin ona sahip olmanı istemeleri nasıl bir şeydi? Dünyanın seni de bir parçası olarak kabul etmesi nasıl bir şeydi?

Sırtıma kazılı *T* harfi karıncalanarak karşılığını istiyordu.

Elim yanındaki bıçağı ararken sıkıca kavradım. Elimdeki şiddeti ve kan dökmeyi temsil eden bir silahtı ama bu odada, aramızda bundan çok daha fazlasını ifade ediyordu. Birbirimizin ruhuna nüfuz edip kan dolaşımımızda birbirimize yol açmamızın bir yoluydu.

“Emin misin?” diye sordum metalin kenarını göğsünde sürüklerken.

“Evimin neresi olduğunu kendime hep hatırlatmak istiyorum.” Ellerinin üstünde doğrulurken burnunu benimkine değdirdi. “Her gün senin bıraktığın ize bakıp bana dair her şeyin daima sana ait olduğunu hatırlamak istiyorum, sevgili hayaletim.”

Mutluluk gözyaşları gözlerimi yakarken bıçağın ucunu göğsüne dayadım ve tanıdık bir hisle doldum. Elimden geldiğince

hassas olmaya çalışarak derisine girip tenine adımın ilk harfini kazıdım.

Daha yeni başlamışken elimi kavrayarak beni durdurdu. İyi olup olmadığını sormama fırsat vermeden konuştu.

“Bıçağın sızısı. Sana her dokunduğumda, yanındayken bunu hissediyorum. Sanki vücuduma taze kesikler açılmış gibi. Acıtıyor ama o acıyı da arzuluyorum,” diye mırıldandı. “Bu hangi duygu?”

Göğüs kafesim genişlerken dudaklarımı birbirine bastırdım. Bunun benim için ne anlam ifade ettiğini biliyordum. O duyguyu o kadar iyi biliyordum ki, sanki onu yaşamak için doğmuştum. Ancak onun için ne ifade ettiğinden korkuyordum.

“Ben...”

“Söyle,” diye cesaretlendirdi. “Senin için ne anlama geliyor?”

“Aşk,” dedim tek nefeste. “Aşk bana böyle hissettiriyor. Batıyor, acıtıyor çünkü gerçek ve kaybetmekten korkuyorsun. Ama yara olarak hep seninle kalıyor.”

Anladığını gösterircesine başını salladığında nefesimi tuttum.

Geri çekilmesini bekliyordum, oysa bunun yerine bileğimi serbest bıraktı.

“Hadi.” Devam etmem için beni teşvik ediyordu.

“Canın yanıyor mu?”

“Ashnda acıyı aklımdan uzaklaştıracak bir şey biliyorum,” dedi karanlık bir gülümsemeyle.

Parmaklarının uyluklarımın arasına kayarak iç çamaşırımın üzerinden klitorisimi okşadığını ve dikkatini oraya yoğunlaştırdığını hissettim. İçimde kaynayan ateş dalgaları patlarken uyluklarımı ellerinin etrafında sıkılaştırdım.

İç çekerken bıçağı tutan elim hafifçe gevşedi.

“Odaklanmakta zorlanıyor musun, evcil şey?” diye sordu sı-

ritarak. “Bunun kalıcı bir şey olduğunu biliyorsun. Sakın mahvetme.”

Dişlerim gıcırdarken odaklanmaya çalıştım ve bıçağı yara izi bırakacak kadar derine batırdım. Üzerimdeki beyaz gömleğe kan damlarken sıcaklığı tenimi ısıtıyordu.

Çamaşırımı kenara doğru itti. Parmakları ıslak girişime daldığında ağzımdan tiz bir inilti çıktı. Parmakları kıvrımlarımın arasında aşağı yukarı hareket ederken başparmağı acımasızca klitorisimi okşuyordu.

Parmakları içimde hareket ettikçe bedenimi bir sıcaklık kapladı ve kendimi tutamayıp arsızca sürtünmeye başladım. Eliyle beni becermesine izin vererek içimdeki hassas noktaya daha sert bastırmasını hissettim.

Gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum, harfi bitirdiğimde derin bir nefes aldım. Bıçağı kenara bıraktığımda S harfi sonsuza dek göğsüne kazınmıştı. Asla silinmeyecek, sonsuza dek onunla kalacaktı. Elleri çalışmaya devam ediyor, kızıl dalgalar üzerime akıyordu.

Ruhum zevkle sızlarken hissettiğim yoğunlukla yüksek sesle inledim. Tam da o tanıdık his içimde yükselmeye başladığında Thatcher durup parmaklarını içimden çıkardı.

Bakışlarını kanayan harfe indirdi, bir parmağını kırmızı sıvıların arasında dolaştırdıktan sonra ağzıma getirdi.

“Damganın güzel tadına bak,” diye emretti ve parmağım dudaklarımın kenarına bastırdı. Parmağını ağzıma alıp dilimi etrafında döndürdüm, metalik tat duyularımı istila ederken iyice temizledim.

Bitirdiğimde başım boynumla omzumun arasındaki boşluğa sokarak çıkardığım sesleri, onlarca yıldır ilk defa yemek yiyen bir adam gibi vahşice içti. Diliyle boynumda uzun bir yol izledikten sonra dişlerini tenime geçirdi.

“Seni istiyorum,” dedim nefes nefese. Parmaklarımı saçla-

rına geçirirken istediğim noktaya ulaşmak için kalçamı yukarı doğru ittim. “Lütfen.”

“Çok güzel yalvarıyorsun,” diye mırıldandı tenime doğru. Geri çekilmek için acele etmiyordu.

Dirseklerimin üzerinde doğrulduğumda saçlarım yüzüme düştü. Gözlerime doğru düşen birkaç tel saçı üflerken Thatcher’ın iç çamaşırından kurtulup önümde eğilmesini izledim. Kırmızı kan damlaları karın kaslarının çıkıntılarına dolarken başını eğdi. Kaslarının esneyip dalgalanışını izledim.

Düşmüş bir tanrı, mermer bir heykel gibiydi. Yıkıcı derecede güzeldi.

Aleti bile güzeldi. İki kalın damar iki yandan sertliği boyunca uzanıyor, aletin ıslak ucuna kadar gidiyordu. Kadınlığının iç duvarları onun sert ve kalm halini hissetmek için can atıyordu.

Elini sertliğinin etrafına sarıp ucundan inci rengi damlalar dökülene kadar sıvazladığında nefesim kesildi. Aletin ucundan akanlar kadınlığıma akıyordu.

Kendini hizaladı, dar girişime bastırdıktan sonra geri çekildi. Saatler gibi gelen uzun bir süre benimle bu şekilde dalga geçti, ardından birkaç santimini içime sokup yine geri çıktı.

“Benim için ağlayan muhtaç amcığın bak, sevgili hayaletim.”

“Lütfen, Thatcher,” diye yalvardım. Karnımın içindeki baskı iyice artmıştı. O tanıdık dolgunluğu hissetmek için can atıyordum.

En sonunda bana acıdı ve uzunluğunu boylu boyunca dar kanalımdan içeri doğru kaydırды. Havalanan sırtım istemsizce bükülürken içimi bir karıncalanma hissi kaplamıştı.

“Sikimi içine alışma bayılıyorum, evcil şey,” dedi sıkılı dişlerinin arasından. “O daracık amcığının içinde yaşayabilirim.”

“Yaşa o zaman,” dedim gırtlaktan gelen bir mırıltıyla.

“Sakın beni kışkırtma,” dedikten sonra cümlesini cezalandırıcı bir hamleyle tamamladı. “Yapmayacağımı mı sanıyorsun? Sence seni bu odanın içinde günlerce kilitli tutamaz mıyım? Seni sadece sikimle besleyip menilerimi boğazından aşağı göndermez miyim?”

Thatcher tek elini boğazıma götürüp açgözlü bir yumuşaklıkla sıktı. Ardından eğilerek altdudağımı ısırdı.

Kendini geri çekip tekrar girdiğinde kadınlığımdan ıslak sesler geliyordu. Kalçalarını kaldırarak içime girdiğinde gözlerim arkaya yuvarlandı.

Beni becerirken her şey acılı ve sıcak hissettiriyordu. Kalçam her itişinde onunla buluşup yapması gereken tek şeyi yaparak beni doldurmasına yardımcı oluyordu. Onu karnımın içinde bile hissedebiliyordum.

Tırnaklarımı sırtına geçirip hızlanması için yalvardım.

Aleti zevk noktama sürtündüğünde içimde bir coşku dalgasının kabardığını hissettim. Camları sarsacak kadar yüksek bir iniltiyle ayak parmaklarım kıvrıldı.

“İşte orası değil mi, güzelim?” diye homurdandı titrek solukları arasında. “Amcığınızı ne kadar iyi hissettirdiğimi söyle bana.”

Başımı düzensiz bir şekilde salladım. “Çok iyi. Çok ama çok iyi, melek,” dedim soluk soluğa.

O hızlandıkça haykırdım. Geniş ve kaslı kalçalarının beni daha ne kadar böyle uçuracağını düşündüm. İçime o kadar sert giriyordu ki, bir eliyle kalçamı kavrayıp beni kendine doğru çekerken kulağıma sadece birbirimize çarpan tenlerimizin sesi geliyordu.

Orgazmımın yaklaştığını hissediyordum. Karnımdaki sancı artık daha fazlasına dayanamayacaktı.

“Boşalmak için aletime yalvardığınızı hissedebiliyorum,” diye inledi Thatcher. “Bu sımsıkı zavallı amcık, tohumlarım için ağlıyor. İçini doldurmamı istiyorsun, değil mi?”

Başımı salladım ya da sallamadım. Emin değildim çünkü kendimi zevk dalgalarının arasında kaybetmişim, sürtünen bedenlerimiz dışında hiçbir şeye odaklanamıyordum. Her itişinde kadınlığım aletinin etrafında geriliyor, kalp atışlarım aramızdaki yakın tutkunun etkisiyle yerinden fırlayacakmış gibi hızlanıyordu.

“Thatcher!” diye nemli havaya doğru bağırırken parmaklarımı kıskaç gibi tenine geçirdim. Kuru otların arasında yayılan bir orman yangını gibi yakıcı sıcaklığa tutulduğumu hissediyordum. Kıvrılan ayak parmaklarımla birlikte göğsümden kesik bir çığlık yükselmişti.

“Siktir,” diye inledi. Ben aletini sardıkça kalçalarımı morartana dek kavrayarak art arda girip çıktı ve bedenini benimkine iyice dayadı.

Zevki için bedenimi kullanmasına izin verirken başım gevşekçe geriye doğru düştü. Üstüme çıktığında dişlerini boynumda koyu bir iz bırakacak kadar tenime gömmüştü.

Ritmini kaybediyor, hızlandıkça ihtiyacı daha da artıyordu. “Kahretsin. Boşalacağım, bebeğim. Ben...”

Parmaklarımı saçlarına geçirdim ve ağızlarımızı birleştirmek için başını kaldırdım. Kalçalarım, sertliği üzerinde gidip gelirken onu öpücüklere boğdum.

İçime boşaldığında göğsünden yükselen inilti vücudumu titretti. Beni sıcaklığıyla doldururken yavaş itişlerle içime girmeye devam ediyordu.

Alınlarımız buluştuğunda göz göze geldik. İkimizin de nefesleri ağır ve düzensizdi. Thatcher’m göğsü körük gibi inip kalkıyordu. Ben nefeslerimi düzenlemeye çalışırken Thatcher’m beni kollarıyla sarmasına izin verdim.

Beni sevdiğini hiç söylemese bile sorun etmezdim. Thatc-

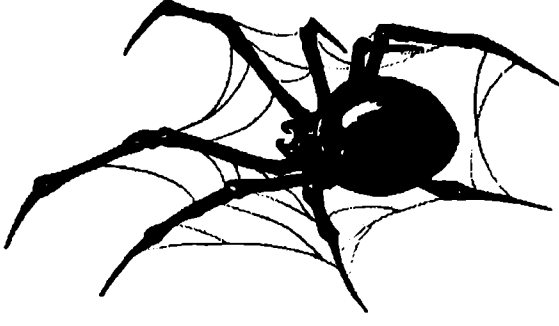
her'in beni önemseydiğini bilmek için duymama gerek yoktu. Birbirimiz için aştığımız sınırları düşününce kelimeler son derece önemsiz kalıyordu.

Gerçek ortadaysa kelimelere ihtiyacım yoktu.

O benim koruyucum ve savunucumdu. Neyle sınanırsa sınınsın, bizimkisi asla terk etmeyeceği ya da uzaklaşmayacağı bir bağıdı. Zihnimin içinde sıkışıp kaldığım sessiz gecelerde yanımda olan, sığındığım aşkımdı.

Thatcher için kendimi kolay birine dönüştürmem gerekmemişti. Olduğum kişiyi gizlemek ya da kısıtlamak zorunda kalmamıştım. Kendimi sevmesi kolay birine dönüştürmem gerekmemişti.

O her zaman beni olduğum halimle yutmuş, her lokmasının tadını çıkarmıştı.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Merhaba Dedektif

Thatcher

İçeri girdiğimde herkesin kaskatı kesildiğini hissettim.

Kapı zilinin çınlayan sesi gelişimi duyurmuş, yerel kafenin müdavimlerinin dikkatlerini bana çevirmesine neden olmuştu.

İlk başta ana caddenin köşesindeki Viva Kafe'ye giren yeni müşterinin kim olduğunu merak edip şöyle bir bakmışlardı. Fakat gelenin kim olduğunu fark ettiklerinde kısa bakışları üzerime dikilen bariz bakışlara dönüşmüştü.

Korkuları barizdi.

Restore edilmiş, endüstriyel tarzdaki kafenin içine doğru yürüdükçe benden uzaklaşıyorlardı. Yüzlerini gizlemek için omuzlarını kamburlaştırıyorlardı. Yine de asıl favorim, karısını iyice kendine yaklaştıran babaydı.

Bugüne kadar hiç tutuklanmamıştım. Yine de dokuz yaşımdan beri halkın mahkemesinde daima suçlu bulunuyordum.

Lyra'nın "Duygulara Giriş" dersleri bakış açımı değiştirmiş olabilirdi ama bu durum, kasabanın halkını korkutmanın ne kadar iyi hissettirdiği gerçeğini değiştirmiyordu. Beni sürgüne

göndermişler, daha çocukken bana sırtlarını dönmüşlerdi. Bu nedenle yetişkin hallerinin benden, yoluma çıkmaktan korkmalarını istiyordum.

Lyra'nın ekip sulayarak büyüüttüğü yeni kişiliğimi hak etmiyorlardı.

En başta Hollow Erkekleri'ni kötü adam ilan edenler onlardı. Biz sadece onların fikirlerini değiştirmek yerine, bize bıçtikleri rolü oynamaya karar vermiştik. Onlara anarşiyi gösterip dehşete düşürmüştük. İsyan etmiştik. Bence hiçbir şey yapamadıysak bile Ponderosa Springs sakinlerine önemli bir ders vermiştik.

Başa çıkamayacağınız canavarlar yaratmayın.

İki parmağımla takım elbisemin kolunu saatimi görebileceğim kadar yukarı sıyırdım. Misafirim gecikmişti. Daha doğrusu, geç kaldığını düşünmemi istiyordu. Akşam randevum, çoktan fark ettiğim gizli polislerle birlikte burada bir yerde olmalıydı.

Sandalyeme yaslanarak bedenimi rahatlattım ve beyaz fincanı dudaklarıma götürüp kahvemden bir yudum aldım. Zengin, acı aroması dilimi kaplarken solumdaki pencereden cama vuran yağmuru izledim.

Neredeyse on dakika sonra botlarının topuk seslerini duydum. O topuklar buranın artık erkeklerin dünyası olmadığını hatırlatma biçimiydi.

Yanımdan geçti, masalardan birinden aldığı sandalyesini gıcırdatarak çekti ve zarifçe oturdu. Kahvemi masaya bırakıp bacak bacak üstüne attım, metal sandalyeye yaslandım.

"Thatcher Pierson." Ukala bir kadındı, işlerin onun istediği gibi gideceği konusunda da fazlasıyla özgüvenliydi.

"Odette Marshall," diye karşılık verdim ifadesiz yüzümle.

Ben bir beyefendiydim, bir hanımefendinin umut ve hayallerini yıkmaktan keyif almazdım. En azından hemen yapmazdım. Galibiyete çok yaklaşmış gibi hissetmesine biraz daha izin verecektim.

“Kaçak bir adama göre mükemmel görünüyorsun.” Duruşumu taklit ederek geriye yaslandı, hareketiyle düz kesimli sarı saçları sallandı.

“Ne kadar nazıksın.” Ona soğuk bir gülümseme sundum. “Ama dikkat et. Artık bir ilişkim var ve sevgilim paylaşmayı pek sevmiyor.”

Ben dedektifle görüşürken Silas’a, Lyra’yı oyalama görevi vermemin sebebi de buydu. Lyra fazla sahipleniciydi. Kendimi koruma konusunda ne kadar becerikli olsam da bana zarar vermek isteyenler onun feci gazabına uğrayabilirdi.

Alistair geçen gün, eğer katil kraliçe için tasma almazsam, hayatımın geri kalanını ceset yok ederek geçireceğim konusunda şaka yapmıştı.

Gülümsemekle yetinmiştim çünkü eğer istediği, ihtiyacı olan buysa sonsuza dek ceset gömeceğimi biliyordum.

“Küçük kız arkadaşın seni götürdüğümü gördüğünde mutlu olmayacak.”

“Geri döneceğimden kuşkusu yok.”

Odette derin bir nefes aldı ve kollarını masaya dayayıp eğildi. Şakacı bir ifadeyle bakan kedi gözleri bir dedektiften çok ölümcül bir kadını andırıyordu. Eğer fırsat bulsaydı, göğsüme bir şarjör kurşun boşaltabileceğinden emindim.

Son birkaç aydır beni kovalayarak oldukça gülünç bir duruma düşmüşlerdi.

“Etrafın sarıldı, Thatcher.” Durumun ciddiyetini anlamam için her bir kelimeyi yavaşça söylemişti. “Kıçını ölüm hücreğine atmadan önce sırf merakımdan seninle görüşmeyi kabul ettim.”

Gülümseyerek parmağımı fincanın ağzında gezdirdim. “Seninle neden görüşmek istediğimi öğrenmek ister misin?”

Bir an masanın öbür tarafından atlayıp beni boğazlayacağını zannettim. İkimiz de çok farklı karakterlerdik, yine ikimiz de kendi iyiliğimiz için biraz fazla özgüvenliydik.

“Cinayetlerle ilgili değilse, o halde konuşma bitmiştir.”

“Senin için elimde bir şeyler var.” Gülümsemem sırtısa döndü. “Bir veda, yolların ayrılma hediyesi.”

Başını iki yana sallayıp alaycı bir ifadeyle gülümsedi. “Buradan gerçekten çıkabileceğini düşünüyorsun, değil mi?”

“Hayır,” dedim düz bir sesle. Öne eğilip parmaklarımı masanın üstünde kenetledim. “Çıkacağımı biliyorum.”

“Peki seni tam şu anda tutuklamamam için beni ne durduracak?”

Oraya suçluyu yakalamak için geldiğini düşünüyordu ve yakalayacaktı ama tahmin ettiği kişiyi değildi. Hapse girmek gibi bir niyetim yoktu. Ona anlatacaklarıma inanmazsa, Rook’un B planını uygulayacaktım.

“Masumiyetim dışında mı?” dedim azarlıcasına. Aslında kısmi bir masumiyet desem daha iyi olurdu. O taklitçi bir katilin peşindeydi ve ben de ona bir tane verecektim. “Sen aptal değilsin, Odette. Ve nedense yardım etme çabanın samimi olduğuna inanıyorum.”

Ceketimin sol cebinden Godfrey’in yıpranmış günlüğünü ve Silas’ın hazırladığı dosyayı çıkardım. İkisini de masanın üzerinden ona doğru kaydardım. Kanla yazılmış isimlerle dolu bir barış teklifiydi.

Yerinden kıpırdamadan uzattıklarına boş gözlerle baktı.

“Günlükte katilin kimliğine dair ihtiyacınız olan her şeyi bulacaksınız. Kurbanların isimleri birkaç yıl öncesine kadar uzanıyor. Taklitçilik hobisini yakın zamanda edinmiş. Öncesinde de cinayetler işliyormuş.”

Tepkisini koruma şekline hayran kalmıştım. İfadesini bozmadan dosyayı eline aldı ve sayfaları dalgınlıkla çevirdi. Çenesi kasılmıştı.

“Peki bu dosyalar ne böyle?”

“Neredeyse en güzel kısmını unutuyordum.” İşaretparmagımla masaya hafifçe vurdum. “On yıllardır faal olan bir suç örgütüyle bağlantılı bir kadın ticareti çetesini çökerttiğin için övgü almak üzeresin. Haberlere çıkmaya hazır ol. Belki bir kitap bile yazarsın. Çok ünlü olacaksınız, Bayan Marshall.”

Birbirimize baktık. Farklı taraflarda olduğumuz için düşman olmaya zorlanan iki insandık. Odette hayatını siyah ve beyaz şeklinde, doğruyla yanlış arasında yaşıyordu. Kanunun doğru tarafında yer alan insanların sürdürmeye çalıştığı bir yoldu.

Fakat gerçekte bunu başarmak o kadar da kolay değildi.

Hiçbir şey bu kadar net olmazdı.

“Yani bunları gönüllü olarak mı teslim ediyorsun? Bu keşfi kendin için saklamayacak mısın?” dedi dosyayı masanın üzerine bırakırken. Asıl söylemek istediklerini söylememek için dişlerini sıkıyordu.

Üstünlüğünü korumaya çalışıyordu. Oysa başından beri hiçbir zaman üstün taraf olmamıştı.

“Adalet senin için önemli. Bu yüzden Mikail kolyesi takıyorsun.” Ceketinin altında gizli altın zinciri işaret ettim. “Katolik olman bir yana, dindar birisi bile değilsin. Sen bu hikâyenin ihtiyaç duyduğu kahraman olacaksın.”

Hissettiği şok yüzünden rahatça okunuyordu. Ayrıca parmaklarının kolyesine uzanmamak için seğirdiğinin de farkındaydım. Yine de kendini tuttu.

“Sanırım iyi adamı oynamak istemiyorsun. Kahraman olmaya niyetin yok,” dedi iğneleyici bir tavırla.

Soğuk ve mesafeli bir kahkaha attım. “Gri bölgede olmak bana bu kadar yakışırken asla olmaz.”

Özel dikim *Brioni* marka takım elbisem tam vücuduma göre idi, ayrıca gerçekten çelik grisiydi. Hiciv yapma fırsatım asla kaçıramazdım. Bunların hepsi benim hedonistik cazibemin bir parçasıydı.

“Peki sana neden güvenmeliyim?” Tek kaşım kaldırdı. Yalan söylememi beklediğini biliyordum.

“Güvenmemelisin,” dedim başımı iki yana sallayarak ve elimi pantolonumun cebine götürüp ince, beyaz bir kâğıt parçası çıkardım. “Adresim burada. Yakında malikâneye geri taşınacağım. O dosyadaki bilgiler tutarsızsa ve katilin hâlâ ben olduğuma inanıyorsan, beni nerede bulacağım biliyorsun.”

Odette’in şu dünyada güvenmesi gereken son kişi bendim. Fakat önündeki dosyalara bakmak istediğini de biliyordum. Hoşuna gitse de gitmese de buradan çıkıp gitmeme izin verecekti.

Bunu yapmamızın tek nedeni Rosemary ve özgürlüğümüzdü. Sonuçta bu dosya benim bugüne kadar yaptıklarımı değiştirmezdi.

Nihayetinde Taklitçi olmayabilirdim ama ben de bir katildim.

İkimiz sonsuza kadar kanunun iki farklı ucunu temsil edecektik. Bu sadece aramızdaki devam eden savaşın bir ateşkesiydi. Ölmüş bir dostumuz ve kasabadaki kızların hayatları için yapılan kısa süreli bir anlaşmaydı.

Ayağa kalkmadan önce bana boş bakışlarıyla biraz daha bakmasına izin verdim. Tüm kafeye rahatsız edici bir gerginlik hâkimdi. Hem polisler hem de müşteriler Odette’in emrini bekliyorlardı.

Acele etmeden takım elbisemin ön düğmesini ilikledim ve cebimden cüzdanımı çıkardım. Birkaç banknotu parmaklarımla arasında çevirip masanın üzerine bıraktım.

“Herkesin içinde bir polis memuruna rüşvet mi teklif ediyorsun?”

“Beni aşağılama, dedektif. Öyle bir şey yapacak olsaydım, bundan daha fazlasını verirdim.” Dilimi şaklattım. “Senin, köşedeki sivil araçta oturan somurtkan Gerrick Knight ve arkamızdaki üç ajanın kahveleri içindi. Afiyet olsun.”

Oradan ayrılmak üzereyken ortamın hafiflediğini hissetmeye başladım. Evime gideceğimi bilmek sanki omuzlarımdan büyük bir yükü almıştı. Göğsüme kazılı harf giysilerimin altında zonkluyordu.

Oradan çıkıp Lyra ile bir geleceğe yürüyecektim. Ruhumu ele geçiren, soğuk kalbimden kalanları şiddetle koruyan kadınla bir gelecek kuracaktım. Günlerimizin nasıl geçeceği belirsizdi ama kendim için hayal ettiklerimden çok daha güzel olacaklarını biliyordum.

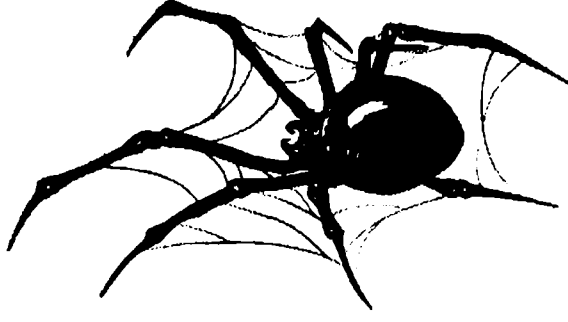
Hayal, hedef ya da umut yoktu.

Sadece o vardı.

Onun hayalleri benim hayallerimdi. Hedefleri benim hedeflerimdi. O benim umudumdu.

“Dosyanın içinde olanlardan bağımsız söylüyorum, Pierson,” diye seslendi Odette. “Bu seninle son görüşmemiz değil.”

“Belki öyledir, belki değildir.” Omuz silkip keskin bir sesle devam ettim. “Ama bu benim iyi adamı oynadığım ilk ve son gün.”

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

Sonu İyi Biten Her Şey İyidir

Lyra

Üç Ay Sonra

Bu lanet evde yaşamaktan nefret ediyordum.

Tamam, bu bir yalandı.

Nefret etmiyordum. Dehşete düştüğümü söylemek daha doğru olurdu.

Pierson Bölgesi'ne musallat olmuş ev kusursuzdu. Dışarıdan bakıldığında içinin hakkını vermek mümkün değildi. Buranın artık benim evim olduğuna inanmak hâlâ çok zordu. Bütün o yüksek tavanlar, lüks mermerler ve abartılı savurganlığın içinde günlerimi geçirdiğime inanamıyordum.

Büyük bir kısmını yeniden düzenlemiştik. Takıntılı temizlik ile seçici dağınıklık arasında bir denge yaratmaya çalışıyorduk. Şimdiye kadar sadece güneş alan yeri benim çalışma odam yapmam konusunda anlaşılmıştık. Tüm numune kavanozlarım, ekipmanlarım ve yeni yaşamından son derece memnun olan Alvi artık oradaydı.

Yine de dürüst olmak gerekirse, kulübede yaşamayı dert etmezdim. Aslında herhangi bir yerde bile yaşayabilirdim. Her

sabah birbirine dolanmış bedenlerimiz arasında, Thatcher'ın yanında uyanmak benim için yeterliydi. Yorgun olduğunda kişisel alan kavramından tamamen uzaklaşıyordu ve ben de bundan yararlanıp ona yapışıyor, göğsünde uyuyordum.

Birlikte geçirmediğimiz hiçbir anın olmaması bazen yanlış hissettirse de umurumda değildi. Onunla kahvaltı yapmaktan, sabahları koşmaktan ve kampüs dışında öğle yemeği yiyip eve dönmekten keyif alıyordum. Thatcher okula döndüğünden beri rutinimiz buydu.

Hoşuma gitmeyen tek şey eşyalarımı kaybetmektir. Malikânede o kadar çok alan ve oda vardı ki, Thatcher dahil hiçbir şeyi üç saniyeden fazla takip edemiyordum.

“Nerede bu? Nerede, nerede...” diye mırıldandım. “İşte buldum!”

Ayağımı *Doc Marten* botlarıma sokmadan önce ayakkabıyı zaferle havaya kaldırdım. Yatak odamızdan hızla çıkıp antreye indim. Gecikiyorduk ve erkek arkadaşımın saklambaç oynayacak vaktim yoktu.

Thatcher günün saatine bağlı olarak birçok yerde bulunabiliyordu.

Sabahları spor salonunda oluyor, akşamları ise genelde mutfakta bir şeyler pişiriyordu. Çünkü benim yapmam halinde evi küle çevireceğimin ikimiz de farkındaydık. Son zamanlarda arka bahçede dolaşıp çalışanları da yönetiyordu.

Bahçeyi yeniden tasarlamaya birlikte karar vermiştik. Orada çürüyen anıları ve travmaları söküp atmak istiyorduk. Böylece geleceğimizi temsil eden yeni bir şeyler inşa edebilecektik.

Zihnimde bir zar attım ve bodrumda olduğuna dair kendimle bahse girdim.

Köşeyi dönüp doğru kapıyı bulana kadar koridorda koştum. Umarım hazırdı çünkü Sage ve Rook'un vedalaşmadan gitmelerini istemiyordum.

Herkesin Ponderosa Springs'ten uzaklaşarak kendi maceralarına atılmak üzere olduklarını bilmek hâlâ garip geliyordu. Ne kadar üzücü olsa da sanırım buna değdi.

Hepimiz bizi mutlu eden şeylerin peşinden gitmeyi hak ediyorduk. O yolun sonunun bizi nereye götürdüğü'nün önemi yoktu. Veda etmesi acı verecek seviyede dostluklar edineceğimi hiç düşünmemiştim.

İletişimde kalacağımızı biliyordum, aramızda kimsenin bizden alamayacağı bir bağ oluşmuştu. Yine de onların gidişini izlemek zor olacaktı.

Aşağı inerken ağır adımlarımın gümbürtüsü zeminde yankılanıyordu. Piyano sesini duyduğumda yavaşladım.

Şarkı hem büyüleyici hem de nostaljikti. Neredeyse tüyler ürpertici bir güzelliği vardı, sanki başka bir dünyadan gelmiş gibi hissettiren o yalnızlık hissi kemiklerime işliyordu. Melodi yumuşak bir şekilde akıyor, sıcaklığı kulaklarımı okşuyordu.

Duyduklarım bir şekilde uzaklık hissini çağrıştırmasına rağmen yalnız hissettirmiyordu. Karanlık, melankolik notalar kasvet ve ölüm hissi uyandırır da kederli değildi. Yeniden doğuşun sevinci, tüm nefesini çalan bir dalgamn altından kurtulup temiz havaya çıkmak gibi hissettiriyordu.

Piyano çalarken Thatcher'm sırtı bana dönüktü.

Onu en yumuşak halindeyken izledim. Her notayla birlikte eğiliyor, parmakları tuşların üzerinde şefkatli öpücükler gibi geziniyordu. Beyaz ve siyahın gölgeleri arasında dans ediyordu.

Ne zaman piyano çalsa durup onu dinliyordum.

Aslında çoğu zaman, kelimelere dökemediklerini anlatıyordu. Bu anlarda onu o kadar net duyuyordum ki, sanki kulağıma fısıldıyordu. Hisleri ya da düşünceleri konusunda hiçbir belirsizlik kalmıyordu. Piyano, Thatcher'dan samimi olmasını talep ediyordu.

Bedeninden çok ruhuyla çalışıyordu.

Şarkısı zarif bir şekilde sona erdiğinde benimle konuşmadan önce birazcık bekledi. Nasıl olduğunu bilmesem de birbirimizin varlığını hemen fark ediyorduk. Benim alanıma girdiğinde, bedenim onun farkına vararak adeta küçük bir alarm çalışıyordu.

“Ne düşünüyorsun?”

Son birkaç adımla aramızdaki mesafeyi kapattım ve yanına oturdum. Yüz yüze gelmek için birbirimize döndük.

“Çok etkileyici,” dedim yakışıklı yüzünün kıvrımlarını hayranlıkla izleyerek.

Başparmağını uzatıp altdudağımı okşadıktan sonra eli yanağıma kaydı.

“Öyle olmalı,” dedi başını sallarken. “Senin.”

Göğsüm heyecanla yükseldi. Böyle bir şeyin üzerinde çalıştığını bile bilmiyordum.

Taşınma sürecinde etrafı karıştırırken doğal olarak onun müzik notaları koleksiyonunu bulmuştum. Bir tanesinin üstünde benim adım yazıyordu ama aralarında tamamlanmamış tek beste de oydu.

Sorduğumda müzik bestelemenin onun için bir ödül olduğunu söylemişti. Bana geleneksel olarak solistler için yazılan ve genellikle orkestra eşliğinde icra edilen bu konçertoları nasıl bestelediğini anlatmıştı. Üç bölümden oluşuyorlardı ve her ölüm, bir konçerto kazanıyordu.

Benim şarkım, başlayıp sonunu getiremediği tek bestesi olmuştu.

Belki de kader bizim bilmediğimiz bir şeyi biliyordu.

O gece babasımn isteği üzerine beni öldürmeyi hiç düşünmemişti. Aslında yapması gerekeni yapana kadar bestesini bitiremeyecekti.

Yani bana âşık olana kadar.

Gözlerinin önüne düşen birkaç saç telini kenara çektim.

Kendimi tamamlanmış hissederek gülümsedim. Ne kadar da özgürleştirici bir şeydi.

“Tanıştığımız gece bir parçan öldüğü için kulağa yas gibi gelmesini istedim.” Alnını benimkine yaslayarak kokusunu içime çekmeme izin verdi. “Geriye kalan her şeyinle beni sevdiğin için teşekkür ederim.”

“Hayaletin olmama izin verdiğin için teşekkür ederim. Beni gördüğün için teşekkür ederim,” diye karşılık verdim. “Hayatımın geri kalanı ve ondan sonraki hayatlarımızda sana musallat olmaya devam etmek için sabırsızlanıyorum.”

Keşke zamanda geriye gidip dolaba saklanan o kıza bir gün kendini o kadar da yalnız hissetmeyeceğini söyleyebilseydim. Bir gün o buz mavisi gözlü ve donuk saçlı çocuğun yanında kalacağını, her gün uyanıp onu sevmeyi seçeceğini söyleyebilseydim.

En sonunda kendi kasvetli masalımıza kavuşmuştuk. Sonsuza dek mutlu yaşayacağımız sona ulaşmıştık.

Hayalet ve kış çocuk.

Thatcher

“Hepsi bu kadar mı?”

Alnında ter damlaları parlayan Rook arabanın bagajını şiddetle kapattı.

“Öyle olsa iyi olur,” diye homurdandı. Sage’in çantalarını yüklemeyi bitirince sırtını arabaya yasladı.

Kollarını sıkıca Briar’a sararken, “Her gün konuşmalıyız,” diye mırıldandı Sage.

“Seattle, LA’e bir uçak uzaklığında sadece,” diye yanıtladı Briar.

Lyra yanımdan ayrıldığında soğuk bedenim hemen onun sıcaklığım özlemişti.

“Beni unutmayın. Aylık Yalnızlar Topluluğu Zoom Görüşmeleri’ni de.”

“Asla,” diye yanıtladılar bir ağızdan. Ardından üçü de kollarını birbirine doladı.

Şey bir ve şey ikiye, yani bilinen isimleriyle Briar ve Sage’e karşı kötücül hislerim biraz azalmıştı. Bizim çocuklar için tehdit oluşturan kimseyi hâlâ sevmiyordum ama biraz daha hoşgörülü olmayı öğrenmiştim.

Zaten hafta sonlarını evimde geçirdiklerinden dolayı başka seçeneğim de kalmamıştı.

Lyra’ya arkadaşlarıyla vakit geçirmesi için fırsat vererek bakışlarımı onlardan ayırdım. Başımı çevirdiğimde Alistair’m bana baktığını gördüm.

“İçinizden biri bile bana sarılmaya kalkarsa,” dedim çocukların yüzüne bakarak. “Yapacaklarımdan sorumlu değilim.”

“Zaten kimse senin dikenli kışına sarılmak falan istemiyor,” dedi Rook. Arabasından ayrılıp eliyle beni kışkırladı. “Lanet bir kaktüssün.”

Birçok hatıraya sahip bu uçurum kenarından ayrılmak üzere arabalarımızın yanında dikiliyorduk. Bir daha grup olarak burada ne zaman toplanabileceğimizden emin değildim.

Çocukken bu uçurum kenarına geldiğimiz zamanlar aklıma geldi. İllegal havai fişekler ateşlediğimiz, Rosemary’nin aramıza katıldığı ve Alistair’ın Rook’u aşağı atmakla tehdit ettiği zamanlar...

Burası bizim yerimizdi ve hep öyle kalacaktı.

Buradan gitseler bile aramızdaki bağ daima kalacaktı. Biz iç içe geçmiş bir ağ gibiydik. Hayatlarımız ve geleceğimiz, tıpkı geçmişlerimiz gibi birbirine bağlıydı.

Arabasının sürücü koltuğundan başını uzatarak, “Dükkân hazır mı?” diye sordu Silas.

“Neredeyse hazır. B ve ben gelecek hafta oraya uçup lansmandan önce işleri bitireceğiz.” Bana bakarken Alistair’ın dudakları kıvrıldı. “İlk müşterim olarak seni kaydetmeme ne dersin?”

“Bir tane yetti,” dedim son derece ciddi bir ifadeyle.

Hepimiz buraya dair izler taşıyorduk, tıpkı öbür dünyada da sonsuza dek birlikte olacağımızın sözünü veren dövmelerimiz gibi.

“*Ponderosa Springs Tribünü* çıkmış,” dedi Rook ve arabasından çıkardığı gazeteyi bana fırlattı.

Gazeteyi yakalayıp okuyabilmek için şöyle bir sallayarak düzelttim.

Hollow Heights Dekanı Tutuklandı!

Yerel gazetede, Stephen Sinclair’in kirli çamaşırları hakkında yazılanları okurken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Haftalar önce tutuklandığında haberlere çıkmıştı ama bunu yazılı olarak görmek daha acı-tatlı bir his veriyordu.

Bu işe girdiğimde olacakları, ortaya çıkan sırları ve ölümleri bilseydim de hiçbir şeyi değiştirmezdim. Yine aynı şeyleri yapardım.

Odette’e söylediklerimde samimiydim. Kahraman olmak istemiyordum.

Fakat o kızı istiyordum ve bütün bunlar beni doğruca Lyra’ya getirmişti.

Ben hayatı dışarıdan izleyen birisiydim.

Hayatım boyunca diğer insanları ince bir duvarın arkasından izlemiştim. Rutinlerini inceleyip tepkilerini okumuştum. İnsanları harekete geçiren, güldüren şeyleri analiz etmiş³tim.

Herkes duygularını sanki dünyanın en kolay şeyiymiş gibi özgürce yaşıyordu. Benim gibi birinin bunu anlaması imkânsız olsa da onları incelemek uyum sağlamamı kolaylaştırmıştı.

Birine bakıp hareketlerini ve cevaplarını analiz edebilir, ne hissettiğini söyleyebilirdim. Kızgın ya da mutlu olduklarını anlayabilirdim. Oysa kendime baktığımda yalnızca bomboş bir duvarla karşılaşıyordum.

Belki de Lyra'yı bu kadar ilginç bulma sebebim buydu.

Benimle aynı karanlık dürtüyü paylaşıyordu, yine de o *hissedebiliyordu*.

Gülümsüyor, ağlıyor ve kahkaha atıyordu.

Bana her gün eğer başka bir babadan dünyaya gelseydim, hayatımın nasıl olabileceğini gösteriyordu.

“Kalmak istediğinden emin misin?” Briar'ın sorusu dikkatimi yeniden Lyra'ya çevirmişti.

Başını onaylarcasına salladığım gördüm. “Burası benim evim. Her şeyden öte burayı her zaman sevdim.”

Uzun kolumu omzuna dolayarak onu kendime çektim.

Bana sokulduğunu hissederken, “Bizim evimiz,” diye düzelttim.

Eğilip başının tepesine bir öpücük kondurdum.

Lyra ve ben Ponderosa Springs'ten ayrılmak istememiştik. Annesi buralıydı, mezarı buradaydı ve Lyra'nın ev diye bildiği tek yer burasıydı. Bölgenin böcek popülasyon çeşitliliğinin, etimoloji alanındaki geleceği için neden mükemmel olduğuna dair hazırladığı listeden bahsetmiyordum bile.

O listeyi görmeden de burada kalmayı zaten kabul edecektim ama açıklama çabasını izlemek eğlenceliydi.

Gerçekçi olarak bakıldığında, oradan ayrılmam mümkün değildi. Ailemin mülkleri ve şirketleriyle ilgilenmem gerekiyordu. May'le Edmond'm anısı için doğru olanı yapmak istiyordum. Onlar için en azından bu kadarını yapabilirdim.

“Sen nereye gideceğine karar verdin mi?” diye sordum uzaktan izleyen Silas'a.

Onun tek başına gitmesinden nefret etsem de o anda kendisi

için en iyisinin bu olduğunun da farkındaydım. Krizinden sonra şizofreni ile nasıl yaşayacağını öğrenebilmek için zamana ihtiyacı vardı. Silas'ın iyileşmesi gerekiyordu ve bunu bir başkasıyla birlikteyken yapamazdı.

Onu iyileştirecek olan sadece kendisiydi, o da bunu biliyordu.

“Hayır.”

“Yani öylece süreceksin? Nereye kadar? Benzinin bitene kadar mı? Sage ve benimle gel, dostum.” Rook bu teklifi en az otuzuncu kez sunuyordu.

Silas başım iki yana salladı. “Biraz zamana ihtiyacım var. O olmadan geleceğimin nasıl olacağını görmeliyim. Rosemary’yi içimde yaşatmak için intikamına sarılmıştım. Ancak yapacağım hiçbir şey onu geri getirmeyecek ve bununla yaşamamanın bir yolunu bulmam gerekiyor.”

Kaç insan gömdüğümüzün, ne kadar sırrı ortaya çıkardığımızın bir önemi yoktu. Rosemary’nin ölümünün ardında bıraktığı yarayı asla iyileştiremeyeceğimiz gerçeğiyle yüzleşmek zordu. Hepimiz bunu kabul etmenin bir yolunu bulmak zorundaydık.

“O yalnızca senin mutlu olmanı isterdi,” dedi Rook yumuşak bir sesle. “Mutlu ol, Silas. Rosie için, tamam mı?”

Yüz ifadesinde bir değişiklik olmasa da bakışlarında bir gülümsemenin izleri vardı.

“Rosie için.”

Kızların gözyaşları ve erkeklerin garip sarılmaları bitip herkes gittikten sonra geride Lyra ile ben kaldık.

Kollarını belime doladı. Uçurumun dibinde kükreyen okyanusu izlerken çenemi hafifçe başının üstüne yasladım.

“Burada kalmak istediğinden emin misin?” diye sordum güneş batarken. Bir gün daha sona eriyordu. Gökyüzü yanık turuncu bir renge bürünmüştü.

Başını aşağı yukarı salladığında çenem de onunla birlikte hareket edince ikimiz de güldük.

“Eminim. Yaşlandığımızda insanların Pierson Bölgesi’ne musallat olan çiftten korkmalarının ne kadar havalı olacağını düşünsene.”

Hafifçe geri çekilip yeşim rengi gözlerine baktım. Merak ve ışıltıyla dolulardı. Önceden bana ne yapacaklarını bilemediğim için bu bakışlarıyla ışıltısını takdir etmekte daima zorlanmıştım.

“Sen çok ilginç, minik bir şeysin, Lyra Abbott.”

“Teşekkür ederim.” Parmaklarının ucunda yükselerek dudaklarıma bir öpücük kondurdu. “Sen gitmek ister miydin?”

Başımı iki yana salladım. “Senin olduğun yerde mutluyum. Mekânlar sadece formalite.”

“Peki ya mezara kadar deseydim?”

Benim sevgili hayaletim.

Onu gideceği her yerde takip edeceğimi hâlâ nasıl anlamamıştı? Bir daha asla yalnız kalmayacaktı.

Benim hayaletim.

Tüm o kasvetli masallar onu sadece beni sevmeye hazırlamıştı. Ona vereceğim sevgiyi kabul etmesini sağlamıştı. O kâbuslar ve kırmızı öpücüklerden yaratılmıştı.

Kalbimi isteseydi söküp ona verirdim, kavanozlarında saklayabilirdi. Zaten hiçbir zaman benim olmamıştı. Daima ona aitti.

“Ölüm önemsiz bir şey. Seni benden uzak tutamazdı. Seni mezara kadar takip eder, bundan sonraki her hayatta seni yeniden bulurdum.”

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

Tüm Bu Sesler

Silas

Hastanelerden nefret ediyordum.

Kokuları midemi bulandırıyor, bana ilaçlarımı almam gerektiğini hatırlatıyordu.

Sigaramı yere atıp ellerimi cebime soktum ve otomatik kapıdan geçtim. Koridorda yürüdüğüm sırada kimse bana dikkat etmemişti.

Hangi odada olduğunu bulmak çok kolay olmuştu. Hastanelerin daha iyi siber güvenlik sistemlerine ihtiyacı olduğunu babama hatırlatmam gerekiyordu. Hemşireler ve ailelerin arasından geçerek doğru kapıyı bulana kadar koridorda ilerledim.

Kapıyı çalıp, “Ne var?” sesini duyana dek bekledim.

Alaycı, sinir bozucu bir tavrı vardı. Muhtemelen kendisiyle baş başa kalmaya can atıyor, sessizliğin ve güvende olmanın tadını çıkarmak istiyordu.

Kapıyı iterek açtım, arkamdan kapandığında *klik* sesini duydum. İçeri girip gözlerimi üzerine diktim.

Kahverengi saçlarının öndeki iki tutamı beyazdı.

Gözleri sabah kahveme damlattığım bal gibiydi.

Yüzü solgundu, yemek yemediği için iyice zayıf düşmüştü. Yanaklarındaki hafif morluklar hâlâ belli oluyordu.

Ona baktığımı gördüğünde hastane battaniyesine iyice sarındı. Geceliği zayıf omzundan kayarken rahatsız bir tavırla kıpırdandı.

“Neden buradasın?”

Ne harika bir soruydu.

Keşke bir cevabım olsaydı.

Ayrılmadan önce neden buraya gelmek istediğimi bilmiyordum. Hayatımda daha önce Coraline Whittaker ile hiç konuşmamıştım. Okuldan tanışıyorduk ama yollarımız hiç kesişmemişti. Bir kez bile.

Biz trajik zamanlarda tesadüfen karşılaşan iki yabancıydık.

Onu ziyaret etmem için hiçbir neden yoktu. Ne şimdi ne de başka bir zaman.

Omuz silkerek, “Emin değilim,” dedim kısık sesle. Ellerimi yeniden cebime soktum.

Gözlerini devirdi. “Bir yalan düşünemedin mi?”

Tek kaşımı kaldırarak ona baktım. “Yalan söylememi mi isterdin?”

“Bu şeyden,” diyerek elini salladı. “Daha eğlenceli olurdu en azından.”

Dudaklarımın kenarı hafifçe kıvrıldı. O odada otururken sanki başına hiçbir şey gelmemiş gibi davranmasını takdir ediyordum. Sanki cehennemden kaçmamış gibi bir hali vardı. Kendini korumak için kaldırdığı kalkanı sağlamdı ama altında her an çökmek için bekleyen bir kız çocuğu olduğunu biliyordum.

Yine de rolünü oynamasına izin verecektim.

“Senin merhametine ihtiyacım yok. Merhametini alıp siktir olup gidebilirsin,” dedikten sonra başını başka bir yöne çevirdi. “Hoşça kal.”

“Bunun için de gelmedim,” diye onu rahatlattım. “Sana bunu vermek istemiştim.”

Cebimden bir kâğıt parçası çıkarıp ona doğru yürüdüm. Yaklaşan adımlarımdan ürktüğünü gördüğümde kâğıdı ulaşabileceği bir yere, bacaklarının yanına bıraktım.

Temkinli gözlerle beni izliyor, bir şey yapıp yapmayacağını kontrol ediyordu. Ardından kâğıdı hızla kapıp inceledi.

“Telefon numaran mı? Sen ciddi misin?”

Boğazımı temizleyerek sesimin düzgün çıkmasına çabaldım. “Önümüzdeki günlerde ya da gelecekte herhangi bir şeye ihtiyacın olursa beni arayabilirsin.”

“Lanet bir hastanede bana asılıyor musun sen?” dedi alaycı bir ifadeyle. Yüzü öfke ve acıyla doldu. “Ben senin ölmüş kız arkadaşın değilim, ahbap. Bana kurtarabileceğin biriymişim gibi bakma.”

Rosemary hakkındaki yorumunun canımı daha çok acıttığını isterdim ama sanırım zaman her şeyi kolaylaştırıyordu. Kolaylaşmasından nefret ediyordum.

“Kimseyi kurtarmakla falan ilgilenmiyorum.” Gitmek üzere arkamı dönerek kapı koluna uzandım.

“Beni tanıımıyorsun bile,” diye seslendi. “Karşılaşmamız tamamen tesadüf. Bunu kötüye kullanabilirim.”

“Hiç durma, yap. İstersen at gitsin. Benim için fark etmez.” Omzumu silktikten sonra hafifçe dönüp yüzüne baktım. “Ama görünmez iblislerle savaşmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum.”

Uzun zamandır kurduğum en dürüst cümleydi.

Samimi ve içtendi.

Grup terapistim duysaydı gözleri yaşarırdı.

Bir an durup sessizce birbirimize baktık.

Stephen tutuklandığında oradaydım. Onun götürülüşünü izlemek istemiştim ama Coraline ile karşılaşmıştım.

Zayıf bedeni kilitli olduğu zindandan doğruca ambulansa taşınmıştı. Herhangi bir şey, güzel bir şey görme ihtiyacıyla etrafına bakındı ama hiçbir şey bulamadı. O birkaç saniyelik sürede o sadece işkence görmüş bir genç kızdı, ben de sıradan adamın tekiydim.

Güçlü bir kızdı, gözlerinden anlaşılıyordu. En ufak bir zayıflık ya da korku belirtisi göstermeyi reddediyordu.

“Hoşça kal, Coraline,” dedim rahat bir tavırla.

Başını hafifçe kaldırdı. “Güle güle, Silas.”

Arkamdan kapanan kapının sesi bir son gibi değildi. Sanki bir şeylerin başlangıcıydı.

Polis arabasına zorla bindirilirken Stephen beni görmüştü. Kızı izlediğimi fark ettiğinde, kapısı kapanmadan önceki son sözleri açık ve netti.

Bir uyarıydı.

“Dikkat et. O kız lanetli.”

Devam edecek...

TEŞEKKÜR

Lyra ve Thatcher ile bir yıl geçirdim. Her saniyesini sevdiğimi söylesem yalan olurdu. Fakat onları düşündüğümünden daha sık özlediğimi fark ettim. Genellikle bir kitap bitince eski karakterleri kenara bırakıp kendimi yeni karakterlere odaklarım. Fakat o ikisi daima benimle olacaklar. Aklımda kalacaklar. Onlar hayatta karşınıza bir defa çıkacak türden bir çift.

Tamam, işte bizim köy, herkes ayağa kalkıp aşağıdakilere alkış tutsun çünkü onlar olmasa bu düet bitmezdi.

Fletcher, daima, daima, daima...

Tril, Ramz, Kat. Üçünüzü de seviyorum. Beni daha iyi bir yazar, daha iyi bir insan ve daha iyi bir arkadaş haline getirdiniz. Bana destek olduğunuz için teşekkür ederim. Şerefimize ve yıllar sürecektir dostluklarınıza...

Sevgili alfalarım Kandace ve Shaunna'ya. Geri bildirimleriniz hikâyelerimiz için çok kıymetliydi. Rasgele zamanlarda yolladığım mesajlarıma katlandığınız için teşekkür ederim.

Tüm formatlayıcılar, editörler ve tasarımcılar. Hepiniz birer rock yıldızısınız. Size sonsuza dek minnettarım.

Ah, sizi unutacağımı düşünmediniz değil mi, sevgili okuyucular? Risk alan hayalperestler. Benim bu gezegendeki en sev-

diğim kişiler olduğunuzu biliyorsunuz, değil mi? Maceralara atılırken beni seğtiğiniz için teşekkür ederim. Her biriniz benim için çok değerlisiniz. Sizler olmadan sözlerimin bir anlamı yok. Beni evsiz bırakmamanız çok hoş bir davranış.

Karanlık, korku dolu kalbimdeki sevgiyle – MJ